
Bibeln dag för dag

Hela Bibeln som du läser på ett år !

April

1 april

St. Melito av Sardis: "Kristus uppstod och sa: Vem kan motsätta sig Mig? Låt den komma fram inför mig ! Jag har just befriat alla dömda, väckt upp alla döda till liv, lyft upp människor ur deras gravar. Vem kan säga något emot Mig? Jag är Kristus som förstört döden, triumferat över fienden, trampat helvetet under mina fötter, bundit den starke och tagit upp alla människor till himlens höjder."

1 Samuelsboken 11

Saul besegrar ammoniterna

11 Ammoniten Nahas drog upp och belägrade Jabesh i Gilead. Då sade alla män i Jabesh till Nahas: "Slut förbund med oss, så skall vi tjäna dig."

² Ammoniten Nahas svarade dem: "På det villkoret skall jag sluta förbund med er, att jag får sticka ut högra ögat på er alla och därmed dra skam över hela Israel." ³ De äldste i Jabesh sade till honom: "Ge oss sju dagars frist, så att vi kan skicka sändebud över hela Israels land. Om då ingen vill hjälpa oss, ger vi oss åt dig." ⁴ Sändebuden kom till Sauls Gibeon och berättade detta för folket. Då brast allt folket ut i gråt.

⁵ Just då kom Saul gående från åkern bakom sina oxar, och Saul frågade: "Vad är det med folket, eftersom de gråter?" De berättade för honom vad männen från Jabesh hade sagt. ⁶ När Saul hörde detta föll Guds Ande över honom, och han blev mycket vred. ⁷ Han tog ett par oxar och styckade dem och sände omkring styckena med sändebuden över hela Israels land och lät säga: "Den som inte drar ut efter Saul och Samuel, med hans oxar skall det göras på detta sätt." Då kom förskräckelse från Herren över folket, så att de drog ut som en man. ⁸ Och Saul

inmönstrade dem i Besek, och Israels barn utgjorde då 300 000 och Juda män 30 000.

⁹ De sade till sändebuden som hade kommit: "Så skall ni säga till männen i Jabesh i Gilead: I morgon skall ni få hjälp, när solen bränner som hetast." Sändebuden kom och meddelade männen i Jabesh detta, och de blev glada över beskedet. ¹⁰ Då meddelade männen i Jabesh ammoniterna: "I morgon skall vi ge oss åt er, och ni får då göra med oss vad ni finner för gott."

¹¹ Dagen därefter delade Saul upp folket i tre grupper. De trängde in i lägret vid morgonväkten och nergjorde ammoniterna ända till dess dagen blev som hetast. De som kom undan blev så kringspridda att inte två av dem kom undan tillsammans. ¹² Då sade folket till Samuel: "Vilka var de som sade: Skulle Saul bli kung över oss? Tag hit dessa män, så att vi får döda dem." ¹³ Men Saul sade: "Denna dag skall ingen dödas, för i dag har Herren gett seger åt Israel." ¹⁴ Samuel sade till folket: "Kom, låt oss gå till Gilgal och förnya kungadömet där." ¹⁵ Då gick allt folket till Gilgal och gjorde Saul till kung där inför Herren i Gilgal. De offrade gemenskapsoffer inför Herrens ansikte, och Saul och alla Israels män var mycket glada.

1 Samuelsboken 12

Samuel talar till folket

¹² Samuel sade till hela Israel: "Se, jag har lyssnat till er och till allt ni sagt till mig. Jag har gett er en kung. ² Nu är det han som skall vara er ledare. Jag är gammal och grå och ni har mina söner bland er. Hittills är det jag som varit er ledare, från min ungdom ända till i dag. ³ Se, här står jag. Vittna nu mot mig inför Herren och inför hans smorde. Har jag tagit någons oxe eller har jag tagit någons åsna? Har jag förtryckt någon eller använt våld mot någon? Har jag tagit mutor av någon för att jag skulle se mellan fingrarna med honom? I så fall skall jag ersätta det." ⁴ De svarade: "Du har inte förtryckt oss, du har inte använt våld mot oss och har inte tagit något från någon människa." ⁵ Då sade han till dem: "Herren är vittne mot er, och hans smorde är vittne denna dag, att ni inte har funnit något hos mig." De svarade: "Ja, han är vittne."

⁶ Samuel sade till folket: "Det var Herren som insatte Mose och Aron och förde era fäder upp ur Egyptens land. ⁷ Ställ nu upp er, så att jag kan gå till rätta med er inför Herren angående alla de rättfärdiga gärningar som Herren har gjort med er och era fäder. ⁸ När Jakob hade kommit till Egypten, ropade era fäder till Herren, och Herren sände Mose och Aron, som förde era fäder ut ur Egypten och lät dem bosätta sig här i landet. ⁹ Men de glömde Herren, sin Gud. Då sålde han dem i Siseras hand, härföraren i Hasor, och i fili-steernas hand och i den moabitiske kungens hand, och dessa stred mot dem. ¹⁰ Men de ropade till Herren och sade: Vi har syndat, för vi har övergett Herren och tjänat baalerna och astarterna. Men rädda oss nu från våra fienders hand, så skall vi tjäna dig. ¹¹ Herren sände då Jerubbaal, Bedan, Jefta och Samuel och räddade er från era fiender runt omkring, och ni fick bo i trygghet. ¹² Men när ni såg Nahas, ammoniternas kung, komma emot er, sade ni till mig: Nej, en kung måste regera över oss. Och ändå är det Herren, er Gud, som är er konung.

¹³ Se, här är nu den kung som ni har valt, som ni bad om. Se, Herren har satt en kung över er. ¹⁴ Om ni fruktar Herren och tjänar honom och hör hans röst och inte är upproriska mot Herrens befallning, då skall både ni och den kung som regerar över er följa Herren, er Gud. ¹⁵ Men om ni inte hör Herrens röst utan är upproriska mot Herrens befallning, då skall Herrens hand vara mot er liksom mot era fäder. ¹⁶ Ställ nu upp er och se det stora som Herren skall göra inför era ögon. ¹⁷ Nu är ju tiden för veteskörden, men jag skall ropa till Herren att han skall låta det åska och regna. Då skall ni förstå och se hur mycket ont ni gjorde i Herrens ögon, när ni begärde att få en kung."

¹⁸ Samuel ropade till Herren och Herren lät det åska och regna den dagen. Då greps folket av stor fruktan för Herren och för Samuel. ¹⁹ Och allt folket sade till Samuel: "Bed till Herren, din Gud, för dina tjänare, så att vi inte dör, eftersom vi till alla våra andra synder lagt det onda att vi har begärt att få en kung." ²⁰ Samuel sade till folket: "Frukta inte. Ni har gjort allt detta onda, men vik bara inte av från Herren, utan tjäna Herren av hela ert hjärta. ²¹ Vik inte av för att följa tomma avgudar, som varken kan hjälpa eller befria, för de är bara tomhet. ²² För sitt stora namns skull skall Herren inte förskjuta sitt folk, eftersom Herren har beslutat att göra er till sitt folk. ²³ Det vare också fjärran från mig att jag skulle synda så mot Herren att jag slutade be för er. Jag vill i stället lära er den goda och rätta vägen. ²⁴ Se bara till att ni fruktar Herren och tjänar

honom troget av hela ert hjärta. Ty se, han har gjort stora ting med er.

²⁵ Men om ni gör det som är ont, skall både ni och er kung förgås."

1 Samuelsboken 13

Kriget mot filisteerna

13 Saul hade nu varit kung ett år. När han regerade över Israel det andra året ² valde han ut åt sig 3 000 män ur Israel. Själv hade Saul 2 000 hos sig i Mikmash och i Betels bergsbygd, och 1 000 var hos Jonatan i Gibeon i Benjamin. Men det övriga folket hade han låtit gå hem, var och en till sin boning.

³ Jonatan angrep filisteernas utpost i Geba, och filisteerna fick höra det. Men Saul lät blåsa i horn över hela landet och säga: "Detta skall hebreerna höra." ⁴ Så fick hela Israel höra att Saul hade angripit filisteernas utpost och att Israel genom detta hade blivit förhatligt för filisteerna. Folket kallades samman för att följa Saul till Gilgal.

⁵ Filisteerna samlades då för att strida mot Israel med 30 000 vagnar och 6 000 ryttare och fotfolk så talrikt som sanden på havets strand. De drog upp och slog läger vid Mikmash öster om Bet-Aven. ⁶ När israeliterna såg att de var i nöd, därför att folket ansattes så svårt, gömde de sig i grottor, i skogssnår och bland klippor, i fasta valv och i gropar. ⁷ Somliga av hebreerna gick över Jordan in i Gads och Gileads land.

Men Saul var fortfarande kvar i Gilgal, och allt folket som följde honom bävade. ⁸ Han väntade i sju dagar, den bestämda tid Samuel hade angett. Men när Samuel ännu inte hade kommit till Gilgal, började folket skingras och gå ifrån honom. ⁹ Då sade Saul: "För fram brännoffret och gemenskapsoffret till mig." Därefter bar han fram brännoffret. ¹⁰ Men just som han hade slutat att offra, kom Samuel. Då gick Saul och mötte honom för att hälsa honom. ¹¹ Men Samuel frågade: "Vad har du gjort?" Saul svarade: "När jag såg att folket skingrades och gick ifrån mig och du inte kom inom den bestämda tiden, medan filisteerna samlades vid Mikmash, ¹² tänkte jag: Nu kommer filisteerna ner hit mot mig i Gilgal, och jag har ännu inte bätt om Herrens hjälp. Då tog jag mod till mig och offrade brännoffret." ¹³ Samuel sade: "Du har handlat dåraktigt. Du har inte hållit det bud Herren, din Gud, har gett dig. Om du hade gjort det,

skulle Herren ha befäst ditt kungadöme över Israel för all framtid.

¹⁴ Men nu skall ditt kungadöme inte bestå. Herren har sökt sig en man efter sitt hjärta, och honom har han utsett till furste över sitt folk. Men du har inte hållit vad Herren befallt dig."

¹⁵ Därefter bröt Samuel upp och gick från Gilgal till Gibeon i Benjamin.

Men Saul inmönstrade det folk som fanns hos honom och det var omkring sexhundra man. ¹⁶ Saul och hans son Jonatan stannade i Gibeon i Benjamin med det folk som fanns hos dem, medan filisteerna hade slagit läger vid Mikmash. ¹⁷ En skara drog ut ur filisteernas läger för att härja. Den var uppdelad i tre grupper. En tog vägen mot Ofra i Suals-landet, ¹⁸ en tog vägen mot Bet-Horon, och en grupp tog vägen till det område som vetter mot Seboimdal, åt öknen till.

¹⁹ Det fanns ingen smed i hela Israels land, ty filisteerna var rädda att hebreerna skulle tillverka svärd eller spjut åt sig. ²⁰ Därför måste varje israelit bege sig ner till filisteerna, om han ville vässa sin lie, sin plogbill, sin yxa eller sin skära. ²¹ Och priset för slipning var en pim för skärorna och plogbillarna och en tredjedels sikel för gafflarna och yxorna och för att få en udd påsatt. ²² Det innebar att när striden skulle börja, hade inte en enda av Sauls och Jonatans män något svärd eller spjut. Det var bara Saul själv och hans son Jonatan som hade sådana.

²³ Men filisteerna lät en förpost rycka fram till passet vid Mikmash.

1 Samuelsboken 14

Jonatans hjältedåd

¹ En dag sade Sauls son Jonatan till sin vapenbärare: "Kom, så går vi över till filisteernas förpost där på andra sidan." Men detta talade han inte om för sin far. ² Saul befann sig då vid Gibeons gräns, under granatträdet i Migron, och folket som han hade hos sig utgjorde omkring sexhundra man. ³ Ahia, son till Ahitub, som var bror till I-Kabod, son till Pinehas, son till Eli, Herrens präst i Silo, bar då efoden. Och folket visste inte om att Jonatan hade givit sig av.

⁴ Men i passet där Jonatan försökte gå över för att komma till filisteernas förpost, fanns en klippa på vardera sidan. Den ena hette Boses och den andra Sene. ⁵ Den ena klippan reste sig i norr mitt emot Mikmash, den

andra i söder mitt emot Geba. ⁶ Jonatan sade till sin vapenbärare: "Kom, så går vi över till dessa oomskurnas förpost. Kanske skall Herren göra något för oss. För ingenting hindrar Herren att ge seger genom få lika väl som genom många." ⁷ Hans vapenbärare svarade: "Gör allt du har i sinnet. Gå du! Jag följer dig vart du vill." ⁸ Då sade Jonatan: "Bra, vi skall gå över till männen där och visa oss för dem." ⁹ Om de säger till oss: "Stå stilla, till dess vi kommer fram till er", då skall vi stanna där vi är och inte klättra upp till dem. ¹⁰ Men om de säger: "Kom upp hit till oss", då skall vi gå dit upp, för då har Herren gett dem i vår hand. Detta skall vara tecknet för oss."

¹¹ När båda två hade blivit synliga för filisteernas förpost, sade filisteerna: "Se, hebreerna kryper ut ur hålen, där de har gömt sig."

¹² Förpostens manskap ropade till Jonatan och hans vapenbärare: "Kom upp till oss, så skall vi lära er!" Då sade Jonatan till sin vapenbärare: "Kom med upp efter mig, för Herren har gett dem i Israels hand." ¹³ Jonatan klättrade upp på händer och fötter, och hans vapenbärare följde honom. Och filisteerna föll för Jonatan, och hans vapenbärare gick efter honom och gav dem dödsstöten. ¹⁴ I det första anfallet nergjorde Jonatan och hans vapenbärare omkring tjugo man på en sträcka av ungefär ett halvt plogland. ¹⁵ Då uppstod förskräckelse i lägret på fältet och bland allt folket. Förposten och de som hade givit sig ut på härjningståg greps också av skräck. Marken skalv och det kom en förskräckelse från Gud.

Filisteernas nederlag

¹⁶ Sauls väktare i Gibeon i Benjamin fick se att mängden skingrades och att man irrade hit och dit. ¹⁷ Då sade Saul till folket som han hade hos sig: "Räkna folket och se efter vem som har lämnat oss." När de gjorde så, upptäckte de att Jonatan och hans vapenbärare inte var där. ¹⁸ Då sade Saul till Ahia: "För hit Guds ark!" Guds ark fanns nämligen på den tiden hos israeliterna. ¹⁹ Medan Saul ännu talade med prästen, ökade förvirringen i filisteernas läger. Då sade Saul till prästen: "Drag tillbaka din hand." ²⁰ Saul och allt det folk som han hade hos sig samlades och drog till stridsplatsen. Och se, den ene hade lyft sitt svärd mot den andre. Förvirringen var mycket stor. ²¹ De hebreer som sedan gammalt lydde under filisteerna och som hade dragit upp med dem och fanns här och där i lägret, också de gick nu över till de israeliter som var med Saul och Jonatan. ²² När de israeliter som hade gömt sig i Efraims bergsbygd hörde att filisteerna flydde, satte också alla dessa efter dem och stred

mot dem. ²³ Så räddade Herren Israel den dagen, och striden fortsattes ända bortom Bet-Aven.

Sauls förbud

²⁴ Fastän Israels män den dagen hade drivits hårt, band Saul folket med följande ed: "Förbannad vare den man som äter något innan kvällen kommer och jag har tagit hämnd på mina fiender." Ingen bland folket smakade då någon mat. ²⁵ Och allt folket kom in i skogen, där det låg honung på marken. ²⁶ Men när folket hade kommit in i skogen och såg den utflutna honungen, vågade ingen föra handen till munnen, ty folket kände fruktan för eden. ²⁷ Jonatan däremot hade inte hört när hans far band folket med eden. Han räckte därför ut staven som han hade i handen och doppade änden på den i honungskakan och förde handen till munnen. Då klarnade hans ögon. ²⁸ Men en man bland folket sade till honom: "Din far har bundit folket med en ed och sagt: Förbannad är den man som i dag äter något. Därför är folket utmattat." ²⁹ Jonatan svarade: "Min far har dragit olycka över landet. Se bara så klara mina ögon har blivit av att jag smakade något lite av honungen. ³⁰ Tänk om folket i dag hade fått äta sig mätta av bytet som de funnit hos sina fiender! Hur mycket större skulle då inte filisteernas nederlag ha blivit!"

³¹ Men den dagen slog de filisteerna och förföljde dem från Mikmash till Ajalon. Folket var mycket uttröttat. ³² Man kastade sig över bytet och tog får, oxar och kalvar och slaktade dem på marken och åt köttet med blodet i. ³³ Man berättade detta för Saul och sade: "Se, folket syndar mot Herren genom att äta kött med blodet i." Då sade han: "Ni har handlat trolöst. Vältra nu fram en stor sten till mig!" ³⁴ Sedan sade Saul: "Gå ut bland folket och säg till dem: Var och en skall föra hit till mig sin ox och sitt får och slakta dem här och äta. Synd inte mot Herren genom att äta köttet med blodet i!" Under natten förde var och en bland folket själv fram sina oxar och slaktade dem där. ³⁵ Och Saul byggde ett altare åt Herren. Detta var det första altare som han byggde åt Herren.

³⁶ Saul sade: "Låt oss i natt dra ner och förfölja filisteerna och plundra dem ända tills det blir ljus i morgon, och låt oss inte lämna en enda av dem kvar." De svarade: "Gör det du anser vara rätt." Men prästen sade: "Låt oss träda fram hit till Gud." ³⁷ Då frågade Saul Gud: "Skall jag dra ner och förfölja filisteerna? Vill du då ge dem i Israels hand?" Men han gav honom inte något svar den dagen. ³⁸ Då sade Saul: "Kom fram hit, ni som är ledare för folket, för att vi skall få veta och se vad det är för en synd som har begåtts i dag. ³⁹ Ty så sant Herren lever, han som har räddat

Israel: Om den också har begåtts av min son Jonatan, måste han dö." Men ingen bland folket svarade honom. ⁴⁰ Då sade han till hela Israel: "Ställ er på ena sidan, så skall jag och min son Jonatan ställa oss på andra sidan." Folket svarade Saul: "Gör det du anser vara rätt."

⁴¹ Saul sade till Herren, Israels Gud: "Låt sanningen komma fram." Då träffades Saul och Jonatan av lotten, och folket gick fritt. ⁴² Saul sade: "Kasta lott mellan mig och min son Jonatan." Och Jonatan träffades av lotten. ⁴³ Saul sade till Jonatan: "Tala om för mig vad du har gjort." Då talade Jonatan om det för honom: "Med änden av staven som jag hade i handen tog jag lite honung och smakade på den. Här är jag. Skall jag nu dö?" ⁴⁴ Saul svarade: "Må Gud straffa mig både nu och senare: Du måste dö, Jonatan." ⁴⁵ Men folket sade till Saul: "Skulle Jonatan dö, han som har skaffat Israel denna stora seger? Det får inte ske! Så sant Herren lever, inte ett hår från hans huvud skall falla till jorden, för med Guds hjälp har han i dag utfört detta." Så friade folket Jonatan, han behövde inte dö.

⁴⁶ Saul drog hem utan att vidare förfölja filisteerna, och filisteerna begav sig hem till sitt.

Sauls strider och släktförhållanden

⁴⁷ När Saul hade tagit över kungamakten i Israel, förde han krig mot alla sina fiender runt omkring: mot Moab, ammoniterna, Edom, kungarna i Soba och filisteerna. Vart han än vände sig segrade han. ⁴⁸ Han gjorde mäktiga ting och slog amalekiterna och befriade Israel från dess plundrare.

⁴⁹ Sauls söner var Jonatan, Jisvi och Malki-Sua. Av hans båda döttrar hette den äldre Merab och den yngre Mikal. ⁵⁰ Sauls hustru hette Ahinoam, Ahimaas dotter. Hans överbefälhavare hette Abner, son till Ner, som var Sauls farbror. ⁵¹ Kish, Sauls far, och Ner, Abners far, var nämligen söner till Abiel.

⁵² Kriget mot filisteerna pågick häftigt så länge Saul levde. Och när Saul såg någon stark och krigsduglig man, tog han honom i sin tjänst.

1 Korinthierbrevet 12

De andliga gåvorna

12 Bröder, jag vill inte att ni skall vara okunniga i fråga om de andliga tingen. ² Ni vet att när ni var hedningar, drogs ni oemotståndligt till de stumma avgudarna. ³ Därför skall ni också veta att ingen som talar genom Guds Ande säger: "Förbannad är Yeshua", och att ingen kan säga "Yeshua är Herren"^[a] annat än i kraft av den helige Ande.

⁴ Det finns olika slags nådegåvor, men Anden är densamme. ⁵ Det finns olika slags tjänster, men Herren är densamme. ⁶ Det finns olika slags kraftgärningar, men Gud är densamme, han som verkar allt i alla. ⁷ Men hos var och en uppenbarar sig Anden så att det blir till nytta. ⁸ Den ene får av Anden ord av vishet, den andre ord av kunskap genom samme Ande. ⁹ En får tro genom samme Ande, en får gåvor att bota sjuka genom samme Ande, ¹⁰ en annan att utföra kraftgärningar. En får gåvan att profetera, en annan att skilja mellan andar. En får gåvan att tala olika slags tungomål, en annan att uttyda tungomål. ¹¹ Men allt detta verkar en och samme Ande, som efter sin vilja fördelar sina gåvor åt var och en.

2 april

St. Franciskus av Paola: "Satsa på att undvika alla skarpa ord. Förlåt varandra genast så att inte något minne finns senare av skadan. Att syssla med minnen av oförätter är i sig själv något ont. Det ökar endast vår förargelse, ger näring åt synd, och leder till hat för det goda. Det är som en rostig pil och som gift för vår sjäva. Det får alla dygder att försvinna."

1 Samuelsboken 15

Sauls seger över amalekiterna

15 Samuel sade till Saul: "Det var mig Herren sände att smörja dig till kung över sitt folk Israel. Hör nu Herrens ord. ² Så säger Herren Sebaot:

Jag skall straffa Amalek för det han gjorde mot Israel, när han ställde sig i vägen för honom, då han drog upp ur Egypten. ³ Drag ut och slå amalekiterna och utplåna allt de har. Skona dem inte utan döda både män och kvinnor, barn och spädbarn, nötboskap och får, kameler och åsnor." ⁴ Saul kallade samman folket och inmönstrade dem i Telaim: 200 000 man fotfolk och dessutom 10 000 man från Juda. ⁵ När Saul kom till Amaleks stad, ordnade han ett bakhåll i dalen. ⁶ Han sade till keniterna: "Skilj er från amalekiterna och drag bort, så att jag inte utrotar er tillsammans med dem. Ni visade ju barmhärtighet mot alla Israels barn, när de drog ut ur Egypten." Då skilde sig keniterna från amalekiterna.

⁷ Sedan slog Saul amalekiterna från Havila ända fram emot Shur, som ligger öster om Egypten. ⁸ Han tog Agag, Amaleks kung, levande till fånga och förgjorde allt folket med svärd. ⁹ Men Saul och folket skonade Agag och det bästa och det näst bästa av fåren, nötboskapen och lammen, kort sagt, allt som var av värde. Det ville de inte ge till spillo. All boskap däremot som var dålig och värdelös, gav de till spillo.

Saul förkastas

¹⁰ Då kom Herrens ord till Samuel: ¹¹ "Jag ångrar att jag har gjort Saul till kung, ty han har vänt sig från mig och inte utfört mina befallningar." Det bedrövade Samuel och han ropade till Herren hela den natten. ¹² Tidigt på morgonen steg Samuel upp och gick för att möta Saul. Man berättade för Samuel att Saul hade kommit till Karmel och där rest en minnesstod åt sig och sedan vänt om och dragit därifrån ner till Gilgal. ¹³ När Samuel kom till Saul, sade Saul: " Herren välsigne dig! Jag har nu utfört Herrens befallning."

¹⁴ Men Samuel sade: "Vad är det då för ett läte av får som ljuger i mina öron, och vad är det för ett läte av nötboskap jag hör?" ¹⁵ Saul svarade: "Från amalekiterna har de fört dem med sig. Folket skonade det bästa av fåren och nötboskapen för att offra det åt Herren, din Gud. Men det övriga har vi gett till spillo." ¹⁶ Då sade Samuel till Saul: "Sluta nu, så skall jag tala om för dig vad Herren sade till mig i natt." Saul sade till honom: "Tala!" ¹⁷ Samuel sade: "Var det inte när du var liten i dina egna ögon som du blev ett huvud för Israels stammar och Herren smorde dig till kung över Israel? ¹⁸ Herren sände i väg dig och sade: Gå och förgör dessa syndare, amalekiterna, och strid mot dem, till dess du har gjort slut på dem. ¹⁹ Varför har du då inte hört Herrens röst utan kastat dig över bytet och gjort det som är ont i Herrens ögon?"

²⁰ Saul svarade Samuel: "Jag har ju hört Herrens röst och gått den väg som Herren har anvisat mig. Jag har fört hit Agag, Amaleks kung, och gett amalekiterna till spillo. ²¹ Men folket tog av bytet får och nötboskap, det bästa av det som skulle ges till spillo, för att offra det åt Herren, din Gud, i Gilgal." ²² Då sade Samuel: "Har Herren samma glädje i brännoffer och slaktoffer som att man hör Herrens röst? Se, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av baggar. ²³ Ty upproriskhet är trolldomssynd och trots är synd och avgudereri. Eftersom du har förkastat Herrens ord, har han också förkastat dig, så att du inte längre får vara kung."

²⁴ Saul sade till Samuel: "Jag har syndat genom att inte lyda Herrens befallning och dina ord. Jag fruktade för folket och lyssnade till dem. ²⁵ Men förlåt mig nu min synd och vänd tillbaka med mig, så att jag får tillbe Herren." ²⁶ Samuel sade till Saul: "Jag vill inte vända tillbaka med dig, för du har förkastat Herrens ord, och Herren har också förkastat dig, så att du inte längre kan vara kung över Israel."

²⁷ När Samuel vände sig om för att gå, tog han tag i hörnet på Sauls mantel, och den slets sönder. ²⁸ Samuel sade till honom: "Herren har i dag ryckt Israels kungarike från dig och gett det åt en annan, som är bättre än du. ²⁹ Och den Härlige i Israel ljuger inte och ångrar sig inte. Ty han är inte en människa, så att han skulle kunna ångra sig." ³⁰ Saul svarade: "Jag har syndat. Bevisa mig ändå nu den äran inför de äldste i mitt folk och inför Israel att du vänder tillbaka med mig, så att jag får tillbe Herren, din Gud." ³¹ Då vände Samuel tillbaka med Saul, och Saul tillbad Herren.

³² Samuel sade: "För hit till mig Agag, Amaleks kung." Då gick Agag med glad min fram till honom och sade: "Dödens bitterhet är säkert snart över". ³³ Men Samuel sade: "Så som ditt svärd har gjort kvinnor barnlösa, så skall din mor bli barnlös bland kvinnor." Därpå högg Samuel Agag i stycken inför Herren i Gilgal. ³⁴ Sedan begav sig Samuel till Rama och Saul drog upp till sitt hem i Sauls Gibeon. ³⁵ Samuel ville inte mer se Saul, så länge han levde, ty Samuel sörjde över Saul. Och Herren ångrade att han hade gjort Saul till kung över Israel.

1 Samuelsboken 16

David smörjs till kung

16 Herren sade till Samuel: "Hur länge tänker du sörja över Saul? Jag har ju förkastat honom, så att han inte kan vara kung över Israel. Fyll ditt horn med olja och ge dig av. Jag skall sända dig till betlehemiten Isai, ty en av hans söner har jag utsett åt mig till kung." ² Samuel svarade: "Hur skall jag kunna gå dit? Om Saul får höra det, dödar han mig." Herren svarade: "Tag med dig en kviga och säg: Jag har kommit för att offra åt Herren." ³ Sedan skall du inbjuda Isai till offret, och jag skall då låta dig veta vad du skall göra, så att du åt mig smörjer den jag visar dig."

⁴ Samuel gjorde som Herren sade och kom till Betlehem. Men de äldste i staden blev förskräckta när de mötte honom och frågade: "Kommer du med frid?" ⁵ Han svarade: "Ja, med frid. Jag har kommit för att offra åt Herren. Helga er och kom med mig till offret." Och han helgade Isai och hans söner och inbjöd dem till offret.

⁶ När de kom dit och han fick se Eliab, tänkte han: "Det är säkert Herrens smorde, som står här inför Herren." ⁷ Men Herren sade till Samuel: "Se inte på hans utseende och på hans resliga gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det går inte efter vad en människa ser. En människa ser det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat." ⁸ Då kallade Isai på Abinadab och lät honom gå fram inför Samuel. Men Samuel sade: "Inte heller honom har Herren utvalt." ⁹ Då lät Isai sin son Samma gå fram. Men Samuel sade: "Inte heller honom har Herren utvalt." ¹⁰ På detta sätt lät Isai sju av sina söner gå fram inför Samuel. Men Samuel sade till Isai: "Herren har inte utvalt någon av dessa." ¹¹ Och han frågade honom: "Är detta alla pojkar du har?" Han svarade: "Det fattas en, den yngste, och han vaktar fåren." Då sade Samuel till Isai: "Sänd bud och hämta hit honom, för vi sätter oss inte till bords förrän han kommer hit." ¹² Isai sände då bud och hämtade David. Han var rödkindad, hade vackra ögon och såg bra ut. "Stå upp och smörj honom", sade Herren, "ty han är det." ¹³ Då tog Samuel sitt oljehorn och smorde honom mitt ibland hans bröder. Och Herrens Ande kom över David från den dagen och framöver. Sedan steg Samuel upp och gick till Rama.

David kommer till Sauls hov

¹⁴ Men Herrens Ande vek från Saul och en ond ande från Herren plågade honom. ¹⁵ Sauls tjänare sade till honom: "Eftersom en ond ande från Gud plågar dig, ¹⁶ borde du, vår herre, säga till dina tjänare som står inför dig att de söker upp en man som är skicklig att spela harpa. När den onde anden från Gud kommer över dig, skall han spela och så skall det bli

bättre med dig." ¹⁷ Då sade Saul till sina tjänare: "Se er om för min räkning efter en man som är duktig att spela och för hit honom till mig."

¹⁸ En av tjänarna svarade: "Betlehemiten Isai har en son som jag har funnit vara skicklig att spela, en djärv och duktig stridsman och en begåvad talare. Dessutom ser han bra ut och Herren är med honom."

¹⁹ Saul sände då bud till Isai och lät säga: "Sänd till mig din son David, som vaktar fåren." ²⁰ Då tog Isai en åsna, som han lastade med bröd, vidare en vinlägel och en killing och skickade detta med sin son David till Saul. ²¹ Så kom David till Saul och trädde i hans tjänst och Saul tyckte så mycket om honom att han fick bära Sauls vapen. ²² Saul sände bud till Isai och lät säga: "Låt David stanna i min tjänst, för han har funnit nåd för mina ögon."

²³ När så anden från Gud kom över Saul, brukade David ta harpan och spela. Då kände Saul lindring och blev bättre, och den onde anden vek ifrån honom.

1 Samuelsboken 17

David och Goliat

¹ Filisteerna samlade sina härar till strid. De samlades vid det Soko som hör till Juda och slog läger mellan Soko och Aseka, vid Efes-Dammin. ² Saul och Israels män hade också samlats och slagit läger i Terebintdalen. De ställde upp sig till strid mot filisteerna. ³ Filisteerna stod på berget vid ena sidan, och israeliterna stod på berget vid andra sidan, så att de hade dalen mellan sig.

⁴ Då kom en stridsman vid namn Goliat från Gat fram ur filisteernas led. Han var sex alnar och ett kvarter lång. ⁵ På huvudet hade han en kopparhjälm, och han var klädd i en fjällpansarskjorta – pansaret av koppar vägde femtusen siklar. ⁶ Han hade benskenor av koppar och bar ett kastspjut av koppar på ryggen. ⁷ Skaftet på spjutet liknade en vävbom och järnspetsen på spjutet vägde sexhundra siklar. Hans sköldbärare gick framför honom. ⁸ Och han stod och ropade till Israels här: "Varför drar ni ut och ställer upp er till strid? Är inte jag en filisté och ni Sauls tjänare? Välj ut åt er en man som kan komma hit ner till mig.

⁹ Om han klarar av att strida mot mig och slå ner mig, skall vi vara era slavar. Men om jag besegrar och slår ner honom, skall ni vara våra slavar och tjäna oss." ¹⁰ Filisteen fortsatte: "Jag har i dag hånat Israels här.

Skaffa fram någon, så att vi får slåss!" ¹¹ När Saul och hela Israel hörde vad filisteen sade, blev de förfärade och skräckslagna.

David i Sauls läger

¹² David var son till den efratit från Betlehem i Juda som hette Isai och hade åtta söner. Isai var på Sauls tid en gammal man och hade nått hög ålder. ¹³ Isaïs tre äldsta söner hade dragit ut med Saul i kriget. Av dessa hans tre söner som dragit ut i kriget hette den förstfödde Eliab, hans andre son Abinadab och den tredje Samma. ¹⁴ David var den yngste. De tre äldsta hade följt med Saul. ¹⁵ Men David gick ibland hem från Saul och för att vakta sin fars får i Betlehem.

¹⁶ Filisteen kom fram både morgon och kväll. I fyrtio dagar kom han fram och ställde sig där.

¹⁷ Nu sade Isai en gång till sin son David: "Var snäll och tag en efa av dessa rostade ax och de här tio bröden och spring med det till dina bröder i lägret. ¹⁸ De här tio ostarna skall du ta med till deras befälhavare. Se efter om det står väl till med dina bröder och tag med något livstecken från dem. ¹⁹ Tillsammans med Saul och alla Israels män är de i Terebintdalen och strider mot filisterna."

²⁰ David steg upp tidigt följande morgon. Han lämnade fåren åt en som skulle vakta dem och tog med sig det han skulle och gav sig i väg, så som Isai hade sagt till honom. När han kom fram till vagnborgen skulle hären just dra ut till strid, och den gav upp ett hänskri. ²¹ Israel och filisterna ställde upp sig i slagordning mot varandra. ²² David lämnade ifrån sig sakerna han hade åt trossvaktaren och skyndade bort till hären. När han kom dit hälsade han på sina bröder. ²³ Medan han talade med dem, se, då trädde stridsmannen som hette Goliat, filisteen från Gat, fram ur filisternas här och talade på samma sätt som förut. Också David hörde det.

²⁴ När Israels män såg Goliat, blev de alla mycket rädda och flydde för honom. ²⁵ Israels män sade: "Ser ni den där mannen som träder fram där? Han kommer för att håna Israel. Men åt den som slår ner honom skall kungen ge stor rikedom, ja, han skall få kungens dotter och hans fars hus skall han göra skattefritt i Israel." ²⁶ David frågade männen som stod bredvid honom: "Vad får den som slår ner den där filisteen och tar bort skammen från Israel? Ty vem är denne oomskurne filisté, som vågar

håna den levande Gudens här?" ²⁷ De upprepade då för honom det som hade sagts och de sade: "Detta får den som slår ner honom."

²⁸ Hans äldste bror Eliab hade hört hur han talade med männen och han blev rasande på David och han sade: "Varför har du kommit hit? Åt vem har du lämnat den lilla fårhjorden i öknen? Jag känner ditt övermod och ditt hjärtas ondska. Det är för att se på striden som du har kommit hit."

²⁹ David svarade: "Vad har jag då gjort? Det var ju bara en fråga." ³⁰ Sedan vände han sig från honom till en annan och frågade samma sak, och han fick samma svar som förut.

³¹ Man hade hört vad David sagt och berättade det för Saul, som lät hämta honom. ³² David sade till Saul: "Ingen bör tappa modet. Din tjänare skall gå och strida mot denne filisté." ³³ Saul sade till David: "Inte kan du gå och strida mot denne filiste. Du är ju bara en ung pojke och han en krigare ända från ungdomen." ³⁴ Men David svarade: "Din tjänare har gått i vall med sin fars får. Om då ett lejon eller en björn kom och tog bort ett får av hjorden, ³⁵ följde jag efter vilddjuret och slog ner det och räddade fåret ur munnen på det. Om vilddjuret då reste sig upp mot mig, så fattade jag det i manen och slog ner det och dödade det. ³⁶ Din tjänare har slagit ner både lejon och björn. Det skall gå denne oomskurne filisté så som det gick vart och ett av dessa djur, för han har hånat den levande Gudens här." ³⁷ David sade vidare: "Herren, som räddade mig undan lejon och björn, han skall också rädda mig från den där filisteen." Då sade Saul till David: "Gå, och må Herren vara med dig."

³⁸ Och Saul klädde på David sina egna kläder och satte en kopparhjälm på hans huvud och satte på honom ett pansar. ³⁹ David band Sauls svärd om sig utanpå kläderna och försökte gå med det, för han hade aldrig provat på något sådant. Men David sade till Saul: "Jag kan inte gå med det här, för jag är inte van vid det." Så han lade av sig det. ⁴⁰ Han tog sin stav i handen, valde ut åt sig fem släta stenar ur bäcken, lade dem i fickan på sin herdeväska och tog sin slunga i handen. Så gick han fram mot filisteen.

⁴¹ Samtidigt gick filisteen framåt och kom allt närmare David, och hans sköldbärare gick framför honom. ⁴² Då filisteen såg upp och fick se David, föraktade han honom, för David var bara en pojke, rödkindad och vacker. ⁴³ Han sade till David: "Menar du att jag är en hund, eftersom du kommer mot mig med käppar?" Och han förbannade David med hjälp av sina gudar. ⁴⁴ Sedan sade filisteen till David: "Kom hit till mig, så skall jag ge ditt kött åt himlens fåglar och markens djur." ⁴⁵ David svarade

filisteen: "Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, jag kommer mot dig i Herren Sebaots namn. Han är Gud för Israels här som du har hånat. ⁴⁶ Herren skall denna dag överlämna dig i min hand och jag skall slå ner dig och ta huvudet av dig. Jag skall denna dag ge de filisteiska krigarnas döda kroppar åt himlens fåglar och åt jordens vilda djur. Och hela världen skall förstå att Israel har en Gud. ⁴⁷ Hela denna skara skall förstå att det inte är genom svärd och spjut som Herren räddar. Striden är Herrens, och han skall ge er i vår hand."

⁴⁸ När nu filisteen gick framåt och närmade sig David, sprang David snabbt fram mot hären för att möta filisteen. ⁴⁹ David stack sin hand i väskan och tog fram en sten ur den, slungade den och träffade filisteen i pannan. Stenen trängde in i pannan, så att han föll omkull med ansiktet mot jorden. ⁵⁰ Så övervann David filisteen med slunga och sten och dödade honom utan något svärd i sin hand. ⁵¹ Och David sprang fram och ställde sig över filisteen, grep tag i hans svärd och drog ut det ur skidan, dödade honom och högg av honom huvudet.

När filisteerna såg att deras kämpe var död, flydde de. ⁵² Men Israels och Juda män bröt upp, upphävde ett härskri och förföljde filisteerna ända till dess man närmade sig Gaj och ända till Ekrons portar. Filisteer föll och låg slagna på vägen till Saarajim och sedan ända till Gat och Ekron. ⁵³ När så israeliterna häftigt hade förföljt filisteerna, vände de tillbaka och plundrade deras läger. ⁵⁴ David tog filisteens huvud och förde det till Jerusalem, men hans vapen lade han i sitt tält.

Sauls undran angående Davids far

⁵⁵ När Saul såg David gå ut mot filisteen, sade han till överbefälhavaren Abner: "Vems son är egentligen denne pojke, Abner?" Abner svarade: "Så sant du lever, o konung, jag vet inte." ⁵⁶ Då sade kungen: "Fråga vems son denne unge man är." ⁵⁷ När David återvände sedan han slagit filisteen, tog Abner honom med sig och förde honom inför Saul. Filisteens huvud hade han i handen. ⁵⁸ Då sade Saul till honom: "Vems son är du, unge man?" David svarade: "Son till din tjänare Isai från Betlehem."

1 Korinthierbrevet 12

De andliga gåvorna

¹² Ty liksom kroppen är en och har många lemmar, men kroppens alla lemmar – och de är många – utgör en kropp, så är det också med Kristus. ¹³ I en Ande har vi alla blivit döpta för att höra till en kropp, vare sig vi är judar eller greker, slavar eller fria, och alla har vi fått en och samme Ande utgjuten över oss. ¹⁴ Kroppen består ju inte av en enda lem utan av många. ¹⁵ Om foten sade: "Eftersom jag inte är hand, hör jag inte till kroppen", så hör den ändå till kroppen. ¹⁶ Och om örat sade: "Eftersom jag inte är öga, hör jag inte till kroppen", så hör det ändå till kroppen. ¹⁷ Om hela kroppen vore öga, hur skulle den då kunna höra? Om hela kroppen vore öra, hur skulle den då kunna känna lukt? ¹⁸ Men nu har Gud satt lemmarna i kroppen, var och en av dem som han har velat. ¹⁹ Om alltsammans vore en enda lem, var vore då kroppen? ²⁰ Men nu är lemmarna många och kroppen en. ²¹ Ögat kan inte säga till handen: "Jag behöver dig inte", inte heller huvudet till fötterna: "Jag behöver er inte." ²² Nej, tvärtom är de av kroppens lemmar som vi anser svagast så mycket mer nödvändiga. ²³ Och de lemmar i kroppen som vi anser värda mindre heder, klär vi med så mycket större heder, och dem som vi blygs för, skyler vi med så mycket större anständighet, ²⁴ något som de andra inte behöver. Men Gud har fogat samman kroppen och gett den oansenligare lemmen större heder, ²⁵ för att det inte skall uppstå splittring i kroppen, utan lemmarna ha samma omsorg om varandra. ²⁶ Om en lem lider, så lider alla lemmarna med den. Och om en lem hedras, gläder sig alla lemmarna med den.

²⁷ Men nu är ni Kristi kropp och var för sig lemmar. ²⁸ Gud har i sin församling för det första satt några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare, vidare andra till att utföra kraftgärningar, andra till att få gåvor att bota sjuka, till att hjälpa, att styra och att tala olika slags tungomål. ²⁹ Inte är väl alla apostlar? Inte är väl alla profeter? Inte är väl alla lärare? Inte utför väl alla kraftgärningar? ³⁰ Inte har väl alla gåvor att bota sjuka? Inte talar väl alla tungomål? Inte kan väl alla uttyda? ³¹ Men sträva efter [b](#) de nådegåvor som är störst.

3 april

St. Richard av Chichester: "O barmhärtige Återställare, Vän och Broder, må jag lära känna Dig allt klarare, älska Dig mer ärligt, följa Dig allt mer nära, dag för dag !"

1 Samuelsboken 18

Sauls avund och vrede

18 Sedan David hade talat med Saul, fäste sig Jonatan så vid David att Jonatan hade honom lika kär som sitt eget liv. ² Saul tog David till sig på den dagen och lät honom inte mer vända tillbaka till sin fars hus.

³ Jonatan slöt ett förbund med David, eftersom han hade honom lika kär som sitt eget liv. ⁴ Jonatan tog av sig manteln som han hade på sig och gav den åt David, och även sina övriga kläder, till och med sitt svärd, sin båge och sitt bälte. ⁵ Och när David drog ut hade han framgång överallt dit Saul sände honom. Därför satte Saul honom över krigsfolket, och allt folket uppskattade honom, också de som var Sauls tjänare.

⁶ När de kom hem, då David vände tillbaka efter att ha dödat filisteen, gick kvinnorna ut från alla Israels städer under sång och dans för att möta kung Saul med jubel, med pukor och trianglar. ⁷ Kvinnorna sjöng och dansade och sade:

"Saul har slagit sina tusen,
David sina tiotusen."

⁸ Då blev Saul mycket vred. Dessa ord berörde honom mycket illa. Han sade: "Åt David har de gett tiotusen, åt mig har de gett tusen. Nu är det bara kungadömet som fattas honom." ⁹ Från och med den dagen hade Saul ett ont öga till David.

¹⁰ Dagen därpå kom en ond ande från Gud över Saul. Han bar sig åt som en galen inne i sitt hus medan David spelade, som han dagligen brukade göra. Saul hade sitt spjut i handen, ¹¹ och han kastade det och tänkte:

"Jag skall spetsa fast David vid väggen." Men två gånger vek David undan för honom. ¹² Saul var rädd för David, eftersom Herren var med David men hade vikit ifrån Saul. ¹³ Därför skickade Saul bort honom och gav honom befälet över tusen man. Och han drog ut och kom tillbaka framför sin trupp. ¹⁴ David lyckades väl i allt han gjorde och Herren var med honom. ¹⁵ När Saul såg att han lyckades så väl blev han rädd för honom. ¹⁶ Men hela Israel och Juda älskade David, eftersom han var deras ledare och anförare.

Mikal blir Davids hustru

¹⁷ Saul sade till David: "Se, min äldsta dotter Merab vill jag ge dig till hustru. Visa mig bara att du är tapper och utför Herrens krig." Ty Saul tänkte: "Min hand skall inte drabba honom, det må filisteernas hand göra." ¹⁸ Men David svarade Saul: "Vem är jag, vad är mitt liv och vad är min fars släkt i Israel, eftersom jag skulle bli konungens svärson?" ¹⁹ Men när tiden kom att Sauls dotter Merab skulle ha givits åt David, fick i stället meholatiten Adriel henne till hustru.

²⁰ Men Sauls dotter Mikal älskade David. När man talade om det för Saul, glädde det honom. ²¹ Saul tänkte nämligen: "Jag skall ge henne åt honom och så blir hon en snara för honom, så att filisteernas hand kan drabba honom." Han sade till David: "För andra gången kan du nu bli min svärson." ²² Saul befälde sina tjänare att de i hemlighet skulle säga till David: "Kungen tycker om dig och alla hans tjänare älskar dig. Bli nu kungens svärson!" ²³ När Sauls tjänare sade detta till David svarade han: "Tycker ni det är så obetydligt att bli kungens svärson? Jag är ju en fattig och obetydlig man."

²⁴ När Sauls tjänare berättade för honom vad David sagt, ²⁵ bad Saul dem att säga så här: "Kungen begär ingen annan brudgåva än förhudarna av etthundra filisteer som hämnd på kungens fiender." Saul hoppades nämligen att David skulle falla för filisteernas hand. ²⁶ När Sauls tjänare talade om för David vad han hade sagt, ville David gärna på det villkoret bli kungens svärson. Innan tiden ännu hade gått ut, ²⁷ stod David upp och drog i väg med sina män och slog tvåhundra man av filisteerna. Han tog deras förhudar med sig och överlämnade hela antalet åt kungen, för att han skulle bli kungens svärson. Då gav Saul honom sin dotter Mikal till hustru. ²⁸ Men Saul såg och förstod att Herren var med David och att Sauls dotter Mikal älskade honom. ²⁹ Då blev Saul ännu mer rädd för David, och Saul blev Davids fiende för alltid.

³⁰ Men filisteernas furstar drog ut i fält. Och så ofta de gjorde det, hade David större framgång än någon annan av Sauls tjänare, så att hans namn blev mycket aktat.

1 Samuelsboken 19

Saul försöker döda David

19 Saul talade med sin son Jonatan och med alla sina tjänare om att döda David. Men Sauls son Jonatan hade David mycket kär. ² Därför berättade Jonatan detta för David och sade: "Min fader Saul försöker döda dig. Var på din vakt i morgon bitti och håll dig undan på någon plats där du kan gömma dig. ³ Själv skall jag gå ut och ställa mig bredvid min far på marken där du är, och jag skall tala med min far om dig. Om jag då märker något, skall jag tala om det för dig."

⁴ Jonatan talade väl om David med sin fader Saul och sade till honom: "Konungen må inte synda mot sin tjänare David, för han har inte förbrutit sig mot dig, utan vad han har gjort, har varit till stor nytta för dig. ⁵ Han satte sitt liv på spel och slog ner filisteen, och Herren gav hela Israel en stor seger. Du såg det och blev glad över det. Varför skulle du då synda mot oskyldigt blod och döda David utan orsak?" ⁶ Saul lyssnade till Jonatans ord och svor: "Så sant Herren lever, han skall inte dödas." ⁷ Sedan kallade Jonatan till sig David och talade om för honom allt som hade sagts. Därefter tog Jonatan med sig David till Saul, och han var sedan i hans tjänst som förut.

⁸ När kriget bröt ut igen, drog David ut och stred mot filisteerna och tillfogade dem ett stort nederlag, så att de flydde för honom.

⁹ Men en ond ande från Herren kom över Saul, där han satt i sitt hus med spjutet i handen, medan David spelade. ¹⁰ Då försökte Saul att med spjutet spetsa fast David vid väggen. Men David vek undan för Saul, så att han stötte spjutet in i väggen. David flydde och kom undan samma natt.

¹¹ Men Saul sände några män till Davids hus för att vakta på honom och döda honom morgonen därpå. Davids hustru Mikal talade om detta för honom och sade: "Om du inte räddar ditt liv i natt, kommer du att dödas

i morgon." ¹² Därefter släppte hon ner David genom fönstret, och han flydde och kom undan. ¹³ Sedan tog Mikal husguden och lade den i sängen. Hon satte myggnät av gethår över huvudet på den och lade täcket över den. ¹⁴ När Saul sände män för att hämta David, sade hon: "Han är sjuk". ¹⁵ Saul sände då dit männen igen för att de skulle gå in till David och sade: "Bär honom hit till mig i sängen, så att jag kan döda honom." ¹⁶ Men när männen kom in, fick de se att det var husguden som låg i sängen med myggnätet över huvudet. ¹⁷ Då sade Saul till Mikal: "Varför har du lurat mig på det här sättet och släppt ut min fiende, så att han har kommit undan?" Mikal svarade Saul: "Han sade till mig: Släpp mig, annars dödar jag dig."

¹⁸ När David hade flytt och kommit undan, begav han sig till Samuel i Rama och talade om för denne, allt vad Saul hade gjort honom. Sedan gick han med Samuel till Najot och stannade där. ¹⁹ Man berättade för Saul att David var i Najot vid Rama. ²⁰ Då sände Saul dit några män för att hämta David. Men när männen fick se skaran av profeter som profeterade och fick se Samuel stå där som deras anförare, kom Guds Ande över dem så att också de profeterade. ²¹ När man talade om detta för Saul, sände han dit andra män, men också de profeterade. När han då för tredje gången sände dit andra män, profeterade de också. ²² Då begav han sig själv till Rama. När han kom till den stora brunnen i Seku, frågade han: "Var är Samuel och David?" Man svarade: "De är i Najot i Rama." ²³ Då begav han sig dit, till Najot i Rama. Men Guds Ande kom också över honom, så att han hela vägen gick och profeterade, ända till dess han kom fram till Najot i Rama. ²⁴ Då tog även han av sig kläderna, och profeterade, också han, inför Samuel. Han blev liggande naken hela den dagen och hela natten. Därför brukar man säga: "Är också Saul bland profeterna?"

1 Samuelsboken 20

David och Jonatan

²⁰ Men David flydde från Najot i Rama och kom till Jonatan och frågade: "Vad har jag gjort? Vilken missgärning eller vilken synd har jag gjort mot din far, eftersom han försöker ta mitt liv?" ² "Aldrig!" svarade Jonatan. "Du skall inte dö. Min far gör ingenting, varken stort eller smått, utan att låta

mig få veta det. Varför skulle han då dölja detta för mig? Nej, så skall inte ske." ³ Men David försäkrade med ed och sade: "Din far vet mycket väl att du tycker om mig. Därför tänker han: Jonatan skall inte få veta detta, för att han inte skall bli bedrövad. Men så sant Herren lever och så sant du själv lever: Det är inte mer än ett steg mellan mig och döden."

⁴ Då sade Jonatan till David: "Vad du än önskar skall jag göra för dig."

⁵ David sade till Jonatan: "I morgon är det nymånad och jag skulle då egentligen sitta till bords med kungen. Men låt mig nu gå och gömma mig ute på marken till i övermorgon kväll." ⁶ Om din far saknar mig, så säg: David bad mig enträget att i all hast få göra ett besök i sin stad Betlehem, där hela slakten nu firar sin årliga offerfest. ⁷ Om han säger: "Bra!", då kan din tjänare vara trygg. Men om han blir arg, vet du att han har ont i sinnet. ⁸ Visa nu din kärlek till din tjänare, eftersom du har låtit din tjänare ingå ett Herrens förbund med dig. Men om det finns missgärning hos mig, så döda mig du! Varför skulle du föra mig till din far?" ⁹ Jonatan svarade: "Nej aldrig! Om jag på något sätt förstår att min far har beslutat att göra dig något ont, skall jag tala om det för dig." ¹⁰ Då sade David till Jonatan: "Vem skall meddela mig, om din far ger dig ett hårt svar?"

¹¹ "Kom", sade Jonatan, "låt oss gå ut på marken!" Så gick de båda ut på marken. ¹² Och Jonatan sade till David: "Vid Herren, Israels Gud, om jag finner att det låter bra för David, när jag i morgon eller i övermorgon vid denna tid frågar ut min far, så lovar jag att sända bud till dig och avslöja det för dig." ¹³ Må Herren straffa Jonatan både nu och senare, om jag inte avslöjar för dig om min far har beslutat att göra dig något ont, så att du kan gå din väg i trygghet. Herren skall då vara med dig, så som han har varit med min far. ¹⁴ Lova mig att du, så länge jag ännu lever, visar mig Herrens godhet och när jag dör ¹⁵ aldrig upphör med din godhet mot mitt hus, inte ens när Herren har tagit bort alla Davids fiender från jorden?"

¹⁶ Så slöt Jonatan förbund med Davids hus och sade: " Herren skall ställa Davids fiender till svars." ¹⁷ Av kärlek till David svor Jonatan på nytt sin ed till honom, ty han hade honom lika kär som sitt eget liv.

¹⁸ Sedan sade Jonatan till honom: "I morgon är nymånad, och du kommer då att saknas, för din plats står tom." ¹⁹ Men skynda dig i övermorgon ner till den plats där du gömde dig den dag då ogärningen skulle ha ägt rum, och vänta där vid Eselstenen. ²⁰ Jag skall då skjuta tre pilar i närheten av den, som om jag sköt mot något mål. ²¹ Sedan skall jag

skicka min tjänare att leta reda på pilarna. Om jag då säger till tjänaren: Se, pilarna ligger bakom dig, tag upp dem! Då kan du komma fram och vara trygg, för ingen fara är på färde så sant Herren lever. ²² Men om jag säger till den unge mannen: Se, pilarna ligger framför dig, längre bort! Gå i så fall din väg, för Herren sänder dig bort. ²³ Och ifråga om det som vi, du och jag, nu har talat om, är Herren vittne mellan mig och dig för all framtid."

²⁴ David gömde sig ute på marken. När nymånaden var inne satte kungen sig till bords för att äta. ²⁵ Kungen satte sig på sin vanliga sittplats, platsen vid väggen. Jonatan reste sig, och Abner satte sig vid Sauls sida. Men Davids plats stod tom. ²⁶ Saul sade dock ingenting den dagen, eftersom han tänkte: "Något har hänt honom. Han är nog inte ren. Säkert är han inte ren." ²⁷ Men nästa dag, dagen efter nymånadsdagen, stod Davids plats också tom. Då sade Saul till sin son Jonatan: "Varför har Isaïs son varken i går eller i dag kommit till måltiden?" ²⁸ Jonatan svarade Saul: "David bad mig enträget att få gå till Betlehem. ²⁹ Han sade: Låt mig gå, för vi firar en släktofferfest i staden, och min bror har själv befallt mig att komma. Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig gå för att besöka mina bröder. Därför har han inte kommit till konungens bord."

³⁰ Då blev Saul rasande mot Jonatan, och han sade till honom: "Du son till en fallen och upprorisk kvinna! Visste jag då inte, att du har tagit parti för Isaïs son till skam för dig själv och till skam för din mors sköte. ³¹ För så länge Isaïs son lever på jorden är varken du eller din kungamakt säker. Så sänd nu och låt hämta honom hit till mig, för han måste dö!" ³² "Varför skall han dödas?" frågade Jonatan. "Vad har han gjort?" ³³ Då kastade Saul spjutet mot honom för att genomborra honom. Jonatan förstod nu att hans far hade beslutat att döda David. ³⁴ Jonatan reste sig från bordet i häftig vrede och åt ingenting den andra nymånadsdagen, för han var bedrövad för Davids skull, därför att hans far hade skymfat honom.

³⁵ Följande morgon gick Jonatan ut på marken vid den tid han hade bestämt med David. Och han hade en liten pojke med sig. ³⁶ "Spring och leta reda på pilarna, som jag skjuter", sade han till pojken. Medan pojken sprang, sköt Jonatan pilen över honom. ³⁷ När pojken kom till det ställe dit Jonatan hade skjutit pilen, ropade Jonatan efter honom: "Pilen ligger ju framför dig, längre bort." ³⁸ Jonatan ropade vidare efter pojken: "Fort, skynda dig, stanna inte!" Pojken som Jonatan hade med sig tog upp pilen

och kom till sin herre. ³⁹ Men han visste inte vad det var fråga om, bara Jonatan och David visste det. ⁴⁰ Jonatan lämnade sina vapen åt pojken som han hade med sig och sade till honom: "Gå, tag med dem till staden!"

⁴¹ Men sedan pojken hade gått, kom David fram från södra sidan. Han föll ner till jorden på sitt ansikte och bugade sig tre gånger. De kysste varandra och grät tillsammans, och David grät högt. ⁴² Jonatan sade till David: "Gå i frid. Må det bli, som vi båda svor vid Herrens namn när vi sade: Herren skall vara vittne mellan mig och dig, mellan mina efterkommande och dina för all framtid." ⁴³ Sedan bröt David upp och gick sin väg, och Jonatan gick in i staden igen.

1 Korinthierbrevet 13

Kärlekens väg

13 Om jag talade
både människors
och änglars språk
men inte hade kärlek,
vore jag endast
en ljudande malm
eller en skrällande cymbal. ^(a)

² Och om jag ägde
profetisk gåva
och kände alla hemligheter
och hade all kunskap,
och om jag hade all tro
så att jag kunde flytta berg
men inte hade kärlek,
så vore jag ingenting.

³ Och om jag delade ut
allt vad jag ägde
och om jag offrade min kropp
till att brännas, ^(b)
men inte hade kärlek,
så skulle jag ingenting vinna.

⁴ Kärleken är tålig och mild,

kärleken avundas inte,
den skryter inte,
den är inte uppblåst,
⁵ den uppför sig inte illa,
den söker inte sitt,
den brusar inte upp,
den tillräknar inte det onda.

⁶ Den gläder sig inte
över orättfärdigheten
men har sin glädje i sanningen.

⁷ Den fördrar allting,
den tror allting,
den hoppas allting,
den uthärdar allting.

⁸ Kärleken upphör aldrig.
Men profetiorna skall upphöra
och tungomålstalen skall tystna
och kunskapen skall förgå.

⁹ Ty vi förstår till en del
och profeterar till en del,

¹⁰ men när det fullkomliga
kommer, skall det förgå
som är till en del.

¹¹ När jag var barn,
talade jag som ett barn,
tänkte jag som ett barn,
och förstod jag som ett barn.

Men sedan jag blivit man,
har jag lagt bort det barnsliga.

¹² Nu ser vi en gåtfull spegelbild,^[c]
men då skall vi se
ansikte mot ansikte.

Nu förstår jag endast till en del,
men då skall jag känna fullkomligt,
liksom jag själv har blivit
fullkomligt känd.

¹³ Nu består tron, hoppet och
kärleken, dessa tre,
men störst av dem är kärleken.

4 april

St. Isidore av Sevilla: "Om någon vill vara ständigt i Guds sällskap måste hon eller han be regelbundet och läsa andliga texter regelbundet. När vi ber talar vi till Gud, när vi läser talar Gud till oss."

1 Samuelsboken 21

David i Nob

21 David kom till prästen Ahimelek i Nob. Men Ahimelek blev förskräckt när han fick se David och frågade honom: "Varför kommer du ensam och har ingen med dig?" ² David svarade prästen Ahimelek: "Kungen har gett mig ett uppdrag, och han sade till mig: Ingen får veta något om det ärende som jag sänder dig i och som jag har gett dig befallning om. Mina män har jag visat till det och det stället." ³ Ge mig nu vad du har till hands, fem bröd eller vad som kan finnas." ⁴ "Vanligt bröd har jag inte ", svarade prästen. "Endast heligt bröd finns – om bara dina män har avhållit sig från kvinnor." ⁵ David svarade prästen: "Jag försäkrar dig att kvinnor har varit skilda från oss sedan i förrgård. När jag drog ut, var mina mäns tillhörigheter heliga fastän ärendet är av vanligt slag. Hur mycket renare skall de då inte vara i dag?" ⁶ Då gav prästen honom det heliga, ty det fanns inte något annat bröd än skådebröden. De hade legat inför Herrens ansikte, men man hade burit undan dem för att lägga fram nybakat bröd samma dag som det gamla togs bort.

⁷ Men en av Sauls tjänare befann sig där den dagen. Det var edomiten Doeg, den främste av Sauls herdar. Han hölls i förvar inför Herren.

⁸ David frågade Ahimelek: "Har du inte något spjut eller svärd till hands här? För varken mitt svärd eller mina andra vapen tog jag med mig,

eftersom kungens uppdrag var så brådskande." ⁹ Prästen svarade: "Här finns det svärd som har tillhört filisteen Goliat, som du slog ner i Terebintdalen. Det är inlindat i ett stycke tyg bakom efoden. Vill du ha det, så tag det. Något annat har jag inte." David svarade: "Ge mig det! Maken till det finns inte."

Davids flykt till Gat

¹⁰ David bröt upp och flydde den dagen för Saul och kom till Akish, kungen i Gat. ¹¹ Men Akish tjänare sade till honom: "Är det inte David, landets kung? Är det inte om honom man sjunger under dansen:

"Saul har slagit sina tusen,
David sina tiotusen."

¹² David lade märke till dessa ord, och han blev mycket rädd för Akish, kungen i Gat. ¹³ Därför ändrade han sitt beteende inför dem och låtsades vara galen, när de ville hålla fast honom. Han ritade på dörrarna i porten och lät saliven rinna ner i skägget. ¹⁴ Då sade Akish till sina tjänare: "Ni ser ju att mannen är galen. Varför tar ni honom till mig?" ¹⁵ Har jag då sådan brist på galningar att ni behövde föra den där hit, för att han skulle bära sig vansinnigt åt inför mig? Skall en sådan få komma in i mitt hus?"

1 Samuelsboken 22 Svenska Folkbibeln (SFB)

Mordet på prästerna

22 David begav sig därifrån och flydde bort till Adullams grotta. När hans bröder och hela hans fars hus fick höra detta, kom de dit ner till honom. ² Alla som var i svårigheter, alla som hade fordringsägare och alla som var missnöjda samlades hos honom, och han blev deras ledare. Omkring fyrahundra man slöt sig till honom.

³ Därifrån begav sig David till Mispé i Moab. Till kungen i Moab sade han: "Låt min far och min mor få komma över hit och vara hos er, till dess jag får veta vad Gud vill göra med mig." ⁴ Han förde dem fram inför kungen i Moab och de fick stanna hos honom så länge David var i borgen. ⁵ Men profeten Gad sade till David: "Du skall inte stanna här i borgen. Drag bort härifrån till Juda land." Då begav sig David därifrån och kom till Heretskogen.

⁶ Saul fick höra att David och de män som var med honom hade blivit upptäckta. Saul satt då under tamarisken på höjden i Gibeon med sitt spjut i handen, och alla hans tjänare stod omkring honom. ⁷ Då sade han till sina tjänare, som stod omkring honom: "Hör, ni benjaminiter. Skall Isaaks son ge er allesammans åkrar och vingårdar och göra er alla till befäl och underbefäl?" ⁸ Ni har ju alla sammansvurit er mot mig och ingen har avslöjat för mig att min son har slutit förbund med Isaaks son. Ingen av er bekymrar sig så pass mycket om mig att han har avslöjat det för mig. Min son har ju eggat upp min tjänare så att han ligger i bakhåll för mig, så som nu sker." ⁹ Edomiten Doeg, som också stod där bland Sauls tjänare, sade då: "Jag såg Isaaks son komma till Ahimelek, Ahitubs son, i Nob." ¹⁰ Denne frågade då Herren för honom och gav honom reskost. Han gav honom också fälsägen Goliats svärd."

¹¹ Då sände kungen bud och lät kalla till sig prästen Ahimelek, Ahitubs son, och hela hans fars hus, prästerna i Nob, och de kom alla till kungen.

¹² Saul sade: "Hör nu på mig, du Ahitubs son." Han svarade: "Här är jag, min herre." ¹³ Saul sade till honom: "Varför har ni sammansvurit er mot mig, du och Isaaks son? Varför har du gett honom bröd och ett svärd och frågat Gud för honom, för att han skulle sätta sig upp mot mig och ligga i bakhåll för mig, så som nu sker?" ¹⁴ Ahimelek svarade kungen: "Vem bland alla dina tjänare är så betrodd som David, han som är konungens svärson och har tillträde till din inre krets och är högt ärad i ditt hus?"

¹⁵ Var då detta första gången som jag frågade Gud för honom? Nej, verkligen inte! Därför må konungen inte lägga skuld på mig, sin tjänare, eller på någon i min fars hus, för din tjänare visste alls ingenting om allt detta."

¹⁶ Men kungen sade: "Du måste dö, Ahimelek, du och hela din fars hus."

¹⁷ Kungen sade till drabanterna som stod där omkring honom: "Kom fram och döda Herrens präster, för de håller också med David. Fastän de visste att han flydde, avslöjade de det inte för mig." Men kungens tjänare ville inte räkna ut sin hand för att stöta ner Herrens präster. ¹⁸ Då sade kungen till Doeg: "Gå fram du och stöt ner prästerna!" Edomiten Doeg gick då fram och stötte ner prästerna och dödade den dagen åttiofem män som bar linne-efod. ¹⁹ Invånarna i Nob, både män och kvinnor, barn och spädbarn, blev slagna av Saul med svärd. Nötboskap, åsnor och får blev också slagna med svärd.

²⁰ Endast en son till Ahimelek, Ahitubs son, kom undan. Han hette Ebjatar och han flydde bort till David. ²¹ Ebjatar talade om för David att

Saul hade dödat Herrens präster. ²² Då sade David till Ebjatar: "Jag förstod redan då att edomiten Doeg, eftersom han var där, skulle tala om allt för Saul. Det är jag som är orsaken till att hela din fars hus har utplånats. ²³ Stanna kvar hos mig och var inte rädd. Den som vill beröva mig livet, vill också ta ditt liv. Hos mig är du i säkerhet."

David räddar staden Kegila

23 Man berättade för David: "Se, filisteerna håller nu på att belägra Kegila och de plundrar logarna". ² Då frågade David Herren: "Skall jag dra ut och slå dessa filisteer?" Herren svarade David: "Gå och slå filisteerna och rädda Kegila." ³ Men Davids män sade till honom: "Se, vi lever ju i fruktan redan här i Juda. Skulle vi dessutom dra i väg till Kegila mot filisteernas här!" ⁴ David frågade Herren än en gång och Herren svarade honom: "Bryt upp och gå ner till Kegila, ty jag har givit filisteerna i din hand." ⁵ Då drog David med sina män till Kegila och stred mot filisteerna och förde bort deras boskap och tillfogade dem ett stort nederlag. På så sätt räddade han invånarna i Kegila.

⁶ När Ebjatar, Ahimeleks son, flydde till David i Kegila, förde han en efod med sig ner dit. ⁷ Då man berättade för Saul att David hade kommit till Kegila, sade Saul: "Gud har gett honom i min hand, för han har själv stängt in sig genom att gå in i en stad med portar och bommar."

⁸ Därefter kallade Saul allt folket till strid för att dra ner till Kegila och stänga inne David och hans män.

⁹ Men när David fick veta att Saul hade onda avsikter mot honom, sade han till prästen Ebjatar: "Bär hit efoden!" ¹⁰ Och David sade: "Herre, Israels Gud, din tjänare har hört att Saul har planer på att komma till Kegila och fördärva staden för min skull. ¹¹ Skall Kegilas invånare då utlämna mig åt honom? Skall Saul komma ner hit, som din tjänare har hört? Herre, Israels Gud, låt din tjänare få veta det!" Herren svarade: "Han skall komma ner hit." ¹² David frågade vidare: "Skall Kegilas invånare då utlämna mig och mina män åt Saul?" Herren svarade: "De skall utlämna er." ¹³ Då bröt David upp med sitt folk, omkring sexhundra man, och de drog ut från Kegila och vandrade vart de kunde. När man berättade för Saul att David hade flytt från Kegila, avstod han från att dra ut.

David i öknen

¹⁴ David stannade i öknen på bergfästena och vistades bland bergen i öknen Sif. Saul sökte varje dag efter honom, men Gud gav honom inte i hans hand. ¹⁵ Medan David var i Hores i öknen Sif, fick han veta att Saul hade dragit ut för att försöka ta hans liv. ¹⁶ Men Jonatan, Sauls son, gick till David i Hores och styrkte honom i Gud. ¹⁷ Han sade till honom: "Var inte rädd, för min fader Sauls hand skall inte finna dig, utan du skall bli kung över Israel och jag skall då ha andra platsen näst efter dig. Det vet också min fader Saul." ¹⁸ Sedan slöt de båda förbund inför Herren. David stannade kvar i Hores, men Jonatan gick hem igen.

¹⁹ Men några sifiter drog upp till Saul i Gibea och sade: "David håller sig nu gömd hos oss på bergfästena i Hores, på Hakilahöjden som ligger söder om ödemarken. ²⁰ Konung, om du har en stark önskan att dra ner dit, så gör det! Det blir vår sak att utlämna honom åt konungen." ²¹ Då sade Saul: " Herren skall välsigna er därför att ni har haft medkänsla med mig. ²² Gå och skaffa mer upplysningar. Tag reda på och se efter var han finns och vem som har sett honom där. För man har sagt mig att han är mycket listig. ²³ Se efter och tag reda på alla gömställen där han kan gömma sig. Kom sedan tillbaka till mig, när ni säkert vet, så skall jag gå med er. Om han finns i landet skall jag söka efter honom bland alla ätter i Juda."

²⁴ Då bröt de upp och gick till Sif före Saul. Men David och hans män var i öknen Maon, på hedmarken söder om ödemarken. ²⁵ Saul gick med sina män för att söka efter David. Men David fick reda på detta, och han gav sig då ner till klippan och stannade i öknen Maon. När Saul hörde det, förföljde han David in i öknen Maon. ²⁶ Saul gick på en sida av berget och David med sina män på den andra sidan. Men medan David skyndade sig för att komma undan Saul, och Saul och hans män försökte omringa David och hans män för att gripa dem, ²⁷ kom en budbärare till Saul och sade: "Skynda dig och kom, för filisteerna har ryckt in i landet." ²⁸ Då slutade Saul att förfölja David och drog bort mot filisteerna. Därför fick stället namnet Sela-Hammachlekot.^[a]

David och Saul i grottan

²⁴ David drog upp därifrån och uppehöll sig bland En-Gedis bergfästen.
² När Saul kom tillbaka från filisteerna, talade man om för honom att

David var i En-Gedis öken. ³ Då tog Saul tretusen män, utvalda ur hela Israel, och gav sig av för att söka efter David och hans män på Stenbocksklipporna. ⁴ När han kom till fårfallorna vid vägen, fanns där en grotta. Dit gick han in för att uträtta sina behov. Men David och hans män satt längst inne i grottan. ⁵ Davids män sade till honom: "Se, detta är den dag som Herren har talat till dig om: Se, jag ger din fiende i din hand, så att du får göra vad du vill med honom." Då reste David sig och skar obemärkt av en flik på Sauls mantel. ⁶ Men efteråt slog Davids samvete honom för att han hade skurit av fliken på Sauls mantel. ⁷ Han sade till sina män: "Herren förbjude att jag skulle göra detta mot min herre, mot Herrens smorde, att jag skulle räcka ut min hand mot honom. Han är ju Herrens smorde." ⁸ David höll tillbaka sina män med stränga ord och tillät dem inte att överfalla Saul.

Och Saul steg upp och gick ut ur grottan och fortsatte sin väg. ⁹ Då steg också David upp och gick ut ur grottan och ropade efter Saul: "Min herre och konung!" När Saul såg sig tillbaka, böjde David sig ner med ansiktet mot jorden och bugade sig. ¹⁰ Han sade till Saul: "Varför lyssnar du till sådana människor som säger att David vill din olycka?" ¹¹ Du har ju nu med egna ögon sett hur jag skonade dig, när Herren i dag hade gett dig i min hand i grottan och man uppmanade mig att döda dig. Jag tänkte: Jag skall inte räcka ut handen mot min herre. Han är ju Herrens smorde. ¹² Se själv, min fader, ja, se här fliken av din mantel i min hand. Genom att jag skar av fliken på din mantel men inte dödade dig, kan du se och förstå att jag inte har velat göra något ont eller begå något brott och att jag inte har syndat mot dig. Men du jagar mig för att ta mitt liv. ¹³ Herren skall döma mellan mig och dig, och Herren skall hämnas mig på dig, men min hand skall inte komma vid dig. ¹⁴ Det är som det gamla ordspråket säger: "Från de ogudaktiga kommer vad ogudaktigt är." Min hand skall inte komma vid dig.

¹⁵ Vem har Israels konung dragit ut efter? Vem är det du jagar? En död hund? En loppa? ¹⁶ Må Herren vara domare och döma mellan mig och dig. Må han se till detta och utföra min sak, ja, må han döma mig fri från din hand."

¹⁷ När David hade sagt detta sade Saul: "Är det inte din röst, min son David?" Och Saul brast ut i gråt ¹⁸ och sade till David: "Du är mer rättfärdig än jag, för du har gjort gott mot mig fastän jag har gjort ont mot dig. ¹⁹ Du har i dag låtit mig se din godhet mot mig och inte dödat mig, då Herren hade överlämnat mig i din hand. ²⁰ När någon träffar på

sin fiende, brukar han då låta honom gå sin väg i frid? Herren må löna dig med gott för vad du har gjort mot mig i dag. ²¹ Nu vet jag säkert att du skall bli kung och att Israels kungadöme skall förbli i din hand.

²² Men lova mig nu med ed vid Herren att du inte utrotar mina efterkommande och inte utplånar mitt namn ur min fars hus." ²³ Då lovade David detta med ed inför Saul. Därefter vände Saul hem. Men David och hans män drog upp till bergsfästet.

Samuels död

25 Samuel dog och hela Israel samlades och höll dödsklagan efter honom. De begravde honom i hans hem i Rama.

David och Abigail

David bröt upp och drog ner till öknen Paran. ² I Maon fanns då en man som hade sin boskapsskötsel i Karmel och den mannen var mycket rik. Han ägde tretusen får och ettusen getter. Och han höll på med fårklippning i Karmel. ³ Mannen hette Nabal, och hans hustru hette Abigail. Hon var klok och vacker, han var hård och ond i allt han gjorde. Han var en ättling till Kaleb.

⁴ När nu David var i öknen och fick höra att Nabal klippte sina får, ⁵ sände han i väg tio unga män och sade till dem: "Gå upp till Karmel och bege er till Nabal och hälsa honom i mitt namn ⁶ och säg: Må du leva! Frid vare med dig, frid vare med ditt hus och frid vare med allt vad du har. ⁷ Jag har hört att du håller på med fårklippning. Nu är det så att dina herdar har vistats hos oss utan att vi har gjort dem något ont och utan att något har kommit bort för dem under hela den tid de har varit i Karmel. ⁸ Fråga dina tjänare, så skall de själva säga dig det. Låt nu mina unga män finna nåd för dina ögon. Vi har ju kommit hit en glädjedag. Ge därför åt dina tjänare och din son David vad du kan ha till hands."

⁹ När Davids män kom dit, talade de i Davids namn allt detta till Nabal. Sedan väntade de. ¹⁰ Men Nabal svarade Davids tjänare: "Vem är David, vem är Isaïs son? Nu för tiden är det många tjänare som rymmer från sina herrar. ¹¹ Skulle jag ta min mat och min dryck och slaktdjuren, som jag har slaktat åt mina fårklippare, och ge åt män som jag inte vet varifrån de är?" ¹² Då vände Davids män om och gick sin väg. När de kom tillbaka berättade de allt detta för David. ¹³ Och David sade till sina män:

"Spänn alla på er svärdet!" Var och en spände på sig sitt svärd och David spände på sig sitt. Omkring fyrahundra man följde med David dit upp, men tvåhundra stannade vid trossen.

¹⁴ En av tjänarna berättade för Nabals hustru Abigail: "Se, David har sänt hit budbärare från öknen och låtit hälsa vår herre, men han snäste av dem. ¹⁵ Men dessa män har varit till stor nytta för oss. Vi har aldrig lidit någon orätt och aldrig har något kommit bort för oss under hela den tid vi drog omkring med dem, medan vi var där ute på marken. ¹⁶ De var en mur för oss både dag och natt under hela den tid vi vistades hos dem, medan vi vaktade hjorden. ¹⁷ Tänk nu efter och se vad du kan göra, för olycka hotar vår herre och hela hans hus. Han är ju en ond man, så ingen kan säga något till honom."

¹⁸ Då skyndade sig Abigail och tog tvåhundra bröd, två vinläglar, fem tillredda får, fem sea rostade ax, etthundra russinkakor och tvåhundra fikonkakor och lastade detta på åsnor. ¹⁹ Hon sade till sina tjänare: "Gå framför mig, så kommer jag efter er." Men hon berättade ingenting för sin man. ²⁰ När hon nu red på sin åsna och kom ner i en bergsravin, se, då kom David och hans män ner mot henne, så att hon mötte dem. ²¹ Men David hade sagt: "Förgäves har jag skyddat allt vad den mannen har i öknen och ingenting av allt han äger har kommit bort. Men han har lönat gott med ont. ²² Må Gud straffa Davids fiender både nu och senare. Jag skall inte låta någon av mankön av alla dem som tillhör honom leva kvar till i morgon."

²³ När Abigail fick se David, steg hon genast ner från åsnan och föll ner på sitt ansikte inför David och bugade sig mot marken. ²⁴ Hon föll ner för hans fötter och sade: "På mig, min herre, må denna missgärning vila. Men låt din tjänarinna få tala till dig och lyssna på din tjänarinnas ord. ²⁵ Herre, bry dig inte om Nabal, denne onde man, för vad hans namn betyder, det är han. Nabal heter han, och dårskap^[a] är han full av. Men jag, din tjänarinna, har inte sett de män som du, min herre, sände.

²⁶ Och nu, min herre, så sant Herren lever, och så sant du själv lever, Herren har hindrat dig från att ådra dig blodskuld och skaffa dig rätt med egen hand. Må det nu gå dina fiender och dem som söker min herres olycka så som det må gå Nabal. ²⁷ Låt nu denna gåva som din tjänarinna har tagit med till min herre, ges åt de män som följer min herre. ²⁸ Förlåt din tjänarinna vad hon har brutit. Ty Herren skall förvisso åt min herre bygga ett hus som kommer att bestå, eftersom min herre för Herrens krig, och man skall inte finna något ont hos dig under hela

ditt liv. ²⁹ Om någon står upp för att förfölja dig och vill döda dig, skall min herres liv vara bundet med livets band hos Herren, din Gud. Men dina fienders liv må han lägga i sin slunga och slunga bort. ³⁰ När Herren gör med min herre allt det goda som han har sagt om dig och gör dig till furste över Israel, ³¹ skall detta inte vara en stötesten för dig eller ge min herre samvetsqual att du har utgjutit blod utan orsak och att min herre själv har skaffat sig rätt. När Herren handlar väl med min herre, tänk då på din tjänarinna."

³² Då sade David till Abigail: "Välsignad vare Herren, Israels Gud, som i dag har sänt dig för att möta mig! ³³ Välsignat vare ditt förstånd och välsignad vare du själv som i dag har hindrat mig från att ådra mig blodskuld och skaffa mig rätt med egen hand! ³⁴ Men så sant Herren, Israels Gud, lever, han som har hindrat mig från att göra dig något ont: Om du inte hade skyndat dig att komma mot mig, skulle i gryningen ingen av mankön ha funnits kvar av Nabals hus." ³⁵ Därmed tog David emot vad hon hade fört med sig till honom och han sade till henne: "Gå hem i frid! Se, jag har lyssnat till dina ord och jag gör som du vill."

³⁶ När Abigail kom hem till Nabal, höll han i sitt hus en festmåltid som en kunglig bankett. Nabals hjärta var glatt och han var mycket drucken. Därför sade hon ingenting alls till honom förrän på morgonen, när det blev ljust. ³⁷ Men när Nabal på morgonen hade nyktrat till, berättade hans hustru för honom vad som hade hänt. Då blev hans hjärta som dött i honom och han blev som sten. ³⁸ Omkring tio dagar senare slog Herren Nabal så att han dog.

³⁹ När David fick höra att Nabal var död, sade han: "Välsignad vare Herren, som på Nabal har hämnats den vanära han drog över mig och som har bevarat sin tjänare från att göra något ont. Herren har låtit Nabals ondska komma tillbaka över hans eget huvud!" Och David sände bud till Abigail och lät säga att han önskade få henne till hustru. ⁴⁰ När Davids tjänare kom till Abigail i Karmel, sade de till henne: "David har sänt oss till dig för att få dig till hustru." ⁴¹ Då reste hon sig och föll ner till marken på sitt ansikte och sade: "Se, här är din tjänarinna. Låt mig tjäna med att tvätta fötterna på min herres tjänare." ⁴² Därefter reste hon sig snabbt och satt upp på åsnan. Så gjorde också de fem unga flickor som gick med henne. Hon följde med dem som David hade sänt och hon blev hans hustru.

⁴³ David hade också tagit Ahinoam från Jisreel till hustru, så dessa båda blev hans hustrur. ⁴⁴ Saul hade givit sin dotter Mikal, Davids hustru, åt Palti, Lais son, från Gallim.

1 Korinthierbrevet 14

Profetians gåva är större än tungomålstalets

14 Sträva ivrigt efter kärleken, men sök också vinna de andliga gåvorna, framför allt profetians gåva. ² Den som talar tungomål talar inte till människor utan till Gud. Ingen förstår honom, när han i sin ande talar hemligheter. ³ Men den som profeterar talar till människor och ger dem uppbyggelse, uppmuntran och tröst. ⁴ Den som talar tungomål uppbygger sig själv, men den som profeterar uppbygger församlingen. ⁵ Jag önskar att ni alla skall tala tungomål men hellre att ni skall profetera. Den som profeterar är förmer än den som talar tungomål, om inte denne uttyder sitt tal, så att församlingen blir uppbyggd.

⁶ Antag, mina bröder, att jag kommer till er och talar tungomål. Vad hjälper det er, om jag inte meddelar er någon uppenbarelse eller kunskap eller profetia eller undervisning? ⁷ Även om livlösa instrument som flöjt eller harpa ger ljud ifrån sig, hur skall man kunna uppfatta vad som spelas, om det inte är någon skillnad på tonerna? ⁸ Och om en trumpet ger en otydlig signal, vem gör sig då redo till strid? ⁹ Så är det även med er. Om ni inte i ert språk talar begripliga ord, hur skall man då kunna förstå vad ni säger? Ni kommer att tala ut i tomma luften. ¹⁰ Hur många språk det än kan finnas i världen, så är inget ljud utan mening. ¹¹ Men om jag inte vet vad ljuden betyder, blir jag en främling för den som talar, och den som talar blir en främling för mig. ¹² Så är det också med er. Eftersom ni är ivriga att få Andens gåvor, sök då att i överflöd få sådana som uppbygger församlingen.

Tungomålstalet måste uttydas

¹³ Därför skall den som talar tungomål be om att kunna uttyda det. ¹⁴ Ty om jag talar tungomål när jag ber, så ber min ande, men mitt förstånd bär ingen frukt. ¹⁵ Vad innebär nu detta? Jo, jag vill be i anden, och jag vill också be med förståndet. Jag vill lovsjunga i anden, och jag vill också lovsjunga med förståndet. ¹⁶ Men om du tackar Gud i anden, hur skall då

den som inget förstår kunna säga sitt amen till din tacksägelse? Han förstår ju inte vad du säger. ¹⁷ Du gör rätt i att tacka Gud, men den andre blir inte uppbyggd. ¹⁸ Jag tackar min Gud, jag talar tungomål mer än ni alla. ¹⁹ Men i församlingen vill jag hellre tala fem ord med mitt förstånd för att undervisa andra, än tio tusen i tungomål.

Tungomålstalet är ett tecken för dem som inte tror

²⁰ Bröder, var inte barn till förståndet. Var i stället barn i fråga om ondskan och vuxna till förståndet. ²¹ Det står skrivet i lagen: ^[a] Genom folk med främmande språk och främmande läppar skall jag tala till detta folk, och inte ens då skall de lyssna till mig, säger Herren. ²² Så är tungomålstalen ett tecken, inte för dem som tror utan för de otroende, ^[b] under det att profetian är ett tecken, inte för de otroende utan för dem som tror. ²³ Om nu hela församlingen kommer tillsammans och alla talar tungomål, och några som inte förstår eller inte tror kommer in, skall de då inte säga att ni är galna? ²⁴ Men om alla profeterar och en som inte tror eller förstår kommer in, då blir han avslöjad av alla och dömd av alla. ²⁵ Hans hjärtas hemligheter uppenbaras, och han faller ner på sitt ansikte och tillber Gud och ropar: "Gud är verkligen i er!"

Ordningen vid gudstjänsten

²⁶ Hur skall det då vara, bröder? Jo, när ni samlas har var och en något att ge: en psalm, ett ord till undervisning, en uppenbarelse, ett tungotal, och en uttydning. Låt allt bli till uppbyggelse. ²⁷ Om någon talar tungomål, får två eller högst tre tala, och då en i sänder, och någon skall uttyda det. ²⁸ Men finns det ingen som uttyder, skall den som talar tungomål tiga i församlingen och endast tala för sig själv och till Gud. ²⁹ Två eller tre profeter skall tala, och de andra skall pröva det som sägs. ³⁰ Men om någon annan som sitter där får en uppenbarelse, skall den förste tiga. ³¹ Ni kan alla profetera, en i sänder, så att alla blir undervisade och alla blir tröstade. ³² Och profeternas andar underordnar sig profeterna. ³³ Ty Gud är inte oordningens Gud utan fridens.

Liksom kvinnorna tiger i de heligas alla församlingar ³⁴ skall de tiga i era församlingar. De får inte tala utan skall underordna sig, som också lagen säger. ^[c] ³⁵ Vill de veta något, skall de fråga sina män där hemma. Ty det är en skam för en kvinna att tala i församlingen. ³⁶ Är det kanske från er Guds ord har gått ut? Eller har det kommit bara till er?

³⁷ Om någon menar sig vara profet eller andligt utrustad, skall han inse att det jag skriver till er är Herrens bud. ³⁸ Men om någon inte erkänner detta, är han själv inte erkänd. ³⁹ Därför, mina bröder, var ivriga att profetera och hindra inte tungomålstalandet. ⁴⁰ Men låt allt ske på ett värdigt sätt och med ordning.

5 april

St. Vincent Ferrer: "Om du verkligen vill hjälpa din nästas själ bör du först gå till Gud med hela ditt hjärta. Be Honom helt enkelt att fylla dig med kärlek, den högsta av alla dygder; med den kan du göra det du vill."

1 Samuelsboken 26

David skonar på nytt Sauls liv

26 Sifiterna kom till Saul i Gibeon och sade: "David håller sig nu gömd på Hakilahöjden mitt emot ödemarken." ² Då bröt Saul upp och drog ner till öknen Sif med tretusen utvalda män ur Israel för att söka efter David där i öknen. ³ Saul slog läger på Hakilahöjden som ligger vid vägen mitt emot ödemarken. När David, som uppehöll sig i öknen, märkte att Saul hade kommit efter honom in i öknen, ⁴ sände han ut spejare och förvissade sig om att Saul hade kommit. ⁵ Då bröt David upp och gav sig i väg till det ställe där Saul hade slagit läger. David såg platsen där Saul och hans överbefälhavare Abner, Ners son, hade lagt sig. Saul låg nämligen i vagnborgen och folket hade slagit läger runt omkring honom.

⁶ David sade till hetiten Ahimelek och till Abisaj, Serujas son, Joabs bror: "Vem vill gå med mig ner till Saul i lägret?" Abisaj svarade: "Jag går med dig ner." ⁷ David och Abisaj kom till folket om natten och såg Saul ligga

och sova i vagnborgen med sitt spjut nerstött i marken invid sitt huvud. Abner och folket låg runt omkring honom. ⁸ Då sade Abisaj till David: "Gud har i dag överlämnat din fiende i din hand. Låt mig nu spetsa fast honom i marken med spjutet. En enda stöt räcker, jag skall inte behöva ge honom mer än den." ⁹ Men David svarade Abisaj: "Du får inte döda honom. Vem kan ostraffad räcka ut sin hand mot Herrens smorde?" ¹⁰ David sade vidare: "Så sant Herren lever: Herren skall själv slå honom, antingen när hans dag kommer och han dör, eller han drar ut i krig och blir dödad." ¹¹ Men Herren förbjöd att jag skulle räcka ut handen mot Herrens smorde. Men tag nu spjutet som står vid hans huvud och krukan med vatten och låt oss gå vår väg." ¹² Så tog David spjutet och krukan med vatten, som stod vid Sauls huvud, och sedan gick de sin väg. Men ingen såg eller märkte det eller vaknade, utan alla sov, ty Herren hade låtit en tung sömn falla över dem.

¹³ När David hade kommit över på andra sidan, ställde han sig på toppen av berget, långt därifrån, med ett stort avstånd mellan dem. ¹⁴ David ropade till folket och till Abner, Ners son: "Vill du inte svara, Abner?" Abner svarade: "Vem är du som ropar till konungen?" ¹⁵ David sade: "Du är ju en man som inte har sin like i Israel. Varför har du då inte vakat över din herre, konungen? En av folket har ju kommit för att förgöra konungen, din herre." ¹⁶ Det du har gjort är inte bra. Så sant Herren lever, ni förtjänar att dö, därför att ni inte har vakat över er herre, Herrens smorde. Se nu efter: Var är konungens spjut och krukan med vatten, som stod vid hans huvud?"

¹⁷ Då kände Saul igen Davids röst och sade: "Är det inte din röst, min son David?" David svarade: "Jo, det är min röst, min herre och konung." ¹⁸ Och han fortsatte: "Varför förföljer min herre sin tjänare så? Vad har jag då gjort och vad ont kan du finna hos mig?" ¹⁹ Må nu min herre och konung höra sin tjänares ord: Om det är Herren som har eggat upp dig mot mig, så låt honom få känna doften av en offergåva. Men om det är människor, så må de vara förbannade inför Herren, för de har nu drivit bort mig, så att jag inte får uppehålla mig i Herrens arvedel. De säger: Gå bort och tjäna andra gudar! ²⁰ Låt nu inte mitt blod falla på jorden fjärran från Herrens ansikte! Israels kung har ju dragit ut för att leta efter en enda liten loppa, som när man jagar raphöns i bergen." ²¹ Då sade Saul: "Jag har syndat. Kom tillbaka, min son David, för jag vill inte mer göra dig något ont, eftersom mitt liv i dag har varit dyrbart i dina ögon. Se, jag har handlat dåraktigt och grovt misstagit mig."

²² David svarade: "Här är konungens spjut. Låt nu en av dina män komma över hit och hämta det." ²³ Herren skall löna var och en efter hans rättfärdighet och trofasthet. Herren gav dig i dag i min hand, men jag ville inte räcka ut handen mot Herrens smorde. ²⁴ Liksom ditt liv i dag har varit dyrbart i mina ögon, så må också mitt liv vara dyrbart i Herrens ögon, så att han räddar mig ur all nöd." ²⁵ "Välsignad vare du, min son David!" sade Saul till David. "Vad du företar dig skall du också kunna utföra." Därefter gick David sin väg och Saul vände tillbaka hem igen.

1 Samuelsboken 27

David hos Akish i Gat och Siklag

27 David sade till sig själv: "En dag kommer jag i alla fall att mista livet genom Sauls hand. Det är bäst att jag flyr till filisteernas land. Då måste Saul upphöra att längre söka efter mig över hela Israels område, och så kommer jag undan hans hand." ² David bröt upp och drog med sina sexhundra man över till Akish, Maoks son, kungen i Gat. ³ Han stannade hos Akish i Gat med sina män, var och en med sitt husfolk, David med sina båda hustrur, Ahinoam från Jisreel och Abigail, karmeliten Nabals änka. ⁴ När man berättade för Saul att David hade flytt till Gat, sökte han inte längre efter honom.

⁵ David sade till Akish: "Om jag har funnit nåd för dina ögon så låt mig bo i någon av landsortsstäderna och uppehålla mig där. Varför skulle din tjänare bo i kungastaden hos dig?" ⁶ Då gav Akish honom samma dag Siklag och därför hör Siklag än i dag till Juda kungar. ⁷ Den tid David bodde i filisteernas land var ett år och fyra månader.

⁸ Men David drog ut med sina män och de plundrade i gesureernas, girsiternas och amalekiternas land. Dessa stammar bodde sedan gammalt där i landet, fram emot Shur och ända till Egyptens land. ⁹ När David härjade i landet, lät han varken män eller kvinnor leva, men får, nötboskap, åsnor, kameler och kläder tog han med sig och vände därefter tillbaka och kom till Akish. ¹⁰ När då denne frågade: "Har ni gjort något plundringståg i dag?" svarade David: "Ja, i den del av Negev som tillhör Juda", eller: "I den del av Negev som tillhör jerachmeeliterna", eller: "I den del av Negev som tillhör keniterna." ¹¹ Men David lät varken män

eller kvinnor leva och komma till Gat, för han tänkte: "De skulle annars kunna förråda oss och säga: Så och så har David gjort, så har han betett sig under hela den tid han har bott i filisteernas land." ¹² Därför trodde Akish på David och tänkte: "Han har nu gjort sig förhatlig hos sitt folk Israel och kommer att bli min tjänare för alltid."

1 Samuelsboken 28

David i filisteernas här

28 Vid den tiden samlade filisteerna sina krigshärlar för att strida mot Israel. Akish sade till David: "Du vet väl att du med dina män måste dra ut med mig i krig." ² David svarade Akish: "Då skall du själv få se vad din tjänare kan uträtta." "Då så", svarade Akish, "du skall bli min livvakt för alltid."

Saul hos andebesvärjerskan i En-Dor

³ Samuel var nu död och hela Israel hade hållit dödsklagan över honom. De hade begravt honom i hans egen stad, i Rama. Och Saul hade drivit ut andebesvärjare och spåmän ur landet.

⁴ Filisteerna samlades och kom och slog läger vid Sunem. Då samlade också Saul hela Israel och de slog läger på Gilboa. ⁵ Men när Saul såg filisteernas läger blev han rädd och greps av stor fruktan. ⁶ Saul bad Herren om råd, men Herren svarade honom inte, varken genom drömmar eller genom urim eller genom profeter. ⁷ Då sade Saul till sina tjänare: "Sök upp en andebesvärjerska åt mig, så skall jag gå till henne och fråga henne." Hans tjänare svarade: "Det finns en andebesvärjerska i En-Dor."

⁸ Och Saul gjorde sig oigenkännlig och tog på sig andra kläder och gav sig i väg med två av sina män. De kom till kvinnan om natten. "Spå åt mig genom anden", sade han, "och mana upp åt mig den jag säger dig." ⁹ Men kvinnan sade till honom: "Du vet själv vad Saul har gjort, att han har utrotat andebesvärjare och spåmän ur landet. Varför lägger du då ut en snara för mitt liv för att döda mig?" ¹⁰ Då svor Saul henne en ed vid Herren och sade: "Så sant Herren lever, i denna sak skall ingen skuld drabba dig."

¹¹ Kvinnan frågade: "Vem skall jag då mana fram åt dig?" Han svarade: "Mana fram Samuel åt mig." ¹² Men när kvinnan fick se Samuel, gav hon till ett högt rop och sade till Saul: "Varför har du lurat mig? Du är ju Saul." ¹³ Kungen sade till henne: "Frukta inte. Vad är det du ser?" Kvinnan svarade Saul: "Jag ser ett gudaväsen komma upp ur jorden." ¹⁴ Han frågade henne: "Hur ser han ut?" Hon svarade: "Det är en gammal man som kommer upp, klädd i en mantel." Då förstod Saul att det var Samuel, och han böjde sig ner med ansiktet mot jorden och bugade sig.

¹⁵ Samuel sade till Saul: "Varför har du stört mig och manat fram mig?" Saul svarade: "Jag är i stor nöd. Filisteerna har börjat krig mot mig, och Gud har vikit från mig och svarar mig inte mer, varken genom profeter eller genom drömmar. Därför har jag kallat på dig, för att du skall låta mig veta vad jag skall göra." ¹⁶ Samuel svarade: "Varför frågar du mig, när Herren har vikit ifrån dig och blivit din fiende? ¹⁷ Herren har gjort vad han har sagt genom mig: Herren har ryckt riket ur din hand och gett det åt en annan, åt David. ¹⁸ Eftersom du inte lydde Herrens röst och inte lät Amalek känna hans brinnande vrede, har Herren nu gjort dig detta. ¹⁹ Herren skall ge både dig och Israel i filisteernas hand, och i morgon skall du och dina söner vara hos mig. Ja, också Israels läger skall Herren ge i filisteernas hand."

²⁰ Då föll Saul genast raklång till jorden i förfäran över Samuels ord. Han var också helt kraftlös, eftersom han inte hade ätit någonting på ett helt dygn. ²¹ Kvinnan gick fram till Saul, och när hon såg hur förskräckt han var, sade hon till honom: "Se, din tjänarinna gjorde som du sade. Jag riskerade mitt liv och gjorde vad du bad mig om. ²² Så lyssna nu också du till vad din tjänarinna har att säga: Låt mig sätta fram lite mat åt dig, så att du kan äta och hämta krafter innan du går din väg." ²³ Men han vägrade och sade: "Jag vill inte äta." Då bad både hans tjänare och kvinnan honom så enträget att han lyssnade till dem. Han reste sig upp från marken och satte sig på bädden. ²⁴ Kvinnan hade en gödd kalv i huset och den slaktade hon nu i all hast. Därefter tog hon mjöl och knådade det och bakade osyrat bröd av det. ²⁵ Sedan satte hon fram det åt Saul och hans tjänare, och de åt. Därefter reste de sig och gick samma natt sin väg.

1 Samuelsboken 29

David visas bort av filisteernas hövdingar

29 Filisteerna samlade nu alla sina härar i Afek, medan israeliterna hade slagit läger vid källan i Jisreel. ² Filisteernas furstar tågade fram med avdelningar på hundra och tusen man, och David och hans män tågade fram sist tillsammans med Akish. ³ Då sade filisteernas furstar: "Vad har dessa hebreer här att göra?" Men Akish svarade dem: "Det här är David, den israelitiska kungen Sauls tjänare. Han har nu varit hos mig mer än ett år och jag har inte funnit något ont hos honom från den dag han gick över till mig ända till nu." ⁴ Då blev filisteernas furstar förargade på honom och sade till honom: "Låt den där mannen vända tillbaka till den plats du har anvisat honom. Han får inte dra ut i strid med oss, han kan ju under striden bli vår motståndare. På vad sätt skulle han bättre kunna glädja sin herre än genom dessa mäns huvuden?" ⁵ Är det inte den David som man under dansen sjöng om:

Saul har slagit sina tusen,
David sina tiotusen."

⁶ Då kallade Akish till sig David och sade till honom: "Så sant Herren lever, du är en hederlig man och att du går ut och in här hos mig i lägret gläder mig, för jag har inte funnit något ont hos dig från den dag du kom till mig ända till denna dag. Men furstarna ser inte på dig med blida ögon. ⁷ Vänd därför nu tillbaka och gå i frid, så att du inte gör något som filisteernas furstar ogillar." ⁸ "Vad har jag då gjort?" frågade David. "Vad har du funnit hos din tjänare från den dag jag kom i din tjänst ända till denna dag, eftersom jag inte får gå ut och strida mot min herre konungens fiender?" ⁹ Akish svarade David: "Jag vet, du är lika god i mina ögon som en Guds ängel. Men filisteernas furstar säger: Han får inte dra ut i strid med oss. ¹⁰ Stig därför nu upp tidigt i morgon tillsammans med din herres tjänare, som har kommit hit med dig, och när ni har stigit upp i morgon, bör ni ge er i väg så snart det blir ljust.

¹¹ Då steg David tidigt upp tillsammans med sina män för att på morgonen vända tillbaka till filisteernas land. Men filisteerna drog upp till Jisreel.

1 Samuelsboken 30

David strider mot amalekiterna

30 När David tillsammans med sina män kom till Siklag på tredje dagen hade amalekiterna trängt in i Negev och in i Siklag. De hade intagit

Siklag och bränt upp det i eld. ² Kvinnorna som var därinne, både små och stora, hade de fört bort som fångar, men de hade inte dödat någon. De hade sedan givit sig av. ³ När David med sina män kom till staden och fick se att den var uppbränd i eld och att deras hustrur tillsammans med deras söner och döttrar var bortförda som fångar, ⁴ brast han och hans män ut i gråt, och de grät till dess de inte orkade gråta mer. ⁵ Davids båda hustrur, Ahinoam från Jisreel och Abigail, karmeliten Nabals änka, hade också tagits tillfånga.

⁶ David kom i stor fara, ty folket hotade att stena honom. Så förbittrade var de alla, var och en för sina söners och döttrars skull. Men David hämtade styrka hos Herren, sin Gud. ⁷ David sade till prästen Ebjatar, Ahimeleks son: "Bär hit efoden till mig." Då bar Ebjatar fram efoden till David. ⁸ David frågade Herren: "Skall jag jaga ifatt denna rövarskara? Kan jag hinna upp den?" Herren svarade honom: "Jaga ifatt den, ty du skall hinna upp den och befria alla." ⁹ Då gav sig David i väg med sina sexhundra man, och de kom till bäcken Besor, där en del av dem tvingades stanna kvar. ¹⁰ David fortsatte förföljelsen med fyrahundra man, ty tvåhundra man stannade. De var för trötta för att gå över bäcken Besor.

¹¹ Ute på fältet fann de en egyptier, som de tog med sig till David. När de hade givit honom bröd att äta och vatten att dricka ¹² och dessutom givit honom ett stycke fikonkaka och två russinkakor att äta, kom livsanden tillbaka till honom. På tre dygn hade han nämligen varken ätit eller druckit. ¹³ "Vem tillhör du och varifrån är du?" frågade David honom. "Jag är en egyptisk pojke, tjänare åt en amalekitisk man", svarade han. "Men min herre övergav mig för tre dagar sedan, för jag blev sjuk. ¹⁴ Vi hade trängt in i den del av Negev som tillhör kereteerna och i det område som tillhör Juda och i den del av Negev som tillhör Kaleb, och vi hade bränt upp Siklag i eld." ¹⁵ David frågade honom: "Vill du föra mig ner till denna rövarskara?" Han svarade: "Om du lovar mig med ed vid Gud att inte döda mig eller utlämna mig åt min herre, så skall jag föra dig ner till denna rövarskara."

¹⁶ Så förde han honom ner dit, och de låg kringsspridda överallt på marken och åt och drack och roade sig med allt det stora byte de hade tagit ur filisteernas land och ur Juda land. ¹⁷ Ända från skymningen till aftonen dagen därpå höll David på med att slå ner dem. Ingen enda av dem kom undan, utom fyrahundra tjänare som satt upp på kamelerna och flydde. ¹⁸ Och David räddade allt vad amalekterna hade tagit. Han

räddade också sina båda hustrur. ¹⁹ Ingen saknades, varken liten eller stor, inte någons son eller dotter, inte heller något av bytet eller något annat av det som de hade tagit med sig. Allt förde David tillbaka.

²⁰ David tog också alla får och nötboskap, och dessa drev man framför den övriga boskapen och ropade: "Detta är Davids byte."

²¹ När David kom tillbaka till de tvåhundra man som hade varit för trötta att följa honom och som därför hade fått stanna kvar vid bäcken Besor, gick dessa för att möta David och det folk som han hade med sig. Då gick David fram till folket och hälsade dem. ²² Men alla onda och illvilliga män bland dem som hade följt med David tog till orda och sade:

"Eftersom dessa inte följde med oss, skall vi inte ge dem något av bytet som vi har räddat. Var och en av dem får bara ta med sig sin hustru och sina barn och gå sin väg." ²³ Men David svarade: "Så skall ni inte göra, mina bröder, med det som Herren har gett oss. Han bevarade oss och gav i vår hand denna rövarskara som kom över oss. ²⁴ Och vem vill lyssna på er i fråga om detta? Nej, sådan deras lott är som drar ut i striden, sådan skall deras lott vara som stannar vid trossen. De skall dela lika." ²⁵ Så blev det från den dagen och i fortsättningen, ty David gjorde detta till lag och rätt i Israel, så som det är än i dag.

²⁶ När David kom till Siklag, sände han en del av bytet till de äldste i Juda, sina vänner, och lät säga: "Se, detta är en gåva till er av bytet från Herrens fiender." ²⁷ Han sände gåvor till dem i Betel, i Ramot i Negev, gåvor till dem i Jattir, ²⁸ i Aroer, i Sifamot, i Estemoa, ²⁹ i Rakal, i jerachmeeliternas städer, i keniternas städer, ³⁰ i Horma, i Bor-Ashan, i Atak, ³¹ i Hebron, ja, till alla de orter där David och hans män hade vandrat omkring.

1 Samuelsboken 31

Sauls och hans söners död

³¹ Filisteerna stred mot Israel och Israels män flydde för dem och föll slagna på berget Gilboa. ² Filisteerna ansatte häftigt Saul och hans söner och de dödade Sauls söner Jonatan, Abinadab och Malki-Sua. ³ När striden hårdnade omkring Saul och bågskyttarna fann honom, blev han svårt sårad av skyttarna. ⁴ Han sade till sin vapenbärare: "Drag ut ditt

svärd och genomborra mig, så att inte dessa oomskurna kommer och genomborrar mig och skymfar mig." Men hans vapenbärare ville inte, för han var mycket rädd. Då tog Saul själv svärdet och störtade sig på det.⁵ När vapenbäraren såg att Saul var död, störtade också han sig på sitt svärd och följde honom i döden.⁶ Saul och hans tre söner, hans vapenbärare och alla hans män dog på samma dag.⁷ När israeliterna på andra sidan dalen och på andra sidan Jordan såg att Israels män hade flytt och att Saul och hans söner var döda, övergav de städerna och flydde. Sedan kom filisteerna och bosatte sig i dem.

⁸ Dagen därpå kom filisteerna för att plundra de slagna och fann då Saul och hans tre söner, där de låg fallna på berget Gilboa.⁹ De högg av Sauls huvud och tog hans vapen och sände omkring dem i filisteernas land, och de förkunnade den goda nyheten i sitt avgudahus och för folket.¹⁰ De lade hans vapen i Astartetemplet, men hans kropp hängde de upp på Bet-Shans mur.

¹¹ När invånarna i Jabesh i Gilead hörde vad filisteerna hade gjort med Saul,¹² bröt alla vapenföra män upp och gick hela natten. De tog ner Sauls och hans söners kroppar från Bet-Shans mur och begav sig sedan till Jabesh och brände dem där.¹³ Och de tog deras ben och begravde dem under tamarisken i Jabesh. Sedan fastade de i sju dagar.

1 Korinthierbrevet 15

Kristi uppståndelse

15 Bröder, jag vill påminna er om evangeliet som jag predikade för er, som ni tog emot och står fasta i,² och genom vilket ni blir frälsta. Jag vill påminna er om orden som jag förkunnade, om ni nu håller fast vid dem. Annars var det förgäves att ni kom till tro.³ Jag meddelade er det allra viktigaste, vad jag själv hade tagit emot, att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna,⁴ att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna,⁵ och att han visade sig för Kefas och sedan för de tolv.⁶ Därefter visade han sig för mer än femhundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu lever, medan några är insomnade.⁷ Sedan visade han sig för Jakob och därefter för alla apostlarna.⁸ Allra sist visade han sig också för mig, som är såsom ett ofullgånget foster.⁹ Ty jag är den ringaste av apostlarna. Jag är inte värd att kallas apostel, eftersom jag har förföljt Guds församling.¹⁰ Men genom Guds nåd är jag vad jag är,

och hans nåd mot mig har inte varit förgäves, utan jag har arbetat mer än de alla, fast inte jag själv, utan Guds nåd som varit med mig. ¹¹ Vare sig det gäller mig eller de andra, så förkunnar vi detta, och det är detta ni har kommit till tro på.

De dödas uppståndelse

¹² Om det nu predikas att Kristus har uppstått från de döda, hur kan då några bland er påstå att det inte finns någon uppståndelse från de döda?

¹³ Om det inte finns någon uppståndelse från de döda, har inte heller Kristus uppstått. ¹⁴ Men om Kristus inte har uppstått, då är vår predikan meningslös och er tro meningslös. ¹⁵ Då står vi där som falska vittnen om Gud, eftersom vi har vittnat mot Gud, att han uppväckte Kristus, som han inte har uppväckt, om det verkligen är så att döda inte uppstår. ¹⁶ Ty om de döda inte uppstår, har inte heller Kristus uppstått. ¹⁷ Men om Kristus inte har uppstått, då är er tro meningslös och ni är ännu kvar i era synder. ¹⁸ Då har också de som insomnat i Kristus gått förlorade.

¹⁹ Om vi i detta livet sätter vårt hopp endast till Kristus, och han inte har uppstått, då är vi de mest beklagansvärda av alla människor. ²⁰ Men nu har Kristus uppstått från de döda som förstlingen^(a) av de insomnade.

²¹ Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom också de dödas uppståndelse genom en människa.

²² Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande.

²³ Men var och en i sin ordning: Kristus som förstlingen och sedan, vid hans ankomst, de som tillhör honom. ²⁴ Därefter kommer slutet, då han överlämnar riket åt Gud, Fadern, sedan han gjort slut på varje välde, varje makt och kraft. ²⁵ Ty han måste regera tills han har lagt alla fiender under sina fötter. ²⁶ Som den siste fienden berövas döden all makt, ²⁷ ty allt har han lagt under hans fötter. ^(b) Men när det heter att allt är lagt under honom, så är det uppenbart att den är undantagen som har lagt allt under Kristus. ²⁸ Och när allt har blivit lagt under honom, då skall Sonen själv underordna sig den som har lagt allt under honom, för att Gud skall vara allt i alla.

²⁹ Vad uppnår annars de som döper sig för de dödas skull? Om döda inte alls uppstår, varför döper man sig då för deras skull? ³⁰ Och vi, varför utsätter vi oss för faror jämt och ständigt? ³¹ Jag dör varje dag, så sant som jag i Kristus Yeshua, vår Herre, kan berömma mig av er, mina bröder. ³² Om jag hade tänkt som människor i allmänhet,^(c) när jag kämpade mot vilddjuren i Efesus,^(d) vad skulle jag haft för nytta av det?

Om de döda inte uppstår, låt oss äta och dricka, ty i morgon dör vi. ^[e]
³³ Låt er inte föras vilse. Dåligt sällskap fördärvar goda seder. ^[f] ³⁴ Nyktra
till på allvar och synda inte. Några av er har ingen kunskap om Gud. Till
er skam säger jag det.

Uppståndelsekroppen

³⁵ Nu kan någon fråga: Hur uppstår de döda? Vad för slags kropp har de
när de kommer? ³⁶ Du oförståndige! Vad du sår får inte liv om det inte
dör. ³⁷ Och vad du sår har inte den gestalt som skall bli till, utan är ett
naket korn, kanske av vete eller av något annat slag. ³⁸ Men Gud ger det
en sådan gestalt som han har velat, och åt varje frö dess egen gestalt.
³⁹ Inte allt kött är av samma slag. Det är skillnad mellan människors,
husdjurs, fåglars och fiskars kött. ⁴⁰ Det finns också himmelska kroppar
och jordiska kroppar. Men de himmelska kropparnas glans är av ett
slag, de jordiska kropparnas glans av ett annat slag. ⁴¹ Solen har sin
glans, månen en annan och stjärnorna ännu en annan. Den ena stjärnan
skiljer sig från den andra i glans.

⁴² Så är det också med de dödas uppståndelse. Det som sås förgängligt
uppstår oförgängligt. ⁴³ Det som sås i vanära uppstår i härlighet. Det
som sås i svaghet uppstår i kraft. ⁴⁴ Det sås en jordisk kropp, det
uppstår en andlig kropp. Om det finns en jordisk kropp, finns det också
en andlig kropp. ⁴⁵ Så står det skrivet: Den första människan, Adam, blev
en levande varelse. ^[g] Den siste Adam ^[h] blev en livgivande ande. ⁴⁶ Men
det andliga är inte det första utan det jordiska. Därefter kommer det
andliga. ⁴⁷ Den första människan var av jord, jordisk. Den andra
människan kom från himlen. ⁴⁸ Som den jordiska människan var, så är
också de jordiska. Och som den himmelska människan är, så är också
de himmelska. ⁴⁹ Och liksom vi har burit den jordiska människans bild,
skall vi också bära den himmelska människans bild.

⁵⁰ Men det säger jag er, bröder, att kött och blod inte kan ärva Guds rike.
Inte heller ärver det förgängliga det oförgängliga. ⁵¹ Se, jag säger er en
hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, ⁵² i ett
nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda
och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas. ⁵³ Ty detta
förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i
odödlighet. ⁵⁴ Men när detta förgängliga har klätts i oförgänglighet och
detta dödliga klätts i odödlighet, då skall det ord fullbordas som står
skrivet: Döden är uppslukad och segern vunnen. ^[i] ⁵⁵ Du död, var är din

seger? Du död, var är din udd? ⁵⁶ Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. ⁵⁷ Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Yeshua Kristus. ⁵⁸ Var därför fasta och orubbliga, mina älskade bröder, och arbeta alltid hängivet för Herren, eftersom ni vet att ert arbete i Herren inte är förgäves.

6 april

S.Zefirino Agostini: "Bli inte störd av jobbiga situationer och olika former av lidande, eller av att ditt liv bär lite frukt. Kom ihåg att Gud belönar din vilja, inte dina resultat."

2 Samuelsboken

Budskapet om Sauls död

1 Efter Sauls död, när David hade kommit tillbaka efter segern över Amalek, uppehöll han sig två dagar i Siklag. ² Och se, på tredje dagen kom en man från Sauls läger, med kläderna sönderrivna och med jord på huvudet. När han kom in till David, föll han ner till marken och bugade sig. ³ David frågade honom: "Varifrån kommer du?" Han svarade: "Jag har flytt från Israels läger." ⁴ David sade till honom: "Hur har det gått? Berätta för mig." Han sade: "Folket har flytt ur striden och många har fallit och dött. Saul och hans son Jonatan är också döda." ⁵ David frågade den unge mannen som hade berättat detta för honom: "Hur vet du att Saul och hans son Jonatan är döda?" ⁶ Den unge mannen som hade berättat detta för honom svarade: "Jag kom av en händelse upp på berget Gilboa, och där fick jag se Saul stödja sig mot sitt spjut, och vagnar och ryttare ansatte honom. ⁷ När han vände sig om och fick se mig, ropade han på mig, och jag svarade: Här är jag. ⁸ Han frågade mig vem jag var, och jag svarade honom att jag var amalekit. ⁹ Då sade han till mig: Ställ dig över mig och ge mig dödsstöten. Jag har gripits av dödsångest, för livet är ännu kvar i mig. ¹⁰ Jag gick fram till honom och dödade honom, för jag visste ju att han inte skulle kunna överleva sitt fall. Och jag tog diademmet

som satt på hans huvud, och ett armband som han hade om armen, och jag har tagit med dem hit till min herre."

¹¹ Då tog David tag i sina kläder och rev sönder dem. Så gjorde också alla de som var hos honom. ¹² De höll dödsklagan och grät och fastade ända till kvällen för Saul och hans son Jonatan, och för Herrens folk och för Israels hus, därför att de hade fallit för svärd.

¹³ David frågade den unge mannen som hade berättat honom detta: "Varifrån är du?" Han svarade: "Jag är son till en amalekit som lever här som främling." ¹⁴ David sade till honom: "Kände du ingen fruktan för att räcka ut din hand och förgöra Herrens smorde?" ¹⁵ Och David kallade på en av de unga männen och sade till honom: "Kom hit och stöt ner honom." Och han stack ner honom så att han dog. ¹⁶ David sade till honom: "Ditt blod komme över ditt eget huvud, för din egen mun vittnade mot dig när du sade: Jag har dödat Herrens smorde."

Davids klagosång över Saul och Jonatan

¹⁷ David sjöng denna klagosång över Saul och hans son Jonatan, ¹⁸ och han bestämde att man skulle lära Juda barn "Bågsången", som är upptecknad i "Den redliges bok":

¹⁹ "Din prydnad, Israel,
ligger slagen på dina höjder.
Hur har inte hjältarna fallit!

²⁰ Förkunna det inte i Gat,
ropa ej ut det på Askelons gator,
för att filisteernas döttrar ej må glädja sig,
de oomskurnas döttrar ej fröjda sig.

²¹ Ni Gilboa berg,
på er må ej falla dagg eller regn,
ej finnas fält för offergåvor.

Ty nersölad ligger där hjältars sköld,
Sauls sköld ej mer smord med olja.

²² Från slagnas blod,
från hjältars hull
vek Jonatans båge inte tillbaka,
kom Sauls svärd ej omättat åter.

²³ Saul och Jonatan,
de älskvärda och ljuvliga,
i liv och död ej skilda,
snabbare än örnar var de,
starkare än lejon.

²⁴ Ni Israels döttrar, gråt över Saul,
han som klädde er i scharlakan och praktskrud
och prydde era kläder med smycken av guld.

²⁵ Hur har inte hjältarna fallit mitt i striden!
Jonatan ligger slagen på dina höjder.

²⁶ Jag sörjer dig, Jonatan, min broder.
Du var mig mycket ljuvlig.

Din kärlek var mig underbar,
mer än kvinnors kärlek.

²⁷ Hur har inte hjältarna fallit,
och stridsvapnen förstörts!"

2 Samuelsboken 2

David kung över Juda

2 David frågade därefter Herren: "Skall jag dra upp till någon av städerna i Juda?" Herren svarade honom: "Drag upp." David frågade: "Vart skall jag gå?" Han svarade: "Till Hebron." ² David drog då dit upp med sina båda hustrur, Ahinoam från Jisreel och Abigail, som hade varit hustru till karmeliten Nabal. ³ David förde också sina män upp dit, var och en med sitt husfolk, och de bosatte sig i Hebrons städer. ⁴ Och Juda män kom dit och smorde David till kung över Juda hus.

När man berättade för David att det var männen i Jabesh i Gilead som hade begravt Saul, ⁵ skickade han sändebud till männen i Jabesh i Gilead och lät säga till dem: " Herren välsigne er, eftersom ni visat er herre Saul den godheten att begrava honom! ⁶ Må nu Herren visa nåd och trofasthet mot er. Också jag vill göra gott mot er, därför att ni har gjort detta. ⁷ Var nu starka och tappra män, för Saul, er herre, är död, och Juda hus har nu smort mig till kung över dem."

Is-Boset kung över Israel

⁸ Men Abner, Ners son, Sauls överbefälhavare, tog Sauls son Is-Boset och förde honom till Mahanajim ⁹ och gjorde honom till kung i Gilead och asureernas land och Jisreel, och över Efraim, Benjamin och hela det övriga Israel. ¹⁰ Sauls son Is-Boset var fyrtio år när han blev kung över Israel, och han regerade i två år. Bara Juda hus höll sig till David. ¹¹ Den tid David var kung i Hebron över Juda hus utgjorde sju år och sex månader.

Krig mellan Israel och Juda

¹² Abner, Ners son, drog ut med Sauls son Is-Bosets folk, från Mahanajim till Gibeon. ¹³ Joab, Serujas son, och Davids folk tågade också ut. De stötte på varandra vid Gibeons damm, och de intog ställning på var sin sida om dammen. ¹⁴ Abner sade till Joab: "Låt de unga männen komma fram och utföra en krigslek inför oss." Joab svarade: "Ja, låt dem komma fram." ¹⁵ Då reste de sig och gick fram, tolv för Benjamin och för Sauls son Is-Boset och tolv av Davids tjänare. ¹⁶ De fattade varandra i huvudet och stötte svärdet i sidan på varandra och alla stupade. Därför kallas denna plats Helkat-Hassurim. ^(a) Den ligger vid Gibeon.

¹⁷ Sedan började en mycket hård strid den dagen, och Abner och Israels män blev slagna av Davids folk. ¹⁸ Tre söner till Seruja var där: Joab, Abisaj och Asael. Asael var snabb på foten som en gasell på fältet. ¹⁹ Han förföljde Abner utan att vika från honom vare sig till höger eller vänster. ²⁰ Då vände Abner sig om och sade: "Är det du, Asael?" Han svarade: "Ja." ²¹ Då sade Abner till honom: "Vik av åt höger eller vänster. Angrip någon av de yngre och tag hans rustning." Men Asael ville inte låta honom vara. ²² Då sade Abner än en gång till Asael: "Låt mig vara! Varför skulle jag slå ner dig? Hur skulle jag sedan kunna se din bror Joab i ansiktet?" ²³ Men när han vägrade låta honom vara gav Abner honom med bakänden av sitt spjut en stöt i buken, så att spjutet gick ut genom ryggen. Han föll ner och dog där på stället. Och var och en som kom till platsen där Asael hade fallit ner och dött, stannade till där.

²⁴ Men Joab och Abisaj förföljde Abner. När solen hade gått ner och de hade kommit till Ammahöjden, som ligger mitt emot Gia, på vägen mot Gibeons öken, ²⁵ samlades Benjamins barn bakom Abner till en enda skara och gick i ställning på toppen av en och samma höjd. ²⁶ Abner ropade till Joab: "Skall då svärdet få fortsätta att frossa? Förstår du inte att detta får ett bittert slut? Hur länge skall det dröja innan du befäller ditt folk att sluta med att förfölja sina bröder?" ²⁷ Joab svarade: "Så sant

Gud lever: Om du ingenting hade sagt, hade folket först i morgon dragit sig tillbaka och slutat förfölja sina bröder." ²⁸ Därefter blåste Joab i hornet och allt folket gjorde halt. De förföljde inte längre Israel och fortsatte inte att strida.

²⁹ Abner och hans män tågade genom Hedmarken hela den natten. De gick över Jordan och drog vidare hela förmiddagen och kom så till Mahanajim. ³⁰ När Joab upphörde att förfölja Abner och samlade folket, saknades nitton av Davids män förutom Asael. ³¹ Men Davids män hade dödat trehundrasextio man av Benjamins och Abners folk. ³² De tog med sig Asael och begravde honom i hans fars grav i Betlehem. Därefter marscherade Joab och hans män hela natten och kom i gryningen till Hebron.

2 Samuelsboken 3

Davids söner

3 Kriget mellan Sauls hus och Davids hus blev långvarigt. Under tiden blev David allt starkare, medan Sauls hus blev allt svagare.

² I Hebron föddes söner åt David. Hans förstfödde var Amnon, som han fick med Ahinoam från Jisreel. ³ Hans andre son var Kilab, som han fick med Abigail, änka efter karmeliten Nabal, och den tredje var Absalom, son till Maaka som var dotter till Talmaj, kungen i Gesur. ⁴ Den fjärde var Adonia, Haggits son, och den femte Sefatja, Abitals son. ⁵ Den sjätte var Jitream, som David fick med sin hustru Eglä. Dessa föddes åt David i Hebron.

Abner går över till David

⁶ Så länge kriget varade mellan Sauls hus och Davids hus, stärkte Abner sin ställning i Sauls hus. ⁷ Men Saul hade haft en bihustru vid namn Rispa, dotter till Aja. Och Is-Boset sade till Abner: "Varför har du gått in till min fars bihustru?" ⁸ Abner blev mycket upprörd över dessa ord och sade: "Är jag då ett hundhuvud från Juda land? Just då jag visar godhet mot din fader Sauls hus, mot hans bröder och hans vänner, och inte har låtit dig falla i Davids hand, beskyller du mig för att ha begått en missgärning med denna kvinna. ⁹ Må Gud straffa Abner både nu och

senare, om jag inte handlar så med David som Herren med ed har lovat honom. ¹⁰ Jag skall ta kungadömet från Sauls hus och upprätta Davids tron över både Israel och Juda, från Dan ända till Beer-Sheba." ¹¹ Då kunde han inte säga ett ord mer till Abner av rädsla för honom.

¹² Abner skickade sändebud till David och lät säga: "Vem tillhör landet? Slut förbund med mig och jag skall ge dig mitt stöd så att hela Israel går över till dig."

¹³ David svarade: "Bra! Jag vill sluta förbund med dig. Men en sak kräver jag av dig: Du får inte träda fram inför mitt ansikte utan att föra med dig Mikal, Sauls dotter, när du kommer för att träda fram inför mig."

¹⁴ Därefter skickade David sändebud till Is-Boset, Sauls son, och lät säga: "Ge mig min hustru Mikal, som jag tog mig till priset av etthundra filisteers förhudar." ¹⁵ Då sände Is-Boset bud och lät hämta henne från hennes man, Paltiel, Laish son.

¹⁶ Men hennes man gick med henne och följde henne gråtande ända till Bahurim. Här sade Abner till honom: "Vänd tillbaka och gå hem." Då vände han tillbaka.

¹⁷ Abner hade talat med de äldste i Israel och sagt: "Sedan lång tid har ni försökt att få David till kung över er. ¹⁸ Låt det nu ske, för Herren har sagt om David: Genom min tjänare Davids hand skall jag frälsa mitt folk Israel från filisteerna och från alla deras fiender." ¹⁹ Och Abner talade också med benjaminiterna. Därefter gick Abner till David i Hebron för att berätta allt vad Israel och hela Benjamins hus funnit vara riktigt. ²⁰ Abner kom till David i Hebron, åtföljd av tjugo man, och David ordnade en fest för Abner och hans män. ²¹ Abner sade till David: "Jag vill ge mig av och samla hela Israel till min herre konungen, för att de må sluta förbund med dig, så att du kan regera över allt vad ditt hjärta önskar." Då lät David Abner fara, och han gav sig av i frid.

Abner dödas av Joab

²² Davids folk och Joab kom just då tillbaka från ett plundringståg och de förde med sig ett stort byte. Abner var nu inte längre kvar hos David i Hebron, för David hade låtit honom gå, och han hade givit sig av i frid.

²³ När Joab och hela hans här kom, berättade man för honom att Abner, Ners son, hade kommit till kungen, som låtit honom gå, och att han hade givit sig av i frid. ²⁴ Då gick Joab in till kungen och sade: "Vad har du gjort? Abner kommer till dig, och du låter honom bara gå härifrån!" ²⁵ Du

känner Abner, Ners son. Han kom för att bedra dig och få veta alla dina krigsplaner och ta reda på allt vad du har för dig."

²⁶ När Joab hade gått ut från David, sände han bud efter Abner, och de fick honom att vända tillbaka när han var vid Sirabrunnen. Men David visste ingenting om detta. ²⁷ Då Abner kom tillbaka till Hebron, förde Joab honom avsides till mitten av porten för att tala enskilt med honom. Där stack han ner honom med ett dödande hugg i magen, som hämnd för sin bror Asaels blod.

²⁸ När David senare fick höra detta, sade han: "Jag och mitt kungadöme är för evigt oskyldiga inför Herren till Abners, Ners sons, blod. ²⁹ Må det komma över Joabs huvud och över hela hans fars hus. Må i Joabs hus aldrig saknas män som har flytning eller spetälska eller som stöder sig på kryckor eller som faller för svärd eller som lider brist på bröd." ³⁰ Så hade Joab och hans bror Abisaj mördat Abner, därför att denne hade dödat deras bror Asael under striden vid Gibeon.

David sörjer Abner

³¹ David sade till Joab och allt folket som var med honom: "Riv sönder era kläder och kläd er i säcktyg och håll dödsklagan efter Abner." Och kung David gick själv bakom bårén. ³² De begravde Abner i Hebron. Kungen brast ut i gråt vid Abners grav, och allt folket grät. ³³ Och kungen sjöng en klagosång över Abner:

"Måste då Abner dö en dåres död?

³⁴ Dina händer var ej bundna,
dina fötter ej slagna i bojor.

Du föll som man faller för onda män."

Då grät allt folket ännu mer över honom.

³⁵ Sedan kom de alla för att förmå David att äta något medan det ännu var dag. Men David svor en ed och sade: "Må Gud straffa mig både nu och senare om jag smakar bröd eller något annat, innan solen har gått ner!" ³⁶ Folket hörde detta, och det togs väl emot av alla, så som allt annat kungen gjorde togs väl emot av allt folket. ³⁷ Hela folket och hela Israel insåg då att kungen inte hade haft någon del i att Abner, Ners son, hade blivit dödad. ³⁸ Kungen sade till sina tjänare: "Vet ni inte att en furste och en stor man i dag har fallit i Israel?" ³⁹ Men jag är i dag svag,

fastän jag är smord till kung, och de där männen, Serujas söner, är starkare än jag. Må Herren vedergälla den som gör ont för hans ondska."

1 Korinthierbrevet 16

Insamlingen till de heliga

16 När det gäller insamlingen^{a)} till de heliga, skall ni också göra som jag har föreskrivit församlingarna i Galatien. ² På första veckodagen skall var och en av er hemma lägga undan och samla ihop vad han lyckas spara, så att insamlingarna inte sker först vid min ankomst. ³ När jag kommer skall jag skicka de män som ni finner lämpliga, försedda med brev till Jerusalem för att överlämna er gåva. ⁴ Men om det finns skäl för mig att resa, kommer de att resa tillsammans med mig.

Apostelns resplaner

⁵ Jag tänker komma till er sedan jag har farit genom Makedonien, för jag tar vägen över Makedonien. ⁶ Men hos er stannar jag om möjligt en tid, kanske hela vintern, så att ni får utrusta mig för fortsatt resa, vart den nu går. ⁷ Jag vill inte nu besöka er på genomresa, för jag hoppas kunna stanna kvar hos er en tid, om Herren tillåter. ⁸ I Efesus stannar jag till pingst, ⁹ eftersom en dörr står öppen för mig till ett stort och omfattande arbete. Jag har också många motståndare.

Timoteus och Apollos besök

¹⁰ När Timoteus kommer, se då till att han kan vistas hos er utan att behöva oroas. Han arbetar för Herren liksom jag, ¹¹ och ingen får därför se ner på honom. Sänd honom i väg i frid, så att han kan komma till mig. Jag väntar på honom tillsammans med bröderna. ¹² Vad vår broder Apollos beträffar, så har jag ivrigt uppmanat honom att resa till er tillsammans med bröderna. Men han ville inte alls komma nu utan reser när han finner ett lämpligt tillfälle.

Förmaningar och hälsningar

¹³ Vaka, stå fasta i tron. Var manliga och starka. ¹⁴ Låt allt hos er ske i kärlek. ¹⁵ Jag ber er, bröder: Ni känner Stefanus familj och vet att de är

Akajas förstlingsfrukt och att de har ställt sig själva till de heligas tjänst.

¹⁶ Rätta er därför efter sådana och alla dem som tar del i det arbetet.

¹⁷ Jag är glad över att Stefanus, Fortunatus och Akaikus har kommit. De har fyllt tomrummet efter er ¹⁸ och upplivat min ande liksom er. Sätt värde på sådana.

¹⁹ Församlingarna i Asien hälsar till er. Akvila och Priska tillsammans med församlingen i deras hus hälsar hjärtligt till er i Herren. ²⁰ Alla bröderna hälsar till er. Hälsa varandra med en helig kyss. ²¹ Denna hälsning skriver jag, Paulus, med egen hand. ²² Om någon inte har Herren kär, skall han vara under förbannelse. Marana tha. ²³ Herren Jesu nåd vare med er. ²⁴ Min kärlek vare med er alla i Kristus Yeshua.

7 april

St. Jean Baptiste de la Salle: "Barn ska aldrig tas till kyrkan i kläder som inte lämpar sig för sällskap."

2 Samuelsboken 4

Is-Boset mördas

4 Då Sauls son ^(a) hörde att Abner var död i Hebron, förlorade han allt sitt mod, och hela Israel var skräckslaget. ² Men Sauls son hade två män till befälhavare för sina plundringståg, den ene hette Baana och den andre Rekab. De var söner till Rimmon från Beerot, av Benjamins barn –

för också Beerot räknades till Benjamin. ³ Men beerotiterna flydde till Gittajim och bodde sedan där som främlingar, vilket de gör än i dag.

⁴ Jonatan, Sauls son, hade en son som var förlamad i fötterna. Han var fem år när nyheten om Saul och Jonatan kom från Jisreel och hans sköterska tog honom och flydde. Men under hennes skyndsamma flykt föll han och blev halt. Han hette Mefiboset.

⁵ Beerotiten Rimmons söner Rekab och Baana kom nu till Is-Bosets hus då det var som hetast på dagen och Is-Boset låg och vilade middag.

⁶ Under förevändning att hämta vete tog de sig ända in i det inre av huset. Så stack de honom i magen. Därefter undkom Rekab och hans bror Baana. ⁷ De kom alltså in i huset när Is-Boset låg på sin bädd i sovkvamaren. De stack ihjäl honom och högg av honom huvudet. Därefter tog de hans huvud och färdades genom Hedmarken hela natten. ⁸ De förde Is-Bosets huvud till David i Hebron och sade till kungen: "Se, här är Is-Bosets huvud, sonen till din fiende Saul, som försökte ta ditt liv. Herren har i dag gett min herre konungen hämnd på Saul och hans efterkommande."

Mördarna straffas av David

⁹ Men David svarade Rekab och hans bror Baana, söner till beerotiten Rimmon: "Så sant Herren lever, han som har befriat mig ur all nöd:

¹⁰ Den som kom med bud till mig och sade: Se, nu är Saul död, och trodde sig vara en glädjebudbärare, honom lät jag gripa och döda i Siklag. Det var den lön jag gav honom för hans glädjebud! ¹¹ Hur mycket mer skall jag inte nu, när ogudaktiga män har dödat en rättfärdig man i hans eget hus på hans säng, utkräva hans blod av er hand och utrota er från jorden!"

¹² På Davids befallning dödade hans unga män dem, högg av deras händer och fötter och hängde upp dem vid dammen i Hebron. Men Is-Bosets huvud tog de och lade i Abners grav i Hebron.

2 Samuelsboken 5

David blir kung över hela Israel

5 Sedan kom alla Israels stammar till David i Hebron och sade: "Vi är av samma kött och blod som du." ² Redan för länge sedan, ännu medan Saul var kung över oss, var det du som var ledare och anförare för Israel. Till dig har Herren sagt: Du skall vara herde för mitt folk Israel, ja, du skall vara furste över Israel." ³ När alla de äldste i Israel kom till kungen i Hebron, slöt kung David förbund med dem i Hebron inför Herren. Och de smorde David till kung över Israel. ⁴ David var trettio år när han blev kung, och han regerade i fyrtio år. ⁵ I Hebron regerade han över Juda i sju år och sex månader, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år över hela Israel och Juda.

David erövrar Jerusalem

⁶ Kungen och hans män tågade nu mot Jerusalem och jebusiterna som bodde där i landet. Dessa sade till David: "Hit in kommer du inte, till och med blinda och halta skall driva bort dig." De tänkte: David kan inte komma hit in. ⁷ Men David intog Sions borg, det vill säga Davids stad.

⁸ På den dagen sade David: "Den som slår jebusiterna skall genom vattentunneln nå fram till dessa halta och blinda som Davids själ hatar." Därför brukar man säga: "Ingen blind eller halt skall komma in i huset."

⁹ Och David slog sig ner på borgen och kallade den Davids stad. Där byggde han runt omkring, från Millo och vidare inåt. ¹⁰ David blev allt mäktigare, och Herren, härskarornas Gud, var med honom.

¹¹ Hiram, kungen i Tyrus, skickade sändebud till David med cederträ och med timmermän och stenhuggare, och de byggde ett hus åt David.

¹² Och David märkte att Herren hade befäst honom som kung över Israel och att han hade upphöjt hans kungadöme för sitt folk Israels skull.

¹³ David tog sig ännu fler bihustrur och hustrur från Jerusalem sedan han hade lämnat Hebron, och ännu fler söner och döttrar föddes åt David. ¹⁴ Detta är namnen på de söner som föddes åt honom i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan, Salomo, ¹⁵ Jibhar, Elisua, Nefeg, Jafia, ¹⁶ Elisama, Eljada och Elifelet.

David besegrar filisteerna

¹⁷ När filisteerna hörde att David hade blivit smord till kung över Israel, drog de alla upp för att söka efter David. När David hörde detta, gick han ner till borgen. ¹⁸ Sedan filisteerna hade kommit fram spred de sig i Refaimdalen. ¹⁹ Då frågade David Herren: "Skall jag dra upp mot

filisteerna? Skall du då ge dem i min hand?" Herren svarade David: "Drag upp! Jag skall ge filisteerna i din hand."

²⁰ Så kom David till Baal-Perasim, och där besegrade David dem. Han sade: " Herren har brutit ner^[a] mina fiender inför mig, så som vatten bryter fram." Därav fick platsen namnet Baal-Perasim. ²¹ Filisteerna övergav där sina avgudabilder, och David och hans män förde bort dem.

²² Men filisteerna drog upp än en gång och spred sig i Refaimdalen.

²³ När David då frågade Herren, svarade han: "Du skall inte dra dit upp. Gå runt dem bakifrån och kom över dem från det håll där bakaträden står. ²⁴ Så snart du hör ljudet av ett marscherande i bakaträdens toppar, skall du genast rycka fram, ty då har Herren dragit ut framför dig för att slå filisteernas här." ²⁵ Och David gjorde som Herren hade befallt honom. Han slog filisteerna och förföljde dem från Geba ända till Gezer.

2 Samuelsboken 6

Guds ark förs till Jerusalem

6 Åter samlade David alla de utvalda i Israel, trettiotusen man. ² David bröt upp och drog åstad med allt sitt folk från Baale-Juda för att därifrån föra upp Guds ark som hade uppkallats efter Namnet, namnet Herren Sebaot, honom som tronar på keruberna. ³ De satte Guds ark på en ny vagn och förde den bort från Abinadabs hus på höjden, och Ussa och Ahjo, Abinadabs söner, körde den nya vagnen. ⁴ Så förde de Guds ark bort ifrån Abinadabs hus på höjden, och Ahjo gick framför arken.

⁵ David och hela Israels hus dansade och gladde sig inför Herrens ansikte med alla slags instrument av cypressträ, med harpor, psaltare, pukor, skallror och cymbaler.

⁶ Men när de kom till Nakons tröskplats, räckte Ussa ut handen mot Guds ark och grep tag i den, ty oxarna snavade. ⁷ Då upptändes Herrens vrede mot Ussa, och Gud slog honom där för hans försyndelse. Och han dog där vid Guds ark. ⁸ David blev upprörd över att Herren hade brutit ner Ussa.^[a] Han kallade det stället Peres-Ussa, som det heter än i dag.

⁹ David greps av fruktan för Herren på den dagen och sade: "Hur skulle Herrens ark kunna komma till mig?" ¹⁰ Därför ville David inte föra in Herrens ark till sig i Davids stad utan lät ställa den i gatiten Obed-Edoms

hus. ¹¹ Sedan blev Herrens ark kvar i gatiten Obed-Edoms hus i tre månader. Och Herren välsignade Obed-Edom och hela hans hus.

¹² Det blev berättat för kung David att Herren hade välsignat Obed-Edoms hus och allt vad han ägde, för Guds arks skull. Då gick David och förde Guds ark ur Obed-Edoms hus upp till Davids stad under jubel.

¹³ När de som bar Herrens ark hade gått sex steg framåt, offrade han en tjur och en gödkalv. ¹⁴ Själv dansade David med all kraft inför Herrens ansikte, och David var iklädd en linne-efod. ¹⁵ Så hämtade David och hela Israel Herrens ark dit upp under jubel och basuners ljud.

¹⁶ När Herrens ark kom in i Davids stad, såg Mikal, Sauls dotter, ut genom fönstret, och när hon såg kung David hoppa och dansa inför Herrens ansikte, föraktade hon honom i sitt hjärta.

¹⁷ När de hade fört in Herrens ark och ställt den på dess plats mitt i det tält som David hade slagit upp åt den, offrade David brännoffer och gemenskapsoffer inför Herrens ansikte. ¹⁸ Och när David hade offrat brännoffret och gemenskapsoffret, välsignade han folket i Herren Sebaots namn. ¹⁹ Åt allt folket, hela skaran av israeliter, både man och kvinna, gav han en kaka bröd, en dadelkaka och en druvkaka. Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt.

²⁰ När David återvände hem för att välsigna sitt husfolk, gick Mikal, Sauls dotter, ut mot honom och sade. "Hur härlig har inte Israels konung visat sig i dag, då han blottat sig inför ögonen på sina tjänares slavkvinnor, så som lössläppt folk gör!" ²¹ Då sade David till Mikal: "Det var inför Herren, han som har utvalt mig framför din far och hela hans hus och som har insatt mig till furste över Herrens folk Israel, ja, inför Herren dansade och gladde jag mig. ²² Jag skall bli ännu ringare än detta och förnedrad i egna ögon. Men med slavkvinnorna som du talade om, tillsammans med dem skall jag bli ärad."

²³ Och Mikal, Sauls dotter, fick inte några barn så länge hon levde.

2 Samuelsboken 7

Guds löfte till David

7 När kungen satt i sitt hus, sedan Herren hade givit honom ro för alla hans fiender runt omkring, ² sade han till profeten Natan: "Se, jag bor i ett hus av cederträ, medan Guds ark bor i ett tält." ³ Natan sade till kungen: "Gå och gör allt som ligger på ditt hjärta, ty Herren är med dig."

⁴ Men den natten kom Herrens ord till Natan: ⁵ "Gå och säg till min tjänare David: Så säger Herren: Skulle du bygga mig ett hus att bo i? ⁶ Jag har inte bott i något hus från den dag då jag förde Israels barn upp ur Egypten, ända till denna dag, utan jag har flyttat omkring i ett tält, i ett tabernakel. ⁷ Har jag någonsin, var jag än flyttade omkring med alla Israels barn, talat och sagt så till någon enda inom Israels stammar, någon som jag förordnat till herde för mitt folk Israel: Varför har ni inte byggt mig ett hus av cederträ? ⁸ Nu skall du säga så till min tjänare David: Så säger Herren Sebaot: Det var jag som hämtade dig från betesmarken där du följde fåren, för att du skulle bli furste över mitt folk Israel. ⁹ Jag har varit med dig på alla dina vägar och utrotat alla dina fiender för dig och jag skall göra dig ett stort namn, likt de största namnen på jorden. ¹⁰ Jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera det, så att det får bo kvar där utan att vidare oroas. Onda människor skall inte mer förtrycka det, som det skedde förr, ¹¹ alltifrån den dag då jag satte domare över mitt folk Israel. Jag skall låta dig få ro för alla dina fiender.

Nu förkunnar Herren för dig att Herren skall bygga ett hus åt dig. ¹² När din tid är ute och du vilar hos dina fäder, skall jag efter dig upphöja den avkomling som skall utgå ur ditt liv, och jag skall befästa hans kungadöme. ¹³ Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans kungatron för evigt. ¹⁴ Jag skall vara hans fader och han skall vara min son. Om han gör något orättfärdigt skall jag straffa honom med ris, så som människor brukar, och med plågor som drabbar människors barn. ¹⁵ Men min nåd skall inte vika från honom, så som jag lät den vika från Saul, som jag lät vika för dig. ¹⁶ Ditt hus och ditt kungadöme skall bestå inför mig till evig tid, ja, din tron skall vara befäst för evig tid."

Davids bön

¹⁷ Helt enligt dessa ord och denna uppenbarelse talade Natan till David.

¹⁸ Då gick kung David in och satte sig ner inför Herrens ansikte och sade: "Vem är jag, Herre, Herre, och vad är mitt hus, eftersom du har fört mig ända hit? ¹⁹ Och ändå var detta för litet i dina ögon, Herre, Herre. Du har också talat om din tjänares hus långt fram i tiden, och detta till

undervisning för människorna, Herre, Herre. ²⁰ Vad skall nu David säga mera till dig? Du känner din tjänare, Herre, Herre. ²¹ För ditt ords skull och efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och gjort det känt för din tjänare. ²² Därför är du stor, Herre Herre, ty ingen är dig lik, och ingen Gud finns utom dig efter allt vad vi har hört med våra öron. ²³ Finns det ett enda folk på jorden likt ditt folk Israel, som Gud själv kom för att friköpa åt sig som sitt eget, för att göra sitt namn känt? Du har gjort storverk för dem och förunderliga ting för ditt land och inför ögonen på ditt folk, som du har friköpt från Egypten, från hednafolken och deras gudar. ²⁴ Du har gjort ditt folk Israel till ett folk åt dig för evig tid, och du, Herre, har blivit deras Gud. ²⁵ Så uppfyll nu, min Herre och Gud, för evigt det ord du har talat om din tjänare och om hans hus. Gör som du har lovat. ²⁶ Då skall ditt namn vara stort till evig tid så att man skall säga: Herren Sebaot är Gud över Israel. Så skall din tjänare Davids hus bestå inför dig. ²⁷ Ty du, Herre Sebaot, Israels Gud, har uppenbarat för din tjänare och sagt: Jag skall bygga dig ett hus. Därför har din tjänare fått frimodighet att be till dig denna bön. ²⁸ Och nu, Herre, Herre, du är Gud, och dina ord är sanning, och du har lovat din tjänare detta goda. ²⁹ Må det nu behaga dig att välsigna din tjänares hus, så att det blir kvar för evigt inför dig. Ty du Herre, Herre, har talat, och genom din välsignelse skall din tjänares hus bli välsignat för evigt."

Matteus 1

Jesu släkttavla

1 Detta är berättelsen^[a] om Yeshua Kristus,^[b] Davids son, Abrahams son.^[c] ² Abraham födde Isak, Isak födde Jakob, Jakob födde Juda och hans bröder. ³ Juda födde Peres och Sara, och Tamar var deras mor. Peres födde Hesron, Hesron födde Ram, ⁴ Ram födde Amminadab, Amminadab födde Naheson, Naheson födde Salmon, ⁵ Salmon födde Boas, och Rahab var hans mor. Boas födde Obed, vars mor var Rut, Obed födde Isai, ⁶ och Isai födde David, kungen.

David födde Salomo, vars mor var Urias hustru, ⁷ Salomo födde Rehabeam, Rehabeam födde Abia, Abia födde Asa, ⁸ Asa födde Josafat, Josafat födde Joram, Joram födde Ussia, ⁹ Ussia födde Jotam, Jotam födde Ahas, Ahas födde Hiskia, ¹⁰ Hiskia födde Manasse, Manasse födde

Amon, Amon födde Josia, ¹¹ och Josia födde Jekonja och hans bröder, vid den tid då folket fördes bort i fångenskap till Babel.

¹² Sedan folket hade blivit bortfört till Babel, födde Jekonja Sealtiel, Sealtiel födde Serubbabel, ¹³ Serubbabel födde Abihud, Abihud födde Eljakim, Eljakim födde Assur, ¹⁴ Assur födde Sadok, Sadok födde Jakim, Jakim födde Eliud, ¹⁵ Eliud födde Eleasar, Eleasar födde Mattan, Mattan födde Jakob, ¹⁶ och Jakob födde Josef, Marias man. Av henne föddes Yeshua, som kallas Kristus.

¹⁷ Alltså blir det tillsammans fjorton släktled från Abraham till David, fjorton led från David till fångenskapen i Babylon och från fångenskapen i Babylon till Kristus fjorton led.

8 april

St. Julie Billiart: "Jag borde dö av skam över att jag inte dött av tacksamhet inför min gode Gud."

2 Samuelsboken 8

Davids segrar

8 En tid härefter slog David filisteerna och kuvade dem och han tog Meteg-Haamma från filisteerna. ² Han slog också moabiterna. Han tvingade ner dem på marken och mätte dem med snöre. Med två snörlängder mätte han ut dem som skulle dödas, och med en full

snörlängd dem som han lät leva. Så blev moabiterna underordnade David och skattskyldiga.

³ David slog också Hadadezer, Rehobs son, kungen i Soba, när han dragit ut för att utsträcka sitt välde till floden. ⁴ Av hans folk tog David till fånga 1 700 ryttare och 20 000 man fotfolk. Han lät skära av hälsenorna på alla vagnshästarna, men skonade 100 hästar.

⁵ När arameerna från Damaskus kom för att hjälpa Hadadezer, kungen i Soba, slog David 22 000 man av dem. ⁶ David placerade trupper bland arameerna i Damaskus. Så blev arameerna underordnade David och skattskyldiga. Och Herren gav seger åt David var han än drog fram.

⁷ David tog de guldsköldar som tillhörde Hadadezers tjänare och förde dem till Jerusalem. ⁸ Från Hadadezers städer Beta och Berotaj tog kung David koppar i mycket stor mängd.

⁹ När Toi, kungen i Hamat, hörde att David hade slagit Hadadezers här, ¹⁰ sände han sin son Joram till kung David för att hälsa honom och lyckönska honom därför att han hade givit sig i strid med Hadadezer och besegrat honom. Ty Hadadezer hade legat i krig med Toi. Joram hade med sig kärl av silver, guld och koppar. ¹¹ Även dessa helgade kung David åt Herren, liksom han hade helgat det silver och guld han hade tagit från alla de folk som han hade lagt under sig: ¹² från arameerna,^[a] moabiterna, ammoniterna, filisteerna och amalekterna, så också med bytet han hade tagit från Hadadezer, Rehobs son, kungen i Soba. ¹³ När David kom tillbaka från sin seger över arameerna,^[b] gjorde han sig ett namn när han i Saltdalen dödade 18 000 man. ¹⁴ Och han placerade trupper i Edom. I hela Edom placerade han trupper och alla edomiter blev underordnade David. Så gav Herren seger åt David var han än drog fram.

¹⁵ David regerade nu över hela Israel och skipade lag och rätt åt hela sitt folk. ¹⁶ Joab, Serujas son, hade befälet över krigshären, och Josafat, Ahiluds son, var kansler. ¹⁷ Sadok, Ahitubs son, och Ahimelek, Ebjatars son, var präster, och Seraja var sekreterare. ¹⁸ Benaja, Jojadas son, hade befälet över kereteerna och peleteerna. Och Davids söner var präster.

2 Samuelsboken 9

David och Mefiboset

9 David frågade: "Finns det ännu någon kvar av Sauls hus, som jag kan visa godhet mot för Jonatans skull?"

² Nu hade Sauls hus haft en tjänare som hette Siba, och honom hämtade man till David. Kungen frågade honom: "Är du Siba?" Han svarade: "Jag är din tjänare." ³ Kungen frågade: "Finns det ingen kvar av Sauls hus mot vilken jag kan visa Guds godhet?" Siba svarade kungen: "En son till Jonatan finns ännu kvar, en som är förklamad i fötterna." ⁴ Kungen frågade: "Var finns han?" Han svarade: "Han är nu i Ammiels son Makirs hus i Lo-Debar." ⁵ Då sände kung David och lät hämta honom från Ammiels son Makirs hus i Lo-Debar.

⁶ När Mefiboset, Sauls son Jonatans son, kom till David, föll han ner på sitt ansikte och bugade sig. David sade: "Mefiboset." Han svarade: "Jag är din tjänare." ⁷ David sade till honom: "Var inte rädd, för jag vill visa godhet mot dig för din fader Jonatans skull, och jag vill ge dig tillbaka din farfar Sauls alla jordagods, och du skall alltid äta vid mitt bord." ⁸ Då bugade han sig och sade: "Vad är din tjänare, att du skulle bry dig om en sådan död hund som jag?"

⁹ Därefter kallade kungen till sig Sauls tjänare Siba och sade till honom: "Allt vad Saul och hela hans hus ägde har jag gett åt din herres son. ¹⁰ Du med dina söner och dina tjänare skall bruka jorden åt honom och inbärga skörden, för att din herres son skall ha bröd att äta. Men Mefiboset, din herres son, skall alltid äta vid mitt bord." Siba hade femton söner och tjugo tjänare, ¹¹ och han sade till kungen: "Din tjänare skall göra allt som min herre konungen befäller sin tjänare." Och Mefiboset åt vid Davids bord som en av kungens söner.

¹² Mefiboset hade en liten son som hette Mika. Och alla som bodde i Sibas hus blev Mefibosets tjänare. ¹³ Själv bodde Mefiboset i Jerusalem, ty han åt alltid vid kungens bord. Han var halt på båda fötterna.

2 Samuelsboken 10

David besegrar ammoniterna

10 En tid härefter dog ammoniternas kung, och hans son Hanun blev kung efter honom. ² Då sade David: "Jag vill visa godhet mot Hanun, Nahas son, eftersom hans far visade mig godhet." Och David sände några av sina tjänare för att trösta honom i sorgen efter hans far. När Davids tjänare kom till ammoniternas land, ³ sade ammoniternas furstar till sin herre Hanun: "Tror du att David sänder tröstare till dig för att visa att han hedrar din far? Nej, det är för att utforska staden och bespeja den och sedan fördärva den, som David har sänt sina tjänare till dig." ⁴ Hanun grep då Davids tjänare och lät raka av dem halva skägget och skära av deras kläder mitt på, ända uppe vid sätet, och skickade så i väg dem. ⁵ När man berättade detta för David, sände han några för att möta dem, ty männen var mycket förnedrade. Kungen lät säga: "Stanna i Jeriko, till dess ert skägg har växt ut. Kom sedan tillbaka."

⁶ Då ammoniterna insåg att de hade gjort sig förhatliga för David, sände de bud och lejde från Aram–Bet–Rehob och Aram–Soba 20 000 man fotfolk, och av kungen i Maaka 1 000 man och av Tobs män 12 000.

⁷ När David hörde detta, sände han i väg Joab med hela hären, de tappraste krigarna. ⁸ Och ammoniterna drog ut och ställde upp sig till strid vid ingången till staden, medan de som var från Aram–Soba och Rehob tillsammans med Tobs män och maa–kateerna gick i ställning för sig själva på fältet.

⁹ Joab såg att han hade fiender både framför sig och bakom sig. Han valde då ut en del av Israels bästa manskap och ställde upp dem mot arameerna. ¹⁰ Resten av hären överlämnade han åt sin bror Abisaj, som ställde upp dem mot ammoniterna. ¹¹ Han sade: "Om arameerna blir mig för starka, skall du komma till min hjälp, och om Ammons barn blir dig för starka, skall jag komma till din hjälp." ¹² Var modig! Låt oss strida tappert för vårt folk och för vår Guds städer. Herren må göra vad han finner vara bäst." ¹³ Därefter ryckte Joab fram med sitt folk till strid mot arameerna, och de flydde för honom. ¹⁴ När ammoniterna såg att arameerna tog till flykten, flydde också de för Abisaj och begav sig in i staden. Då drog Joab bort från ammoniterna och vände tillbaka till Jerusalem.

¹⁵ Då arameerna såg att de hade blivit slagna av Israel, återsamlade de sina styrkor. ¹⁶ Hadadezer sände bud efter de arameer som bodde på andra sidan floden.^[a] Dessa kom till Helam, anförda av Sobak, Hadadezers överbefälhavare. ¹⁷ När David fick veta detta, samlade han hela Israel och gick över Jordan och kom till Helam. Arameerna gick i ställning mot David och gav sig i strid med honom. ¹⁸ Men arameerna flydde för Israel, och David dödade av arameerna manskapet på 700 vagnar och 40 000 ryttare. Han slog också ner deras överbefälhavare Sobak, så att han dog där. ¹⁹ När Hadadezers alla lydkungar såg att de hade blivit besegrade av israeliterna, slöt de fred med Israel och gav sig under dem. Och arameerna vågade sedan inte längre hjälpa ammoniterna.

Matteus 1: 18–25

Jesu födelse

¹⁸ Med Jesu Kristi födelse gick det till så: hans mor Maria var trolovad^[d] med Josef, men innan de hade kommit tillsammans, visade det sig att hon var havande genom den helige Ande. ¹⁹ Josef, hennes man, var god och rättfärdig. Han ville inte dra vanära över henne, och därför beslöt han att i hemlighet skilja sig från henne. ²⁰ Men när han tänkte på detta, se, då visade sig en Herrens ängel för honom i en dröm och sade: "Josef, Davids son, var inte rädd att ta till dig Maria, din hustru, ty barnet i henne har blivit till genom den helige Ande. ²¹ Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Yeshua,^[e] ty han skall frälsa sitt folk från deras synder." ²² Allt detta skedde, för att det skulle uppfyllas som Herren hade sagt genom profeten: ²³ Se, jungfrun skall bli havande och föda en son, och man skall ge honom namnet Immanuel, ^[f] det betyder Gud med oss. ²⁴ När Josef vaknade upp ur sömnen, gjorde han som Herrens ängel hade befallt och tog sin hustru till sig. ²⁵ Men han rörde henne inte, förrän hon hade fött en son. Och honom gav han namnet Yeshua.

9 april

St. Augustinus av Hippo: "Han som är själva vårt liv klev ner i vår värld, bar undan vår död, slaktade döden med sitt Eget liv. Med dundrande röst kallar Han oss till sin himmel."

2 Samuelsboken 11

David och Bat-Seba

11 Följande år, vid den tid då kungarna brukade dra ut i fält, sände David i väg Joab och med honom sina tjänare och hela Israel. De förgjorde ammoniterna och belägrade Rabba. Men David stannade kvar i Jerusalem. ² Då hände det sig en kväll när David hade stigit upp från sin bädd och gick omkring på taket till det kungliga palatset, att han från taket fick se en kvinna som badade, och kvinnan var mycket vacker.

³ David sände bud och hörde sig för om kvinnan. "Det är Bat-Seba, dotter till Eliam och hustru till hetiten Uria", sade man. ⁴ David sände då några män för att hämta henne. Hon kom till honom, och han låg med henne, när hon hade renat sig från sin orenhet. Sedan återvände hon hem.

⁵ Men kvinnan hade blivit havande, och hon sände bud till David och lät säga: "Jag är havande". ⁶ Då sände David detta bud till Joab: "Sänd hetiten Uria till mig." Joab sände då Uria till David. ⁷ Och när Uria kom till honom, frågade David om allt var väl med Joab och med folket och hur kriget gick. ⁸ Därefter sade David till Uria: "Gå ner till ditt hus och tvätta dina fötter." Uria lämnade då kungens palats, och kungen sände en gåva till honom.

⁹ Men Uria lade sig vid ingången till kungens palats bland hans herres alla andra tjänare och gick inte ner till sitt eget hus. ¹⁰ Detta berättades för David och man sade: "Uria har inte gått ner till sitt hus." Då sade David till Uria: "Du kommer ju från en resa. Varför har du inte gått ner till ditt hus?" ¹¹ Uria svarade David: "Arken och Israel och Juda bor i

lägerhyddor, och min herre Joab och min herres tjänare har slagit läger ute på marken. Skulle jag då gå in i mitt hus för att äta och dricka och ligga med min hustru? Så sant du lever och så sant din själ lever: Det kan jag inte göra." ¹² Då sade David till Uria: "Stanna här i dag också, i morgon skall jag låta dig fara." Uria stannade då i Jerusalem den dagen och dagen därpå. ¹³ David bjöd in honom till sig och lät honom äta och dricka så att han blev drucken. Men på kvällen gick Uria ut och lade sig på sin bädd bland sin herres tjänare. Han gick inte ner till sitt hus.

David låter döda Uria

¹⁴ Följande morgon skrev David ett brev till Joab och sände det med Uria.

¹⁵ I brevet skrev han: "Ställ Uria längst fram där striden är som häftigast. Drag er sedan tillbaka från honom, så att han blir slagen och dödad."

¹⁶ Under belägringen av staden skickade Joab Uria till den plats där han visste att de tappraste männen fanns. ¹⁷ Männen i staden gjorde ett utfall och gav sig i strid med Joab, och en del av folket, av Davids tjänare, föll, och även hetiten Uria stupade.

¹⁸ Då sände Joab bud och lät berätta för David allt vad som hade hänt under striden. ¹⁹ Han befälde budbäraren att säga: "När du har talat om för kungen allt som har hänt under striden, ²⁰ blir kanske kungen mycket upprörd och säger till dig: Varför gick ni under striden så nära intill staden? Visste ni inte att de skulle skjuta uppifrån muren? ²¹ Vem var det som dödade Abimelek, Jerubbesets [a](#) son? Var det inte en kvinna som kastade en kvarnsten ner på honom från muren, så att han dödades där i Tebes? Varför gick ni så nära intill muren? Då skall du säga: Din tjänare Uria, hetiten, är också död."

²² Budbäraren gav sig i väg. När han kom fram berättade han för David allt vad Joab hade sänt honom att säga. ²³ Budbäraren sade till David: "Männen blev oss övermäktiga. De gjorde ett utfall mot oss på fältet, men vi slog dem tillbaka ända till stadsporten. ²⁴ Då sköt skyttarna uppifrån muren på dina tjänare, så att en del av kungens tjänare dödades. Din tjänare Uria, hetiten, är också död." ²⁵ Då sade David till budbäraren: "Så skall du säga till Joab: Låt inte detta plåga dig, för svärdet förtär den ene såväl som den andre. Fullfölj med kraft stadens belägring och förstör den. Och inge honom mod."

²⁶ När Urias hustru hörde att hennes man Uria var död, höll hon dödsklagan efter honom. ²⁷ När sorgetiden var över, sände David bud

och lät hämta henne till sitt hus. Hon blev hans hustru och födde honom en son. Men det som David hade gjort misshagade Herren.

2 Samuelsboken 12

Natans strafftal och Davids ånger

12 Herren sände Natan till David. Han kom till David och sade till honom: "Två män bodde i samma stad. Den ene var rik och den andre fattig. ² Den rike hade får och boskap i mycket stor mängd. ³ Men den fattige hade ingenting alls utom ett enda litet lamm som han hade köpt. Han födde upp det och det växte upp hos honom och hans barn. Det åt av hans brödstycke och drack ur hans bägare och låg i hans famn och var som en dotter för honom. ⁴ Så kom en vägförande till den rike mannen. Då nåddes han inte ta av sina egna får och sin egen boskap för att reda till åt den resande som hade kommit till honom, utan han tog den fattiges lamm och tillredde det åt mannen som hade kommit till honom."

⁵ Då blev David alldeles rasande på den mannen och han sade till Natan: "Så sant Herren lever: Den man som har gjort detta förtjänar döden!

⁶ Lammet skall han ersätta fyradubbelt, för att han gjorde detta och var så obarmhärtig." ⁷ Natan sade då till David: "Du är den mannen! Så säger Herren, Israels Gud: Jag har smort dig till konung över Israel, och jag har räddat dig ur Sauls hand. ⁸ Jag har gett dig din herres hus och lagt din herres hustrur i din famn. Jag har gett dig Israels och Juda hus. Och om detta hade varit för litet skulle jag ha gett dig ännu mer. ⁹ Varför har du då föraktat Herrens ord och gjort det som är ont i hans ögon? Hetiten Uria har du dödat med svärd, och hans hustru har du tagit till hustru åt dig. Du har dödat honom med ammoniternas svärd. ¹⁰ Så skall nu aldrig svärdet vika från ditt hus, eftersom du har föraktat mig och tagit hetiten Urias hustru till hustru åt dig. ¹¹ Så säger Herren: Jag skall sända olyckor över dig från ditt eget hus, och jag skall ta dina hustrur inför dina ögon och ge dem åt en annan, och han skall ligga med dina hustrur mitt på ljusa dagen. ¹² Du har gjort sådant i hemlighet, men jag skall låta det ske inför hela Israel, och det på ljusa dagen."

¹³ Då sade David till Natan: "Jag har syndat mot Herren." Natan sade till David: "Så har också Herren förlåtit dig din synd. Du skall inte dö. ¹⁴ Men

eftersom du genom denna handling har kommit Herrens fiender att förakta honom, måste den son som just har fötts åt dig dö."

Davids son dör

¹⁵ Så gick Natan hem igen. Och Herren lät barnet, som Urias hustru hade fött åt David, drabbas av en svår sjukdom. ¹⁶ David bad till Gud för pojken och fastade. När han kom hem låg han hela natten på marken. ¹⁷ Då kom de äldste i hans hus upp till honom för att få honom att resa sig från marken. Men han ville inte, och inte heller åt han något med dem.

¹⁸ På sjunde dagen dog barnet. Davids tjänare var rädda för att tala om för honom att barnet hade dött. De tänkte: "När vi talade till honom medan barnet levde, ville han inte lyssna till oss. Hur kan vi då säga honom att barnet har dött? Han kan göra något förfärligt." ¹⁹ Men när David såg att hans tjänare viskade med varandra, förstod han att barnet hade dött. David frågade då sina tjänare: "Har barnet dött?" De svarade: "Ja."

²⁰ Då steg David upp från marken, tvättade sig, smorde sig, bytte om kläder och gick in i Herrens hus och tillbad. När han kom hem igen bad han att man skulle sätta fram mat åt honom, och han åt. ²¹ Då sade hans tjänare till honom: "Varför gör du så här? Medan barnet levde, fastade du och grät, men så snart barnet har dött, stiger du upp och äter." ²² Han svarade: "Så länge barnet levde, fastade och grät jag, för jag tänkte: Vem vet, kanske förbarmar sig Herren över mig och låter barnet leva. ²³ Men nu, när det har dött, varför skulle jag då fasta? Kan jag föra honom tillbaka igen? Jag kommer att gå till honom, men han kommer inte tillbaka till mig."

Salomos födelse

²⁴ David tröstade sin hustru Bat-Seba och gick in till henne och låg med henne. Hon födde en son och han gav honom namnet Salomo. Herren älskade honom ²⁵ och sände ett budskap med profeten Natan. Och han kallade honom Jedidja,^[a] för Herrens skull.

David erövrar Rabba

²⁶ Joab angrep Rabba i ammoniternas land och intog kungastaden.

²⁷ Sedan sände han bud till David och lät säga: "Jag har angripit Rabba

och har också intagit Vattenstaden. ²⁸ Samla nu den övriga hären och belägra staden och inta den, annars blir det jag som intar staden och den blir uppkallad efter mig."

²⁹ Då samlade David hela hären och tågade mot Rabba och angrep och intog det. ³⁰ Han tog kronan från huvudet på deras kung. Den vägde en talent guld och var prydd med ädla stenar, och man satte den på Davids huvud. Och det byte han förde ut ur staden var mycket stort. ³¹ Folket därinne förde han ut och satte dem i arbete med sågar, järnhackor och järnuxor eller att arbeta vid tegelugnarna. Så gjorde han med alla ammoniternas städer. Sedan vände David med allt folket tillbaka till Jerusalem.

2 Samuelsboken 13

Amnon och Tamar

13 Därefter hände följande: Davids son Absalom hade en vacker syster som hette Tamar, och Davids son Amnon blev förälskad i henne.

² Amnon längtade så efter sin syster Tamar att han blev sjuk, för hon var jungfru och det tycktes omöjligt för Amnon att göra något med henne.

³ Men han hade en vän som hette Jonadab, son till Davids bror Sima.

Jonadab var en mycket klok man. ⁴ Han sade nu till honom: "Varför ser du varje morgon så tård ut, du kungason? Säg mig vad det är!" Amnon svarade honom: "Jag är förälskad i Tamar, min bror Absaloms syster."

⁵ Jonadab sade till honom: "Lägg dig på din säng och spela sjuk. När din far kommer för att besöka dig, säg då till honom: Låt min syster Tamar komma och ge mig något att äta, och låt henne tillaga maten inför mina ögon så att jag kan se det och få den ur hennes hand."

⁶ Amnon gick och lade sig och låtsades vara sjuk. När kungen kom för att besöka honom, sade Amnon till kungen: "Låt min syster Tamar komma hit och baka ett par kakor inför mina ögon, så att jag kan få äta dem ur hennes hand." ⁷ Då sände David bud in i huset till Tamar och lät säga: "Gå till din bror Amnons hus och laga till mat åt honom." ⁸ Då gick Tamar till sin bror Amnons hus, där han låg till sängs. Hon tog deg och knådade den och gjorde kakor inför hans ögon och hon gräddade kakorna. ⁹ Därefter tog hon pannan och lade upp dem framför honom. Men han ville inte äta. Amnon sade: "Låt alla gå ut härifrån." När alla hade gått ¹⁰ sade Amnon till Tamar: "Bär maten hit in till kammaren, så

att jag får äta ur din hand." Då tog Tamar kakorna som hon hade bakat och bar dem in i kammaren till sin bror Amnon. ¹¹ Men när hon kom fram med dem till honom för att han skulle äta, tog han tag i henne och sade: "Kom och ligg med mig, min syster." ¹² Men hon svarade honom: "Nej, min bror, kränk mig inte. Sådant får inte ske i Israel. Gör inte en sådan galenskap!" ¹³ Vart skulle jag då ta vägen med min skam? Och du skulle hållas för en dåre i Israel. Tala nu med kungen, han skall inte neka dig att få mig." ¹⁴ Men han ville inte lyssna på henne, och eftersom han var starkare än hon, tvingade han sig på henne och låg med henne.

¹⁵ Därefter greps Amnon av ett mycket starkt hat till henne. Det hat han kände mot henne var större än den kärlek han hade haft till henne. Amnon sade till henne: "Stig upp och gå din väg!" ¹⁶ Då sade hon till honom: "Du har ingen orsak till denna stora ondska. Att förskjuta mig vore värre än det andra som du har gjort med mig." Men han ville inte lyssna på henne ¹⁷ utan ropade på den unge man som var hans tjänare och sade: "Driv denna kvinna ut härifrån och regla dörren efter henne!"

¹⁸ Tamar hade en fotsid livklädnad på sig, ty i sådana kåpor var kungens döttrar klädda så länge de var jungfrur. När tjänaren hade fört ut henne och reglat dörren efter henne, ¹⁹ tog Tamar aska och strödde på sitt huvud, och den fotsida livklädnaden som hon hade på sig rev hon sönder. Hon lade handen på huvudet och gick där högljutt gråtande. ²⁰ Då sade hennes bror Absalom till henne: "Har din bror Amnon varit tillsammans med dig? Tig nu om detta, min syster. Han är ju din bror. Låt inte det här gå dig djupt till sinnes." Så stannade Tamar i sin bror Absaloms hus, ensam och övergiven.

²¹ Men kung David fick höra om allt detta och blev mycket upprörd.

²² Och Absalom sade inte ett ord till Amnon, varken gott eller ont. Ty Absalom hatade Amnon för att han hade kränkt hans syster Tamar.

Absalom dödar Amnon

²³ Två år därefter hade Absalom fårklippning i Baal-Hasor, som ligger vid Efraim. Och Absalom inbjöd alla kungens söner. ²⁴ Absalom gick till kungen och sade: "Din tjänare skall nu ha fårklippning. Vill inte konungen och hans tjänare följa med mig dit?" ²⁵ Men kungen svarade Absalom: "Nej, min son. Vi kan inte alla gå med, för då skulle vi bli dig till besvär." Fastän Absalom bad honom enträget ville kungen inte gå med, utan tog avsked av honom. ²⁶ Då sade Absalom: "Kan då inte min bror Amnon få gå med oss." Kungen frågade honom: "Varför skulle han

följa med dig?" ²⁷ Men Absalom bad honom så enträget att han lät Amnon och alla de andra kungasönerna gå med honom.

²⁸ Och Absalom befallde sina tjänare: "Lägg märke till när Ammons hjärta blir glatt av vinet. När jag då säger till er: Hugg ner Amnon, skall ni döda honom. Var inte rädda, det är ju jag som har gett er befallningen. Var modiga och tappra." ²⁹ Och Absaloms tjänare gjorde med Amnon som Absalom hade befallt. Då bröt alla kungens söner upp, var och en satte sig på sin mulåsna och flydde.

³⁰ Medan de ännu var på väg nåddes David av ryktet att Absalom hade huggit ner alla kungens söner och att inte en enda av dem fanns kvar.

³¹ Då steg kungen upp och rev sönder sina kläder och lade sig på marken, och alla hans tjänare stod där med sönderrivna kläder. ³² Men Jonadab, son till Davids bror Sima, sade: "Min herre får inte tro att de har dödat alla de unga männen, konungens söner, för det är bara Amnon som är död. Detta har skett på Absaloms order och blev bestämt redan den dag då Amnon våldtog hans syster Tamar. ³³ Min herre konungen skall inte sätta tilltro till ryktet att alla konungens söner är döda. Nej, endast Amnon är död."

³⁴ Under tiden flydde Absalom.

Men den man som höll vakt höjde blicken och fick se att det kom mycket folk från vägen bakom honom vid sidan av berget. ³⁵ Då sade Jonadab till kungen: "Se, nu kommer konungens söner. Det var ju det som din tjänare sade." ³⁶ Just när han hade sagt detta, kom kungasönerna in och de brast ut i gråt. Också kungen och alla hans tjänare grät mycket.

³⁷ Men Absalom hade flytt och begivit sig till Talmaj, Ammihurs son, kungen i Gesur, och David sörjde varje dag sin son. ³⁸ Sedan Absalom hade flytt och begivit sig till Gesur, stannade han där i tre år. ³⁹ Detta avhöll kung David från att dra ut mot Absalom, ty han hade blivit tröstad i sin sorg över att Amnon var död.

Matteus 2

De visa männen

2 När Yeshua var född i Betlehem i Judeen på kung Herodes tid,^[a] se, då kom visa män^[b] från Östern till Jerusalem² och frågade: "Var är judarnas nyfödde konung? Vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom."³ När kung Herodes hörde det, blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom.⁴ Och han samlade folkets alla överstepräster och skriftlärda^[c] och frågade ut dem, var Messias skulle födas.⁵ De svarade: "I Betlehem i Judeen, ty så är skrivet genom profeten:⁶ Du Betlehem i Juda land, inte är du minst bland Juda furstar, ty från dig skall utgå en furste, som skall vara en herde för mitt folk Israel."^[d]

⁷ Då kallade Herodes i hemlighet till sig de visa männen och frågade ut dem om när stjärnan hade visat sig.⁸ Sedan skickade han dem till Betlehem och sade: "Gå och sök noga efter barnet, och när ni har funnit det, underrätta mig, så att även jag kan komma och tillbe det."⁹ De lyssnade till kungen och begav sig i väg. Och se, stjärnan som de hade sett gå upp gick nu före dem, tills den stannade över den plats där barnet var.¹⁰ När de såg stjärnan, uppfylldes de av mycket stor glädje.¹¹ Och de gick in i huset och fick se barnet med Maria, dess mor. Då föll de ner och tillbad det, och de tog fram sina skatter och överlämnade gåvor till barnet: guld, rökelse och myrra.^[e]¹² Och sedan de i en dröm hade blivit varnade för att vända tillbaka till Herodes, tog de en annan väg hem till sitt land.

Flykten till Egypten

¹³ När de visa männen hade farit, se, då visade sig en Herrens ängel i en dröm för Josef och sade: "Stig upp och ta med dig barnet och dess mor och fly till Egypten och stanna där tills jag säger till dig, ty Herodes kommer att söka efter barnet för att döda det."¹⁴ Josef steg då upp och tog om natten med sig barnet och dess mor och begav sig till Egypten.¹⁵ Där stannade han tills Herodes hade dött, för att det skulle uppfyllas som Herren hade sagt genom profeten: Ut ur Egypten kallade jag min son.^[f]

Herodes barnamord

¹⁶ När Herodes såg att han hade blivit vilseledd av de visa männen, blev han ursinnig, och han lät döda alla de pojkar i Betlehem och hela dess omgivning som var två år och därunder, detta enligt den tid som han noga tagit reda på av de visa männen.¹⁷ Då uppfylldes det som var sagt

genom profeten Jeremia: ¹⁸ Ett rop hördes i Rama, gråt och högljudd klagan: Rakel sörjde sina barn, och hon ville inte låta trösta sig, eftersom de inte längre fanns till. ^[g]

Återkomsten till Israel

¹⁹ När Herodes nu var död, se, då visade sig en Herrens ängel i en dröm för Josef i Egypten. ²⁰ Ängeln sade: "Stig upp och tag med dig barnet och dess mor och bege dig till Israels land, ty de som ville ta barnets liv är döda." ²¹ Han steg då upp och tog med sig barnet och dess mor och kom till Israels land. ²² Men när han hörde att Arkelaus var kung över Judeen efter sin far Herodes, vågade han inte bege sig dit. Och sedan han i en dröm hade blivit varnad för detta, drog han bort till Galileens område. ²³ Han bosatte sig i en stad som heter Nasaret, för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeterna^[h] att Yeshua skulle kallas nasaré.

10 april

St. Efraim Syriern: "Välsignad är Spädbarnet som gör oss unga igen !"

2 Samuelsboken 14

Absaloms återkomst

14 Joab, Serujas son, förstod att kungen tänkte mycket på Absalom.
² Då sände Joab bud till Tekoa och lät därifrån hämta en klok kvinna och sade till henne: "Låtsas att du har sorg, tag på dig sorgkläder och smörj

dig inte med olja, utan var som en kvinna som länge har sörjt en död.

³ Gå sedan till kungen och säg detta till honom." Och Joab lade orden i hennes mun.

⁴ Kvinnan från Tekoa talade med ^a kungen. Hon föll ner till marken på sitt ansikte och bugade sig och sade: "Hjälp, o konung!" ⁵ Kungen frågade henne: "Vad vill du?" Hon svarade: "Se, jag är änka, för min man är död. ⁶ Din tjänarinna hade två söner. Båda började slåss med varandra ute på marken och ingen fanns som kunde skilja dem åt, så den ene slog ner den andre och dödade honom. ⁷ Nu har hela släkten rest sig upp mot din tjänarinna och de säger: Kom hit med honom som slog ner sin bror så att vi får döda honom, eftersom han tog sin brors liv och dödade honom. Så kan vi också förgöra arvingen. De vill utsläcka den gnista av mig som ännu är kvar genom att inte ge min man vare sig namn eller efterkommande på jordens yta."

⁸ Då sade kungen till kvinnan: "Gå hem igen. Jag skall ta mig an din sak."

⁹ Kvinnan från Tekoa svarade kungen: "Min herre konung, låt skulden vila på mig och på min fars hus. Konungen och hans tron är utan skuld."

¹⁰ Kungen sade: "Om någon säger något till dig, så för honom till mig, och han skall sedan inte mer besvära dig." ¹¹ Då sade hon: "Må konungen komma ihåg Herren, sin Gud, så att inte blodshämnaren kan fördärva ännu mer och så att de inte förgör min son." Då sade han: "Så sant Herren lever, inte ett hår av din son skall falla till marken."

¹² Då sade kvinnan: "Låt din tjänarinna tala ännu ett ord till min herre konungen." Han sade: "Tala." ¹³ Kvinnan sade: "Varför har du då tänkt på det sättet mot Guds folk? När konungen talar så, blir han själv skyldig, eftersom konungen inte låter den han förskjutit komma tillbaka. ¹⁴ Vi måste alla dö, och är som vatten som spills på marken och inte kan samlas upp igen. Men Gud tar inte bort livet, utan han tänker ut vägar så att den förskjutne inte skall vara skild från honom. ¹⁵ Att jag nu har kommit för att tala detta till min herre konungen beror på att folket gjorde mig förskräckt, och då tänkte din tjänarinna: Jag vill tala med konungen, kanske skall konungen uppfylla sin tjänarinnas önskan. ¹⁶ Ja, konungen skall lyssna till sin tjänarinna och befria mig från den mans hand som vill utrota både mig och min son från Guds arvedel. ¹⁷ Din tjänarinna tänkte: Min herre konungens ord skall ge mig ro, för min herre konungen är lik Guds ängel, han hör både gott och ont. Må nu Herren, din Gud, vara med dig."

¹⁸ Då svarade kungen kvinnan: "Dölj inte något för mig av det som jag vill fråga dig om." Kvinnan svarade: "Må nu min herre konungen tala." ¹⁹ Då sade kungen: "Har Joab sin hand med i allt detta?" Kvinnan svarade: "Så sant du lever, min herre konung: Ingen kan komma undan det min herre konungen talar, vare sig åt höger eller vänster. Ja, det är din tjänare Joab som befallde mig detta, och han lade i din tjänarinns mun allt vad jag har sagt." ²⁰ För att ge saken ett annat sken har din tjänare Joab handlat på detta sätt. Men min herre är lik Guds ängel i vishet och vet allt som sker på jorden."

²¹ Kungen sade sedan till Joab: "Nåväl, jag skall göra som du vill. Gå nu och hämta tillbaka den unge mannen Absalom." ²² Då föll Joab ner med ansiktet mot marken och bugade sig och välsignade kungen och sade: "I dag förstår din tjänare att jag har funnit nåd inför dina ögon, min herre konung, eftersom konungen uppfyller sin tjänares önskan." ²³ Och Joab steg upp och begav sig till Gesur och förde Absalom till Jerusalem. ²⁴ Men kungen sade: "Han skall bege sig till sitt hus, han får inte komma inför mitt ansikte." Och Absalom gick till sitt eget hus och kom inte inför kungens ansikte.

Absaloms benådning

²⁵ I hela Israel fanns ingen som prisades så mycket för sin skönhet som Absalom, från fötterna till huvudet fanns inget fel på honom. ²⁶ När han lät klippa håret på sitt huvud – i slutet av varje år lät han klippa det, eftersom det blev för tungt för honom – så vägde håret tvåhundra siklar efter kungsvikt. ²⁷ Åt Absalom föddes tre söner och en dotter som fick namnet Tamar. Hon var en vacker kvinna.

²⁸ När Absalom hade bott två hela år i Jerusalem utan att få komma inför kungens ansikte, ²⁹ sände han bud efter Joab i avsikt att skicka denne till kungen. Men Joab ville inte komma till honom. Absalom sände bud en andra gång, men Joab ville inte komma då heller. ³⁰ Då sade han till sina tjänare: "Ni ser att Joab har en åker bredvid min och där har han korn. Gå och tänd eld på den." Absaloms tjänare tände då eld på åkern. ³¹ Då steg Joab upp och gick hem till Absalom och sade: "Varför har dina tjänare tänt eld på min åker?" ³² Absalom svarade: "Jag sände bud till dig och lät säga: Kom hit, jag vill skicka dig till kungen för att fråga: 'Varför fick jag komma hem från Gesur? Det hade varit bättre om jag ännu hade varit kvar där.' Nu vill jag komma inför kungens ansikte. Finns det någon missgärning hos mig så må han döda mig." ³³ Joab gick då till kungen

och berättade detta för honom. Och denne kallade Absalom till sig. Han kom till kungen, föll ner för honom på sitt ansikte och bugade sig till marken inför kungen. Och kungen kysste Absalom.

2 Samuelsboken 15

Absalom planerar för uppror

15 En tid härefter skaffade Absalom sig vagn och hästar och femtio man som sprang framför honom. ² Tidigt varje morgon brukade Absalom ställa sig invid vägen som ledde till porten, och så ofta någon var på väg till kungen för att få en rättssak avdömd, kallade Absalom honom till sig och frågade: "Från vilken stad är du?" När han svarade: "Din tjänare är från den och den av Israels stammar", ³ sade Absalom till honom: "Din sak är både god och rätt, men du har ingen som hör på dig hos kungen." ⁴ Absalom tillade: "Om ändå jag blev satt till domare i landet, då kunde var och en som hade någon rättssak eller domssak komma till mig, och jag skulle skaffa honom rättvisa." ⁵ Och när någon kom fram och ville falla ner för honom, räckte han ut handen och tog tag i honom och kysste honom. ⁶ Så gjorde Absalom med alla israeliter som kom för att få någon sak avdömd hos kungen. Så stal Absalom Israels mäns hjärta.

⁷ När fyrtio^(a) år hade gått sade Absalom till kungen: "Låt mig gå till Hebron för att infria det löfte som jag har gett åt Herren. ⁸ Ty din tjänare gav ett löfte när jag bodde i Gesur i Aram: Om Herren låter mig komma tillbaka till Jerusalem, skall jag tjäna Herren." ⁹ Kungen sade till honom: "Gå i frid." Då steg han upp och begav sig till Hebron. ¹⁰ Men Absalom sände i hemlighet ut budbärare till alla Israels stammar och lät säga: "När ni hör basunen ljuda, skall ni säga: Nu är Absalom kung i Hebron!" ¹¹ Tvåhundra män från Jerusalem hade följt med Absalom. De hade blivit inbjudna och följde med i god tro helt ovetande. ¹² Medan Absalom offrade slaktoffer, sände han bud och lät hämta giloniten Ahitofel, Davids rådgivare, från hans stad Gilo. Sammansvärjningen växte i styrka och allt fler bland folket gick över till Absalom.

David flyr

¹³ En budbärare kom till David och sade: "Israels män har vänt sina hjärtan till Absalom." ¹⁴ Då sade David till alla de tjänare som var med

honom i Jerusalem: "Kom, vi måste fly! Annars finns ingen räddning för oss undan Absalom. Skynda er i väg! Han kan plötsligt komma över oss och dra olycka över oss och slå staden med svärd." ¹⁵ Kungens tjänare svarade kungen: "Vad än vår herre konungen beslutar, är vi dina lydiga tjänare." ¹⁶ Och kungen gav sig i väg och allt hans husfolk följde honom. Men kungen lämnade kvar tio av sina bihustrur för att se efter huset. ¹⁷ När kungen drog ut, följde hela folket efter honom. Men de stannade vid det sista huset. ¹⁸ Alla hans tjänare och alla kereteerna och peleteerna drog förbi honom. Och alla de sexhundra gatiterna som hade följt med honom från Gat gick förbi framför kungen.

¹⁹ Då sade kungen till gatiten Ittaj: "Varför går också du med oss? Vänd om och stanna hos kungen. Du är ju en främling och dessutom landsflyktig från ditt land. ²⁰ Du kom i går, skulle jag då i dag låta dig irra omkring med oss när jag nu ger mig av, vart det nu bär hän? Vänd tillbaka och tag dina bröder med dig. Nåd och sanning vare med dig." ²¹ Men Ittaj svarade kungen: "Så sant Herren lever och så sant min herre konungen lever: Där min herre konungen är, där vill också din tjänare vara, det må gälla liv eller död." ²² Då sade David till Ittaj: "Kom då och gå med oss." Och gatiten Ittaj följde då med tillsammans med alla sina män och alla barn som han hade med sig. ²³ Hela landet grät högljutt när folket drog fram. Då kungen gick över bäcken Kidron, följde allt folket med och tog vägen åt öknen till.

²⁴ Där var också Sadok tillsammans med alla leviterna, och de bar med sig Guds förbundsark. Men de satte ner Guds ark, till dess att allt folket hade hunnit gå ut ur staden och Ebjatar kommit dit upp. ²⁵ Då sade kungen till Sadok: "För tillbaka Guds ark in i staden. Om jag finner nåd för Herrens ögon skall han föra mig tillbaka så att jag åter får se honom och hans boning. ²⁶ Men om han säger: Jag finner inte behag i dig – se, här är jag, han må göra med mig vad han finner för gott." ²⁷ Kungen sade vidare till prästen Sadok: "Är du inte en siare? Vänd tillbaka till staden i frid, tillsammans med era båda söner – din son Ahimaas och Ebjatars son Jonatan. ²⁸ Jag vill dröja vid vadställena i öknen, till dess att bud kommer från er med underrättelser till mig." ²⁹ Då förde Sadok och Ebjatar Guds ark tillbaka till Jerusalem och de stannade där.

³⁰ Men David gick gråtande uppför Oljeberget med täckt huvud och bara fötter. Allt folket som följde honom täckte också över sina huvuden och gick dit upp under gråt. ³¹ När det blev berättat för David att Ahitofel var

med bland dem som hade sammansvurit sig med Absalom, sade David: "Herre, förvandla Ahitofels råd till dårskap."

Husaj blir Davids spejare

³² David kom upp på bergstoppen där han ville tillbe Gud, se då kom arkiten Husaj mot honom med sönderrivna kläder och med jord på huvudet. ³³ David sade till honom: "Om du följer med mig blir du bara till besvär för mig. ³⁴ Men om du vänder tillbaka till staden och säger till Absalom: 'Din tjänare vill jag vara, o konung. Jag har förut varit din fars tjänare, men nu vill jag vara din tjänare', då kan du göra Ahitofels råd om intet. ³⁵ Där har du också prästerna Sadok och Ebjatar. Allt vad du får höra från kungens hus skall du berätta för prästerna Sadok och Ebjatar. ³⁶ Deras två söner är med dem där, Sadok har Ahimaas och Ebjatar har Jonatan. Genom dem kan ni sända bud till mig om allt ni får höra." ³⁷ Och Husaj, Davids vän, kom in i staden när Absalom drog in i Jerusalem.

2 Samuelsboken 16

David och Siba

16 När David hade gått ett stycke från bergstoppen, kom Siba, Mefibosets tjänare, emot honom med ett par packåsnor som bar tvåhundra bröd, etthundra russinkakor, etthundra fruktkakor och en lägel vin. ² Kungen frågade honom: "Varför har du med dig detta?" Siba svarade: "Åsnorna skall konungens husfolk ha att rida på, brödet och fruktkakorna skall tjänarna ha att äta och vinet skall de som blir utmattade i öknen ha att dricka." ³ Kungen sade: "Men var är din herres son?" Siba svarade kungen: "Han är kvar i Jerusalem, för han tänkte: I dag skall Israels hus ge mig tillbaka min fars rike." ⁴ Då sade kungen till Siba: "Allt vad Mefiboset äger skall vara ditt." Siba svarade: "Jag bugar mig till jorden. Låt mig finna nåd inför dina ögon, min herre konung."

Simei förbannar David

⁵ När kung David hade kommit till Bahurim, kom en man ut därifrån och han var släkt med Sauls hus. Han hette Simei och var son till Gera. Han kom fram och for ut i förbannelser. ⁶ Han kastade sten på David och alla

kung Davids tjänare, fastän allt folket och alla hjältarna omgav denne både till höger och till vänster. ⁷ Simei förbannade David och sade: "Försvinn, försvinn, du blodsman, du fördärvets man! ⁸ Herren har låtit allt blod från Sauls hus komma tillbaka över dig, du som blev konung i hans ställe. Herren ger nu kungadömet i din son Absaloms hand. Se hur din ondska har drabbat dig, för en blodsman är du." ⁹ Då sade Abisaj, Serujas son, till kungen: "Varför skall den där döda hunden få förbanna min herre konungen? Låt mig gå dit och hugga huvudet av honom." ¹⁰ Men kungen sade: "Vad har jag med er att göra, ni Serujas söner? Må han förbanna. Ty om Herren har befallt honom att förbanna David, vem kan då säga: Varför gör du så?" ¹¹ David sade vidare till Abisaj och alla sina tjänare: "Se, min son som har utgått från mitt eget liv söker döda mig. Skulle då inte en benjaminit vilja det? Låt honom vara och låt honom förbanna, för Herren har befallt honom det. ¹² Kanske skall Herren se till mitt elände, så att Herren vänder hans förbannelse i dag mig till godo." ¹³ David fortsatte med sina män på vägen fram medan Simei gick jämsides med honom längs berget och förbannade och kastade stenar och jord efter honom. ¹⁴ Kungen med allt folket som följde honom kom fram utmattade, och han vilade ut där.

Ahitofels råd

¹⁵ Men Absalom hade med allt sitt folk, Israels män, kommit till Jerusalem, och Ahitofel var med honom. ¹⁶ När nu arkiten Husaj, Davids vän, kom till Absalom ropade Husaj till honom: "Leve konungen! Leve konungen!" ¹⁷ Absalom sade till Husaj: "Är det så du visar trofasthet mot din vän? Varför har du inte följt med din vän?" ¹⁸ Husaj svarade Absalom: "Nej, den som Herren och detta folk och alla Israels män har utvalt, honom vill jag tillhöra och hos honom vill jag stanna. ¹⁹ Dessutom, vem skulle jag tjäna om inte hans son? Så som jag har tjänat din far, så vill jag tjäna dig."

²⁰ Absalom sade till Ahitofel: "Vad råder du oss att göra?" ²¹ Ahitofel sade till Absalom: "Gå in till din fars bihustrur, som han har lämnat kvar för att se efter huset. Då får hela Israel höra att du gjort dig förhatlig för din far, och så styrks modet hos alla dem som är med dig." ²² Därefter slog man upp ett tält åt Absalom på taket, och Absalom gick in till sin fars bihustrur inför ögonen på hela Israel. ²³ På den tiden ansågs ett råd som Ahitofel gav lika mycket värt som om man hade frågat Gud till råds. Så mycket värderades hans råd av både David och Absalom.

Matteus 2: 13–25

De visa männen

Flykten till Egypten

¹³ När de visa männen hade farit, se, då visade sig en Herrens ängel i en dröm för Josef och sade: "Stig upp och ta med dig barnet och dess mor och fly till Egypten och stanna där tills jag säger till dig, ty Herodes kommer att söka efter barnet för att döda det." ¹⁴ Josef steg då upp och tog om natten med sig barnet och dess mor och begav sig till Egypten. ¹⁵ Där stannade han tills Herodes hade dött, för att det skulle uppfyllas som Herren hade sagt genom profeten: Ut ur Egypten kallade jag min son.^[f]

Herodes barnamord

¹⁶ När Herodes såg att han hade blivit vilseledd av de visa männen, blev han ursinnig, och han lät döda alla de pojkar i Betlehem och hela dess omgivning som var två år och därunder, detta enligt den tid som han noga tagit reda på av de visa männen. ¹⁷ Då uppfylldes det som var sagt genom profeten Jeremia: ¹⁸ Ett rop hördes i Rama, gråt och högljudd klagan: Rakel sörjde sina barn, och hon ville inte låta trösta sig, eftersom de inte längre fanns till.^[g]

Återkomsten till Israel

¹⁹ När Herodes nu var död, se, då visade sig en Herrens ängel i en dröm för Josef i Egypten. ²⁰ Ängeln sade: "Stig upp och tag med dig barnet och dess mor och bege dig till Israels land, ty de som ville ta barnets liv är döda." ²¹ Han steg då upp och tog med sig barnet och dess mor och kom till Israels land. ²² Men när han hörde att Arkelaus var kung över Judeen efter sin far Herodes, vågade han inte bege sig dit. Och sedan han i en dröm hade blivit varnad för detta, drog han bort till Galileens område. ²³ Han bosatte sig i en stad som heter Nasaret, för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeterna^[h] att Yeshua skulle kallas nasaré.

11 april

St.Emma Galgani: "Även om jag stod i dörren till helvetet och på randen till avgrunden skulle jag inte förtvivla, skulle inte förlora hoppet, för jag skulle ha fullt förtroende för Dig min Gud."

2 Samuelsboken 17

17 Ahitofel sade till Absalom: "Låt mig välja ut tolv tusen män, så skall jag bryta upp och förfölja David i natt. ² Jag skall komma över honom medan han är utmattad och modlös och göra honom skräckslagen, och allt hans folk kommer då att fly. Bara kungen skall jag döda. ³ Allt folket skall jag föra tillbaka till dig. När alla återvänt, förutom den man du söker, skall hela folket få frid." ⁴ Detta förslag gillade Absalom och alla de äldste i Israel.

Husajs råd

⁵ Men Absalom sade: "Kalla också hit arkiten Husaj och låt oss höra vad han har att säga." ⁶ När Husaj kom in till Absalom, sade Absalom till honom: "Det här rådet har Ahitofel gett. Skall vi göra som han säger? Om inte, vad tycker du?" ⁷ Husaj svarade Absalom: "Det är inget bra råd som Ahitofel har gett den här gången." ⁸ Han fortsatte: "Du känner din far och hans män, de är hjältar och rasande som en björnhona som man har tagit ungarna ifrån ute på marken. Din far är en krigare och han vilar inte med sitt folk under natten. ⁹ Han har nu gömt sig i någon håla eller på något annat ställe. Om nu redan i det första anfallet några skulle falla, skulle var och en som fick höra detta säga: Absaloms folk har lidit nederlag. ¹⁰ Då skulle även den tappraste, med ett hjärta som ett lejon, helt tappa modet. För hela Israel vet att din far är en hjälte och att de

som följer honom är tappra män. ¹¹ Därför är nu mitt råd att du låter hela Israel från Dan ända till Beer-Sheba samlas till dig, så talrikt som sanden vid havet, och att du själv också går ut i striden. ¹² När vi så stöter på honom var han än finns, skall vi slå ner på honom så som daggen faller över marken. Och inte en enda skall bli kvar, varken han själv eller någon av de män som är med honom. ¹³ Om han drar sig tillbaka in i någon stad, skall hela Israel kasta linor omkring den staden och dra ner den i dalen, till dess inte minsta lilla sten finns kvar av den." ¹⁴ Då sade Absalom och alla Israels män: "Arkiten Husajs råd är bättre än Ahitofels råd." Ty Herren hade ordnat det så att Ahitofels goda råd gjordes om intet, för att Herren skulle bringa olycka över Absalom.

Husaj låter varna David

¹⁵ Husaj sade till prästerna Sadok och Ebjatar: "Det och det rådet har Ahitofel gett Absalom och de äldste i Israel, men jag har gett det och det rådet. ¹⁶ Sänd nu genast bud och låt säga till David: Stanna inte över natten vid vadställena i öknen utan gå över, så att kungen och allt hans folk inte blir utplånade."

¹⁷ Jonatan och Ahimaas höll till vid Rogelskällan. En tjänstekvinna gick med bud till dem, och sedan brukade de själva gå med budskapet till kung David. Ty de kunde inte gå in i staden och visa sig där. ¹⁸ Men en pojke fick se dem och berättade det för Absalom. Då skyndade sig de båda i väg till Bahurim och gick in till en man som på sin gård hade en brunn och i den steg de ner. ¹⁹ Hans hustru tog ett skynke och bredde ut det över brunnsöppningen och strödde gryn ovanpå, så att ingen kunde märka något. ²⁰ När Absaloms tjänare kom in i huset till kvinnan och frågade efter Ahimaas och Jonatan, svarade hon dem: "De gick över bäcken." Sedan de sökt efter dem men inte funnit dem, återvände de till Jerusalem.

²¹ När de hade givit sig av, steg männen upp ur brunnen och gick med sitt budskap till kung David. De sade till honom: "Bryt upp och skynda er över vattnet, för det och det rådet har Ahitofel gett angående er." ²² Då bröt David upp med allt det folk han hade hos sig och gick över Jordan. När det ljusnade saknades inte en enda, utan alla hade kommit över Jordan.

²³ När Ahitofel såg att hans råd inte följdes, sadlade han sin åsna och bröt upp och for hem till sin stad, och sedan han hade ordnat med sitt hus, hängde han sig. Så dog han och blev begravd i sin fars grav.

²⁴ David hade kommit till Mahanajim, när Absalom och alla Israels män som var med honom gick över Jordan. ²⁵ Absalom hade satt Amasa i Joabs ställe över hären. Amasa var son till en man vid namn Jitra, en israelit, ^a som hade gått in till Abigal, Nahas dotter, Serujas syster, Joabs mor. ²⁶ Israel och Absalom slog läger i Gileads land.

²⁷ När David hade kommit till Mahanajim, hade Sobi, Nahas son, från Rabba i ammoniternas land, och Makir, Ammiels son från Lo-Debar, och Barsillaj, en gileadit från Rogelim, ²⁸ fört dit sängar, skålar, lerkärl, vete, korn, mjöl, rostade ax, bönor, linsärter, annat rostat, ²⁹ honung, gräddmjölk, får och ost av komjölk till mat åt David och hans folk. Ty de tänkte: "Folket är hungrigt, trött och törstigt i öknen."

2 Samuelsboken 18

Absaloms död

18 David mönstrade sitt folk och satte befälhavare över dem, somliga över tusen och andra över hundra. ² Därefter sände han i väg folket: en tredjedel under Joabs befäl, en tredjedel under Abisajs, Serujas sons, Joabs brors, befäl och en tredjedel under gatiten Ittajs befäl. Kungen sade till folket: "Jag vill också själv dra ut med er." ³ Men folket sade: "Du får inte gå med, för om vi måste fly bryr de sig inte om oss, och om än hälften av oss stupar bryr sig ingen om det. Men du är lika mycket värd som tiotusen av oss. Därför är det bättre om du kan komma oss till hjälp från staden." ⁴ Då sade kungen till dem: "Jag skall göra det ni anser vara bäst." Kungen ställde sig vid sidan av porten, medan allt folket drog ut i avdelningar på hundra och tusen. ⁵ Men kungen befallde Joab, Abisaj och Ittaj och sade: "För min skull, far varsamt fram med min pojke Absalom." Allt folket hörde hur kungen gav denna befallning om Absalom till alla befälhavarna.

⁶ Så drog trupperna ut på fältet för att möta israeliterna, och det kom till strid i Efraims skog. ⁷ Där blev Israels folk slaget av Davids tjänare. Det blev ett stort manfall, tjugotusen man stupade där den dagen. ⁸ Striden bredde ut sig över hela trakten, och skogen krävde fler offer bland folket den dagen än svärdet.

⁹ Och Absalom stötte på några av Davids tjänare. Han red då på sin mulåsna. När mulåsnan kom in under en stor terebint med täta grenar, fastnade hans huvud i terebinten, och han blev hängande mellan himmel

och jord, medan mulåsnan som han satt på gick vidare. ¹⁰ En man såg det och berättade det för Joab och sade: "Jag såg Absalom hänga där borta i en terebint." ¹¹ Då sade Joab till mannen som berättade detta för honom: "Du såg honom! Varför slog du honom inte genast till marken? Jag skulle då ha gett dig tio siklar silver och ett bälte." ¹² Men mannen svarade Joab: "Om jag än fick väga upp tusen siklar silver i mina händer, skulle jag inte lyfta min hand mot kungens son, för kungen har ju befallt dig och Abisaj och Ittaj, så att vi har hört det: Var rädda om min pojke Absalom." ¹³ Om jag hade handlat svekfullt och tagit hans liv, hade du säkert lämnat mig i sticket, eftersom ingenting kan döljas för kungen." ¹⁴ Joab sade: "Jag vill inte slösa tid här med dig." Därefter tog han tre spjut i sin hand och stötte dem i Absaloms hjärta, medan denne ännu var vid liv där under terebinten. ¹⁵ Och tio unga män, Joabs vapenbärare, omringade Absalom och högg honom till döds.

¹⁶ Sedan blåste Joab i hornet, och folket upphörde att förfölja Israel, ty Joab höll tillbaka sina trupper. ¹⁷ De tog Absalom och kastade honom i en stor grop i skogen och staplade upp ett mycket stort stenröse över honom. Och hela Israel flydde, var och en till sitt tält.

¹⁸ Medan Absalom ännu levde hade han låtit resa en minnessten åt sig, som står i Kungsdalen, ty han tänkte: "Jag har ingen son som kan bevara minnet av mitt namn." Den stenen hade han uppkallat efter sitt namn, och den heter än i dag Absaloms minnesvård.

David sörjer Absaloms död

¹⁹ Ahimaas, Sadoks son, sade: "Låt mig springa i väg till kungen med det glada budskapet att Herren har dömt honom fri från hans fienders hand." ²⁰ Men Joab sade till honom: "I dag blir du ingen glädjebudbärare. En annan dag kan du bära fram goda nyheter, men i dag förkunnar du inga goda nyheter eftersom kungens son är död." ²¹ Därefter sade Joab till en nubier: "Gå och berätta för kungen vad du har sett." Nubiern föll ner för Joab och sprang sedan i väg. ²² Men Ahimaas, Sadoks son, sade än en gång till Joab: "Vad som än må ske, låt mig också få springa i väg efter nubiern." Joab sade: "Varför vill du springa i väg min son, då detta inte är ett glädjebud som ger någon lön?" ²³ Han svarade: "Vad som än händer, vill jag springa i väg." Då sade Joab till honom: "Spring då." Och Ahimaas rusade i väg över Jordanslätten och hann förbi nubiern.

²⁴ Under tiden satt David inne i porten. Och väktaren gick upp på portttaket invid muren. Då fick han ögonen på en man som kom

springande ensam. ²⁵ Vaktaren ropade för att meddela kungen, och kungen sade: "Är han ensam så har han ett glädjebud att frambära". Och han kom allt närmare. ²⁶ Därefter fick vaktaren se en annan man komma springande, och vaktaren ropade till portvakten: "Se, ännu en man kommer springande ensam." Kungen sade: "Också han kommer med ett glädjebud." ²⁷ Vaktaren sade: "Efter sättet att springa verkar den förste vara Ahimaas, Sadoks son". Då sade kungen: "Det är en god man, han kommer säkert med ett gott budskap."

²⁸ Ahimaas ropade till kungen: "Allt är väl!" Därefter böjde han sig ner till marken på sitt ansikte inför kungen och sade: "Lovad vare Herren, din Gud, som har prigsivit de män som lyfte sin hand mot min herre konungen!" ²⁹ Då frågade kungen: "Är allt väl med min pojke Absalom?" Ahimaas svarade: "Jag såg att det var stor förvirring när Joab sände i väg kungens andre tjänare och mig, din tjänare, men jag vet inte vad det gällde." ³⁰ Kungen sade: "Gå åt sidan och stå kvar här." Då gick han åt sidan och väntade.

³¹ Just då kom nubiern, och han sade: "Min herre konung, tag emot ett glädjebud, för Herren har i dag dömt dig fri från alla dem som reste sig upp mot dig." ³² Kungen frågade nubiern: "Är allt väl med min pojke Absalom?" Nubiern svarade: "Må det gå med min herre konungens fiender och med alla som reser sig upp mot dig för att skada dig, så som det har gått med den pojken." ³³ Då blev kungen mycket upprörd och gick upp i salen över porten och grät. Medan han gick ropade han: "Min son Absalom, min son, min son Absalom! Om jag ändå hade fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!"

2 Samuelsboken 19

Joabs strafftal till David

19 Man berättade för Joab: "Se, kungen gråter och sörjer Absalom."

² Och segern blev den dagen förvandlad till sorg för allt folket, eftersom de på den dagen fick höra hur kungen sörjde för sin sons skull. ³ Folket smög sig den dagen in i staden så som folk gör när de skäms över att de har flytt i en strid. ⁴ Men kungen hade dolt sitt ansikte och han klagade med hög röst: "Min son Absalom! Absalom, min son, min son!"

⁵ Då gick Joab in i huset till kungen och sade: "I dag har du fått alla dina tjänare att skämmas, de som i dag har räddat ditt liv och dina söners och döttrars liv och dina hustrurs liv och dina bihustrurs liv." ⁶ Du älskar ju dem som hatar dig och hatar dem som älskar dig. Du har visat i dag att dina befälhavare och tjänare inget betyder för dig, för i dag förstår jag att om Absalom varit vid liv men vi andra döda, skulle du ha varit nöjd. ⁷ Res dig nu och gå ut och tala vänligt till dina tjänare. För jag svär vid Herren att om du inte gör det, skall inte en enda stanna kvar hos dig över natten, och det skall bli mycket värre för dig än allt det onda som drabbat dig från din ungdom ända till nu." ⁸ Då steg kungen upp och satte sig i porten. Och det meddelades till alla trupperna: "Kungen sitter nu i porten." Då kom alla trupperna och ställde upp sig framför kungen. Men israeliterna hade flytt, var och en till sitt tält.

David återvänder till Jerusalem

⁹ Allt folket i alla Israels stammar tvistade med varandra och sade: "Kungen har räddat oss ur våra fienders hand och befriat oss från filisteerna, men nu har han tvingats fly ut ur landet för Absalom. ¹⁰ Men Absalom som vi smorde till kung över oss har blivit dödad i striden. Varför säger ni ingenting om att föra kungen tillbaka?"

¹¹ Kung David sände bud till prästerna Sadok och Ebjatar och lät säga: "Säg till de äldste i Juda: Varför skall ni vara de sista att hämta kungen hem igen? Ty vad hela Israel talar om har kommit till kungens kännedom där han bor. ¹² Ni är ju mina bröder, mitt eget kött och blod. Varför skall ni då vara de sista att hämta kungen tillbaka? ¹³ Och säg till Amasa: Är du inte mitt kött och blod? Må Gud straffa mig både nu och senare, om du inte för all framtid blir överbefälhavare hos mig i Joabs ställe." ¹⁴ På så sätt vände han alla Juda mäns hjärtan som vore de en man, så att de sände detta budskap till kungen: "Vänd tillbaka, du och alla dina tjänare." ¹⁵ Så vände kungen tillbaka och kom till Jordan. Då hade Juda män redan kommit till Gilgal för att möta kungen och föra honom över Jordan.

Simei benådas

¹⁶ Benjaminiten Simei, Gerars son, som var från Bahurim, skyndade sig och kom ner med Juda män för att möta kung David. ¹⁷ Med honom följde tusen man från Benjamin och även Siba som hade varit tjänare i Sauls hus, och hans femton söner och tjugo tjänare var med. Dessa

skyndade till Jordan före kungen. ¹⁸ De gick över vid vadstället för att föra över kungens familj och för att göra allt efter hans önskemål.

Simei, Gerars son, föll ner inför kungen, när denne skulle fara över Jordan. ¹⁹ Han sade till kungen: "Herre, tillräkna mig inte min missgärning och tänk inte på hur illa din tjänare gjorde den dag då min herre konungen drog ut från Jerusalem. Må konungen inte lägga det på hjärtat. ²⁰ För jag, din tjänare, vet att jag har syndat. Därför har jag i dag som den förste i hela Josefs hus kommit hit ner för att möta min herre konungen." ²¹ Då sade Abisaj, Serujas son: "Borde inte Simei mista livet när han har förbannat Herrens smorde." ²² Men David svarade: "Vad har jag med er att göra, ni Serujas söner, eftersom ni i dag står mig emot? Skulle väl i dag någon dödas i Israel? Skulle jag inte veta att i dag är det jag som är kung i Israel?" ²³ Och kungen sade till Simei: "Du skall inte dö." Kungen gav honom sin ed på detta.

Mefiboset

²⁴ Mefiboset, Sauls son, kom också ner för att möta kungen. Han hade varken ansat fötter eller skägg eller tvättat sina kläder från den dag då kungen drog bort till den dag då han kom välbehållen tillbaka. ²⁵ När han kom från Jerusalem för att möta kungen, sade kungen till honom: "Varför följde du inte med mig, Mefiboset?" ²⁶ Han svarade: "Min herre konung, min tjänare ^(a) bedrog mig, för din tjänare sade till honom: Låt sadla min åsna. Jag vill sätta mig på den och följa med konungen. Din tjänare är ju halt. ²⁷ Han förtalade din tjänare hos min herre konungen. Min herre konungen är dock som Guds ängel, så gör därför vad som är gott i dina ögon. ²⁸ Ty hela min fars hus förtjänade inget annat än döden inför min herre konungen, ändå lät du din tjänare sitta bland dem som får äta vid ditt bord. Vilken rätt har jag då mer att vädja inför konungen?" ²⁹ Kungen sade till honom: "Varför talar du mer om detta? Jag har sagt att du och Siba skall dela marken." ³⁰ Då sade Mefiboset till kungen: "Han får gärna ta alltsammans, när nu min herre konungen har kommit välbehållen hem."

Barsillaj

³¹ Gileaditen Barsillaj hade kommit ner från Rogelim och gick med kungen till Jordan för att ledsaga honom över. ³² Barsillaj var då mycket gammal, åttio år. Han hade sört för kungens behov medan denne var i Mahanajim, för han var en mycket rik man. ³³ Kungen sade till Barsillaj:

"Du skall följa med mig, så skall jag sörja för dina behov hemma hos mig i Jerusalem." ³⁴ Men Barsillaj svarade kungen: "Hur många år kan jag väl ha kvar att leva, så att jag skulle följa med konungen upp till Jerusalem? ³⁵ Jag är nu åttio år gammal. Kan jag skilja mellan bra och dåligt? Eller kan din tjänare känna smaken på vad han äter eller dricker? Eller kan jag ännu höra sångare och sångerskor sjunga? Varför skulle då din tjänare bli ytterligare en börda för min herre konungen? ³⁶ Din tjänare skall bara gå med konungen över Jordan ett kort stycke. Varför skulle väl konungen ge mig en sådan belöning? ³⁷ Låt din tjänare få vända tillbaka, så att jag får dö i min egen stad, nära min fars och mors grav. Se, här är din tjänare Kimham, låt honom få följa med min herre konungen. Gör för honom vad som är gott i dina ögon." ³⁸ Då sade kungen: "Kimham skall följa med mig och jag skall göra för honom vad som är gott i dina ögon. Allt vad du begär av mig skall jag göra för dig." ³⁹ Och hela hären gick över Jordan, och sedan kungen hade gått över, kysste han Barsillaj och välsignade honom. Sedan vände Barsillaj tillbaka hem igen.

Grälet om kungen

⁴⁰ Kungen drog nu till Gilgal och Kimham följde med honom. Hela Juda tillsammans med hälften av Israels folk förde kungen dit. ⁴¹ Men då kom alla Israels män till kungen och sade till honom: "Varför har våra bröder, Juda män, fått stjäla dig och föra konungen och hans familj över Jordan tillsammans med Davids män?" ⁴² Alla Juda män svarade Israels män: "Kungen står oss närmast. Varför blir ni upprörda över det? Har vi levt på kungen eller skaffat oss fördelar genom honom?" ⁴³ Men Israels män svarade Juda män: "Vi har tio gånger större del i kungen, alltså även i David. Varför har ni då föraktat oss? Var det inte vi som först talade om att hämta vår kung tillbaka?" Men Juda män använde ännu hårdare ord än Israels män.

Matteus 3: 1–12

Johannes Döparen

3 Vid den tiden trädde Johannes Döparen fram och predikade i Judeens öken ² och sade: "Omvänd er, ty himmelriket är nära." ³ Om honom heter det hos profeten Jesaja: En röst ropar i öknen: Bana väg för Herren, gör

stigarna raka för honom! ^(a) ⁴ Johannes bar kläder av kamelhår och hade ett läderbälte om livet, och hans mat var gräshoppor och vildhonung.

⁵ Jerusalem och hela Judeen och hela landet kring Jordan kom ut till honom, ⁶ och de bekände sina synder och döptes av honom i floden Jordan.

⁷ Men när han såg att många fariseer och sadduceer^(b) kom för att bli döpta av honom, sade han till dem: "Ni huggormsyngel,^(c) vem har fått er att tro att ni kan fly undan den kommande vredesdomen? ⁸ Bär då sådan frukt som hör till omvändelsen. ⁹ Och tro inte att ni kan säga till er själva: Vi har Abraham till fader. Jag säger er att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham. ¹⁰ Redan är yxan satt till roten på träden. Varje träd som inte bär god frukt blir nerhugget och kastat i elden. ¹¹ Jag döper er i vatten till omvändelse, men den som kommer efter mig är starkare än jag. Jag är inte ens värd att ta av honom hans sandaler. Han skall döpa er i den helige Ande och i eld. ¹² Han har sin kastskevel^(d) i handen och skall rensa sin tröskplats och samla sitt vete i logen, men agnarna skall han bränna upp i en eld som aldrig släcks."

12 april

St. Ambrosius av Milano: "Herren lät sig döpas för att rena allt vatten, inte rena sig själv, och detta vatten kan vi döpas med, vattnet som renats av Den som är utan all synd."

2 Samuelsboken 20

Sebas uppror

20 Där var nu av en händelse en illasinnad man vid namn Seba, Bikris son, en benjaminit. Han blåste i hornet och sade:

"Vi har ingen del i David,
ingen arvslott i Isais son.
Var och en till sitt tält, Israel!"

² Då övergav alla Israels män David och följde Seba, Bikris son. Men Juda män höll sig till sin kung, från Jordan ända till Jerusalem.

³ David kom nu till sitt palats i Jerusalem, och kungen tog de tio bihustrur som han hade lämnat kvar för att se efter palatset, och satte dem i ett särskilt hus under bevakning. Han gav dem underhåll men gick inte in till dem. Där förblev de instängda till sin död och levde som änkor.

⁴ Kungen sade till Amasa: "Kalla samman Juda män åt mig inom tre dagar och inställ dig här även du." ⁵ Amasa gav sig då i väg för att kalla samman Juda. Men när han dröjde över den bestämda tiden, ⁶ sade David till Abisaj: "Nu kommer Seba, Bikris son, att göra oss mer skada än Absalom. Tag din herres tjänare och sätt efter honom, så att han inte finner några befästa städer och undkommer oss." ⁷ Så drog Joabs män tillsammans med kereteerna och peleteerna och alla hjältarna ut efter honom. De drog ut från Jerusalem för att sätta efter Seba, Bikris son.

⁸ När de hade hunnit till den stora stenen vid Gibeon, kom Amasa mot dem. Joab var då klädd i sin vapendräkt, och ovanpå den hade han ett bälte med ett svärd i skidan, fäst vid höften. När han nu gick fram, föll det ut. ⁹ Joab sade till Amasa: "Är allt väl, min bror?" Och Joab fattade Amasa i skägget med högra handen för att kyssa honom. ¹⁰ Då Amasa inte var på sin vakt mot det svärd som Joab hade i handen, gav Joab honom en stöt i buken med det så att hans inälvor rann ut på marken. Så dog han, utan att Joab behövde ge en andra stöt. Sedan fortsatte Joab och hans bror Abisaj att förfölja Seba, Bikris son. ¹¹ En av Joabs män som stod bredvid Amasa ropade: "Var och en som är Joabs vän och står på Davids sida – följ Joab!" ¹² Amasa låg badande i sitt blod mitt på vägen. När mannen såg att allt folket stannade, förde han undan Amasa från vägen in på åkern och kastade ett skynke över honom, eftersom han såg att alla som kom förbi stannade. ¹³ Så snart man hade lyft undan honom från vägen, följde alla efter Joab för att förfölja Seba, Bikris son.

¹⁴ Seba drog genom alla Israels stammar till Abel, det vill säga Bet-Maaka, och genom hela Habberim. Och folk samlades och följde honom.

¹⁵ Men Joab kom och belägrade honom i Abel Bet-Hammaaka och kastade upp en jordvall mot staden som nådde fram till yttermuren. Allt Joabs folk arbetade på att förstöra muren och få den att falla. ¹⁶ Då ropade en klok kvinna från staden: "Lyssna! Lyssna! Säg till Joab att han kommer hit så att jag får tala med honom." ¹⁷ När han kom fram till kvinnan frågade hon: "Är du Joab?" Han svarade: "Ja." Hon sade till

honom: "Lyssna till din tjänarinns ord." Han svarade: "Jag lyssnar." ¹⁸ Då sade hon: "Förr brukade man säga: 'I Abel skall man fråga till råds.' Sedan blev saken avklarad. ¹⁹ Vi är de mest fridsamma och trofasta i Israel, och du försöker fördärva en stad som är en moder i Israel. Varför vill du utplåna Herrens arvedel?" ²⁰ Joab svarade: "Nej aldrig, aldrig, att jag skulle vilja utplåna eller förstöra! ²¹ Så är det inte. Men en man från Efraims bergsbygd, han heter Seba, Bikris son, har rest sig upp mot kung David. Lämna bara ut honom så skall jag dra bort från staden." Kvinnan svarade Joab: "Hans huvud skall kastas ut till dig över muren." ²² Sedan vände sig kvinnan med sitt kloka råd till allt folket, och de högg huvudet av Seba, Bikris son, och kastade ut det till Joab. Då blåste han i hornet, och de drog bort från staden, var och en till sitt tält. Och Joab vände tillbaka till kungen i Jerusalem.

²³ Joab hade nu befälet över hela krigshären i Israel, och Benaja, Jojadas son, hade befälet över kereteerna och peleteerna. ²⁴ Adoram var ansvarig för tvångsarbetena, och Josafat, Ahiluds son, var kansler. ²⁵ Seja var sekreterare, och Sadok och Ebjatar präster. ²⁶ Också jairiten Ira var präst hos David.

2 Samuelsboken 21

David hämnas gibeoniterna

21 Under Davids tid uppstod en hungersnöd som varade tre år i följd. Då sökte David Herrens ansikte. Herren svarade: "Detta sker på grund av Saul och hans blodbefläckade hus, därför att han dödade gibeoniterna." ² Då kallade kungen till sig gibeoniterna och talade med dem. – Gibeoniterna var inte israeliter utan en rest av amoreerna. Fastän Israels barn hade givit dem sin ed, hade Saul i sin nitälskan för Israels barn och Juda försökt döda dem. – ³ David sade till gibeoniterna: "Vad skall jag göra för er? Och hur skall jag bringa försoning, så att ni välsignar Herrens arvedel?" ⁴ Gibeoniterna svarade honom: "Vi begär inte silver och guld av Saul och hans hus, inte heller har vi rätt att döda någon man i Israel." David frågade: "Vad begär ni då att jag skall göra för er?" ⁵ De svarade kungen: "Den man som ville förgöra oss och planerade att utrota oss så att vi inte skulle ha någon plats i Israels land, ⁶ av hans söner må sju utlämnas till oss, så att vi får hänga upp dem inför Herren i Sauls, Herrens utvaldes, Gibeon." Kungen sade: "Jag skall utlämna dem."

⁷ Men kungen skonade Mefiboset, son till Sauls son Jonatan, på grund av den ed som David och Sauls son Jonatan hade svurit varandra inför Herren. ⁸ Kungen tog de båda söner som Rispa, Ajas dotter, hade fött åt Saul, nämligen Armoni och Mefiboset, och de fem söner som Mikal,^[a] Sauls dotter, hade fött åt meholatiten Adriel, Barsillais son. ⁹ Dem överlämnade han i gibeoniternas händer, och de hängde upp dem på berget inför Herren, så att de alla sju dog på en gång. Det var under de första skördedagarna, när kornskörden började, som de blev dödade.

¹⁰ Rispa, Ajas dotter, tog sin sorgdräkt och bredde ut den åt sig ovanpå klippan, från det att skörden började till dess att vattnet från himlen strömmade ner över kropparna. Hon tillät inte himlens fåglar att slå ner på dem om dagen, inte heller markens vilda djur om natten. ¹¹ När det blev berättat för David vad Rispa, Ajas dotter, Sauls bihustru, hade gjort, ¹² gav sig David i väg och hämtade Sauls och hans son Jonatans ben från invånarna i Jabesh i Gilead. Dessa hade lagt beslag på deras kroppar från den öppna platsen i Bet-Shan, där filisteerna hade hängtt upp dem den dagen filisteerna besegrade Saul på Gilboa berg. ¹³ När David hade hämtat Sauls och hans son Jonatans ben därifrån, samlade man också ihop de upphängdas ben. ¹⁴ Sedan begravde man Sauls och hans son Jonatans ben i Benjamins land, i Sela, i den grav som tillhörde Sauls far Kish. Man gjorde allt vad kungen hade befallt. Därefter lyssnade Gud till landets bön.

Strider mot filisteerna

¹⁵ Filisteerna började på nytt krig mot Israel, och David drog ner med sina tjänare. De stred mot filisteerna, och David blev utmattad. ¹⁶ Och Jisbo-Benob, en av rafaernas ättlingar, tänkte då döda David. Han hade en lans som vägde trehundra siklar koppar och var iklädd en ny rustning. ¹⁷ Men Abisaj, Serujas son, kom honom till undsättning och dödade filisteern. Då tog Davids män en ed av honom: "Du får inte mer dra ut med oss i striden. Du får inte släcka Israels lampa."

¹⁸ Åter utbröt strid med filisteerna vid Gob. Det var då husatiten Sibbekaj dräpte Saf, en av rafaernas ättlingar.

¹⁹ Ännu en gång blev det strid med filisteerna vid Gob. Elhanan, Jaare-Oregims son från Betlehem, slog då ihjäl gatiten Goliat, som hade ett spjut med ett skaft som liknade en vävbom.

²⁰ Sedan blev det återigen en strid vid Gat. Där var en reslig man som hade sex fingrar på varje hand och sex tår på varje fot, tillsammans tjugofyra. Han var också en ättling till rafaerna. ²¹ När han hånade Israel blev han dödad av Jonatan, son till Simea, Davids bror. ²² Dessa fyra var ättlingar till rafaerna i Gat. De föll för Davids och hans tjänares hand.

2 Samuelsboken 22

Davids segersång

22 David sjöng till Herren denna sång, när Herren hade räddat honom från alla hans fiender och ur Sauls våld. ² Han sade:

Herre, mitt bergfäste,
min borg och min räddare,
³ min Gud, min tillflykts klippa,
min sköld och min frälsnings horn,
mitt värn och min tillflykt,
min frälsare, du som frälsar mig från våldet.

⁴ Till Herren, den högtlovade, ropar jag,
och från mina fiender blir jag räddad.

⁵ Dödens vågor omgav mig,
fördärvets strömmar förskräckte mig.

⁶ Dödsrikets band omslöt mig,
dödens snaror föll över mig.

⁷ I min nöd åkallade jag Herren,
till min Gud ropade jag.
Från sitt tempel hörde han min röst,
mitt rop nådde hans öron.

⁸ Då skakade jorden och bävade,
himlens grundvalar darrade,
de skakade, ty hans vrede var upptänd.

- ⁹ Rök steg upp från hans näsa,
förtärande eld från hans mun,
eldsglöd ljungade från honom.
- ¹⁰ Han sänkte himlen och for ner,
mörka moln var under hans fötter.
- ¹¹ Han for på keruben och flög,
han svävade fram på vindens vingar.
- ¹² Han gjorde mörker till hyddor som omslöt honom,
vattenmassor, tjocka moln.
- ¹³ Ur glansen framför honom flammade klot av eld.
- ¹⁴ Herren dundrade från himlen,
den Högste lät höra sin röst.
- ¹⁵ Han sköt pilar och skingrade dem,
blixtar och förvirrade dem.
- ¹⁶ Havets bäddar kom i dagen,
jordens grundvalar blev synliga,
genom Herrens näpst,
för hans vredes stormvind.
- ¹⁷ Han räckte ut sin hand från höjden
och grep tag i mig,
han drog mig upp ur de stora vattnen.
- ¹⁸ Han räddade mig från min starke fiende,
från dem som hatade mig,
ty de var mig för starka.
- ¹⁹ De överföll mig på min olyckas dag,
men Herren blev mitt stöd.
- ²⁰ Han förde mig ut på rymlig plats,
han räddade mig, ty han har mig kär.
- ²¹ Herren gjorde väl med mig efter min rättfärdighet,
efter mina händers renhet lönade han mig.
- ²² Ty jag höll mig på Herrens vägar,
jag avföll ej från min Gud i ogudaktighet.
- ²³ Alla hans domslut hade jag för ögonen,
och hans stadgar lät jag inte vika ifrån mig.
- ²⁴ Jag var fullkomlig inför honom
och tog mig till vara för synd.
- ²⁵ Därför har Herren lönat mig efter min rättfärdighet,
efter min renhet inför hans ögon.

²⁶ Mot den trogne visar du dig trofast,
mot den fullkomlige visar du dig fullkomlig.

²⁷ Mot den rene visar du dig ren,
men mot den falske visar du dig vrång.

²⁸ Du frälsar ett betryckt folk,
men dina ögon är emot de stolta,
du ödmjukar dem.

²⁹ Ty du, Herre, är min lampa,
Herren gör mitt mörker ljust.

³⁰ Med dig kan jag slå ner fiendehärar,
med min Gud stormar jag murar.

³¹ Guds väg är fullkomlig.
Herrens tal är rent.
Han är en sköld för alla som flyr till honom.

³² Ty vem är Gud förutom Herren,
vem är en klippa utom vår Gud?

³³ Gud är mitt starka värn,
han leder den fullkomlige på hans väg,

³⁴ Du gör mina fötter som hindens
och ställer mig på mina höjder.

³⁵ Du lär mina händer att strida,
mina armar att spänna kopparbågen.

³⁶ Du ger mig din frälsnings sköld,
ditt saktmod gör mig stor.

³⁷ Du gör plats för mina steg där jag går,
mina fötter vacklar inte.

³⁸ Jag förföljde mina fiender och förgjorde dem.
Jag vände inte tillbaka,
förrän jag hade gjort slut på dem.

³⁹ Jag gjorde slut på dem, jag slog dem,
och de reste sig inte,
de föll under mina fötter.

⁴⁰ Du utrustade mig med kraft till striden,
du böjde mina motståndare under mig.

⁴¹ Mina fiender drev du på flykten för mig,
dem som hatade mig förgjorde jag.

⁴² De såg sig omkring, men där fanns ingen räddare,
till Herren, men han svarade dem inte.

⁴³ Jag stötte sönder dem till stoft på marken,
jag krossade dem och trampade på dem som smuts på gatan.

⁴⁴ Du räddade mig ur mitt folks strider,
du bevarade mig till ett huvud för hednafolk,
folkslag jag inte kände blev mina tjänare.

⁴⁵ Främlingar kom krypande för mig,
så snart de hörde talas om mig lydde de mig.

⁴⁶ Främlingarnas mod vissnade bort,
med bävan övergav de sina fästen.

⁴⁷ Herren lever! Välsignad vare min klippa,
upphöjd vare Gud, min frälsnings klippa.

⁴⁸ Gud, du har givit mig hämnd
och lagt folken under mig.

⁴⁹ Du har fört mig ut från mina fiender
du har upphöjt mig över mina motståndare,
och räddat mig från våldsmän.

⁵⁰ Därför vill jag tacka dig bland hednafolken, Herre,
och lovsjunga ditt namn.

⁵¹ Ty du ger din kung stor seger,
du handlar nådigt mot din smorde,
mot David och hans efterkommande till evig tid.

Matteus 3: 13–17

Yeshua blir döpt

¹³ Sedan kom Yeshua från Galileen till Johannes vid Jordan för att döpas av honom. ¹⁴ Men Johannes försökte hindra honom och sade: "Det är jag som behöver döpas av dig, och du kommer till mig." ¹⁵ Yeshua svarade honom: "Låt det ske nu. Ty så bör vi uppfylla all rättfärdighet." Då lät han det ske. ¹⁶ När Yeshua hade blivit döpt, steg han genast upp ur vattnet. Och se, himlen öppnades, och han såg Guds Ande sänka sig ner som en duva och komma över honom. ¹⁷ Och en röst från himlen sade: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje."

13 april

St. Basilius den Store: "En rorsman testas i stormen, en brottare i ringen, en soldat i striden, en hjälte av sitt äventyr – och den kristne testas i frestelserna."

2 Samuelsboken 23

Davids sista ord

23 Dessa är Davids sista ord.

Så säger David, Isaïs son,
så säger den man som blev högt upphöjd,
Jakobs Guds smorde,
Israels ljuvliga sångare:
² Herrens Ande har talat genom mig,
hans ord är på min tunga.
³ Israels Gud har talat,
Israels klippa har sagt till mig:
"Den som regerar över människor i rättfärdighet,
den som regerar i Guds fruktan,
⁴ han är lik morgonens ljus
när solen går upp,
en morgon utan moln,
då jorden grönskar genom solsken efter regn."
⁵ Är det inte så med mitt hus inför Gud?
Han har slutit med mig ett evigt förbund,
i allt ordnat och tryggt.
Ja, all min frälsning
och allt jag begär
låter han växa upp.

⁶ Men de onda är alla lika bortkastade törnen,
som man ej kan ta i med handen.

⁷ Den som rör vid dem
rustar sig med järn och med spjutskaft
De måste brännas upp i eld på stället.

Davids hjältar

⁸ Dessa är namnen på Davids hjältar: Joseb-Bassebet, en takemonit, den främste bland kämparna.^[a] Han svängde sitt spjut över åttahundra slagna på en gång.

⁹ Efter honom kom Eleasar, son till Dodi, son till en ahoait. Han var en av de tre hjältar som var med David när de hånade filisteerna som hade samlats där till strid. Israels män drog sig då tillbaka,¹⁰ men Eleasar höll stånd och angrep filisteerna till dess att hans hand blev så trött att den satt som klistrad vid svärdet. Herren gav en stor seger den dagen. Och folket vände om efter Eleasar, men endast för att plundra.

¹¹ Efter honom kom Samma, son till Age, en hararit. En gång hade filisteerna samlats i en skara vid en åker full med linsärter. Folket flydde för filisteerna,¹² men Samma ställde sig mitt på åkern och försvarade den och slog filisteerna. Och Herren gav en stor seger.

¹³ En gång drog tre av de trettio främsta männen ner och kom vid skördetiden till David vid Adullams grotta, medan en skara filisteer hade slagit läger i Refaimdalen.¹⁴ David befann sig då på borgen, medan en filisteisk utpost fanns i Betlehem.¹⁵ David greps av begär och sade: "Om någon ändå ville ge mig vatten att dricka från brunnen vid Betlehems stadsport!"¹⁶ Då bröt sig de tre hjältarna igenom filisteernas läger och hämtade vatten ur brunnen vid Betlehems stadsport och tog det och bar det till David. Men han ville inte dricka det utan göt ut det för Herren.¹⁷ Han sade: "Herre, aldrig skulle jag göra detta! Skulle jag dricka de mäns blod, som gick ut med fara för sina liv?" Han ville därför inte dricka det.

Sådant hade de tre hjältarna gjort.

¹⁸ Abisaj, bror till Joab, Serujas son, var den främste av tre andra.^[b] Han svängde sitt spjut över trehundra slagna och hade ett aktat namn bland de tre.¹⁹ Han var mer ansedd än någon annan av de tre och blev deras befälhavare. Men upp till de tre första nådde han inte.

²⁰ Benaja, son till Jojada, från Kabseel, var en tapper man och gjorde många stordåd. Han dödade de två arielerna i Moab. Det var också han som steg ner och dödade lejonet i brunnen, en dag då det snöade. ²¹ Han dödade också en mycket stor egyptisk man. Egyptiern hade ett spjut i handen, men Benaja gick ner mot honom med sin stav och ryckte spjutet ur egyptierns hand och dödade honom med hans eget spjut. ²² Sådant gjorde Benaja, Joadas son. Han hade ett aktat namn bland de tre hjältarna. ²³ Han var mer ansedd än någon av de trettio, men upp till de tre första nådde han inte. David satte honom över sin livvakt.

²⁴ Till de trettio hörde: Asael, Joabs bror, Elhanan, Dodos son från Betlehem, ²⁵ haroditen Samma, haroditen Elik, ²⁶ peletiten Heles, tekoaiten Ira, Ickes son, ²⁷ anatotiten Abieser, husatiten Mebunnaj, ²⁸ ahoaiten Salmon, netofatiten Maharaj, ²⁹ netofatiten Heleb, Baanas son, Ittaj, Ribajs son, från Gibeon i benjaminiternas stam, ³⁰ Benaja, en pirgatonit, Hiddaj från Gaas dalar, ³¹ arabatiten Abi-Albon, barhumiten Asmavet, ³² saalboniten Eljahba, Bene-Jasen, Jonatan, ³³ harariten Samma, arariten Ahiam, Sarars son, ³⁴ Elifelet, son till Ahasbaj, maakatitens son, giloniten Eliam, Ahitofels son, ³⁵ Hesro från Karmel, arabiten Paaraj, ³⁶ Jigal, Natans son, från Soba, gaditen Bani, ³⁷ ammoniten Selek, beerotiten Naharaj, vapenbärare åt Joab, Serujas son, ³⁸ jeteriten Ira, jeteriten Gareb, ³⁹ hetiten Uria.

Tillsammans utgjorde de trettiosju.

2 Samuelsboken 24

Davids folkräkning

24 Åter upptändes Herrens vrede mot Israel, och han uppeggade David mot dem och sade: "Gå och räkna Israel och Juda." ² Då sade kungen till Joab, befälhavaren för hans här, som var med honom: "Far igenom alla Israels stammar, från Dan till Beer-Sheba, och räkna folket, så att jag får veta hur många de är." ³ Joab svarade kungen: "Må Herren, din Gud, föröka detta folk hundrafalt mer än vad det är, och må min herre konungen få se det med egna ögon. Men varför vill min herre konungen göra det här?" ⁴ Men kungens ord stod fast mot Joab och härförarna. Och

Joab och härförarna gav sig i väg på kungens uppdrag för att räkna folket i Israel.

⁵ De gick över Jordan och slog läger vid Aroer på högra sidan om staden i Gads dal och åt Jaeser till. ⁶ Därifrån kom de till Gilead och Tatim-Hodsis land. Sedan kom de till Dan-Jaan och så vek de av mot Sidon. ⁷ Därefter kom de till Tyrus befästningar och till hiveernas och kananeernas alla städer. De drog vidare till Negev i Juda, ända till Beer-Sheba. ⁸ Sedan de hade farit genom hela landet, kom de efter nio månader och tjugo dagar hem till Jerusalem. ⁹ Och Joab meddelade kungen resultatet av folkräkningen: I Israel fanns 800 000 vapenföra män, beväpnade med svärd, och Juda män var 500 000.

Domen över Davids synd

¹⁰ Men Davids samvete slog honom sedan han hade räknat folket, och han sade till Herren: "Jag har syndat svårt genom det jag har gjort. Men Herre, förlåt nu din tjänares missgärning, för jag har handlat mycket dåraktigt." ¹¹ När David steg upp på morgonen, kom Herrens ord till profeten Gad, Davids siare. Han sade: ¹² "Gå och säg till David: Så säger Herren: Tre ting förelägger jag dig. Välj ett av dem, som jag skall göra mot dig." ¹³ Då gick Gad in till David och meddelade honom detta och sade till honom: "Skall hungersnöd komma i ditt land i sju^(a) år? Eller skall du i tre månader fly för dina fiender medan de förföljer dig? Eller skall pest drabba ditt land i tre dagar? Bestäm nu vilket svar jag skall ge honom som har sänt mig." ¹⁴ David svarade Gad. "Jag är i stor vanda. Men låt oss falla i Herrens hand, för hans barmhärtighet är stor. I människors hand vill jag inte falla."

¹⁵ Herren sände då pest i Israel, från morgonen intill den bestämda tiden, och sjuttiotusen personer av folket dog, från Dan ända till Beer-Sheba. ¹⁶ Men när ängeln räckte ut sin hand över Jerusalem för att ödelägga det, ångrade Herren det onda och sade till ängeln som fördärvade folket: "Det är nog! Drag tillbaka din hand." Herrens ängel var då vid jebusiten Araunas tröskplats. ¹⁷ Men när David fick se ängeln som slog folket, sade han till Herren: "Det är jag som har syndat, det är jag som har handlat orätt. Men dessa, min hjord, vad har de gjort? Låt din hand drabba mig och min fars hus."

David bygger ett altare åt Herren

¹⁸ Gad kom till David samma dag och sade till honom: "Gå och res ett altare åt Herren på jebusiten Araunas tröskplats." ¹⁹ David gick i väg som Herren hade befallt genom Gad. ²⁰ När Arauna såg upp och fick se kungen och hans tjänare komma till honom, gick han ut och föll ner till marken på sitt ansikte för kungen. ²¹ Arauna sade: "Varför kommer min herre konungen till sin tjänare?" David svarade: "För att köpa tröskplatsen av dig och där bygga ett altare åt Herren, så att plågan upphör bland folket." ²² Då sade Arauna till David: "Min herre konungen må ta till sitt offer vad han önskar. Se, här är boskapen till brännoffer, och här är tröskvagnarna och boskapens ok till ved." ²³ Alltsammans, o konung, ger Arauna till konungen." Och Arauna sade till kungen: "Må Herren, din Gud, vara dig nådig." ²⁴ Men kungen svarade Arauna: "Nej, jag vill köpa det av dig för ett bestämt pris, för jag vill inte offra åt Herren, min Gud, brännoffer som jag har fått för intet." Så köpte David tröskplatsen och boskapen för femtio siklar silver. ²⁵ Och David byggde där ett altare åt Herren och offrade brännoffer och gemenskapsoffer. Och Herren hörde bönerna för landet, och plågan avväjdes från Israel.

Matteus 4: 1–11

Yeshua frestas

4 Sedan fördes Yeshua av Anden ut i öknen för att frestas av djävulen.^(a)
² Och när han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han till sist hungrig. ³ Då kom frestaren fram och sade till honom: "Om du är Guds Son, så befall att de här stenarna blir bröd." ⁴ Yeshua svarade: "Det står skrivet: Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun." ^(b) ⁵ Sedan tog djävulen honom till den heliga staden och ställde honom på tempelmurens utsprång^(c) ⁶ och sade: "Om du är Guds Son, så kasta dig ner! Det står ju skrivet: Han skall ge sina änglar befallning om dig,^(d) och de skall bära dig på händerna, så att du inte stöter din fot mot någon sten." ⁷ Yeshua sade till honom: "Det står också skrivet: Du skall inte fresta Herren, din Gud." ^(e) ⁸ Därefter tog djävulen honom upp på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet. ⁹ Och han sade: "Allt detta vill jag ge dig, om du faller ner och tillber mig." ¹⁰ Då sade Yeshua till honom: "Gå bort, Satan! Ty det står skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast

honom skall du tjäna." ^(f) 11 Då lämnade djävulen honom, och se, änglar trädde fram och tjänade honom.

14 april

St. Thomas More: "Goda kristna känner mer njutning i sorgen över sina synder och i smärtorna under botgöringen, än vad eländiga människor känner när de vältrar sig i sina äckliga nöjen."

1 Kungaboken 1

Abisag hos kung David

1 Kung David var nu gammal och hade nått en hög ålder. Trots att man lade täcken över honom, kunde han inte hålla sig varm. ² Därför sade hans tjänare till honom: "Låt oss åt min herre konungen leta rätt på en ung kvinna, en jungfru, som kan bli konungens tjänarinna och sköta om honom. Om hon får ligga i din famn, så blir min herre konungen varm." ³ De sökte över hela Israel efter en vacker ung kvinna och fann Abisag från Sunem och förde henne till kungen. ⁴ Hon var mycket vacker. Hon skötte om kungen och betjänade honom, men kungen hade inget sexuellt umgänge med henne. ^(a)

Adonia gör anspråk på tronen

⁵ Adonia, Haggits son, hade höga tankar om sig själv och sade: "Det är jag som skall bli konung." Han skaffade sig vagnar och ryttare och dessutom femtio man som sprang framför honom. ⁶ Hans far hade aldrig velat såra honom genom att säga: "Varför gör du så?" Adonia såg också mycket bra ut och han var född efter Absalom. ⁷ Han började förhandla med Joab, Serujas son, och med prästen Ebjatar, och dessa anslöt sig till Adonia och understödde honom. ⁸ Men prästen Sadok och Benaja, Jojadas son, samt profeten Natan, Simei, Rei och Davids hjältar stödde inte Adonia.

⁹ Adonia offrade får och nötboskap och gödkalvar vid Sohelet-stenen som ligger vid Rogelskällan. Han bjöd in alla sina bröder, kungens söner, och alla de män i Juda som var i kungens tjänst. ¹⁰ Men han bjöd inte in profeten Natan, Benaja, hjältarna och sin bror Salomo.

Salomo blir Davids efterträdare

¹¹ Då sade Natan till Bat-Seba, Salomos mor: "Du har väl hört att Adonia, Haggits son, har blivit kung, utan att vår herre David vet om det?" ¹² Men nu vill jag ge dig ett råd för att du skall kunna rädda ditt och din son Salomos liv. ¹³ Gå genast in till kung David och säg till honom: Har inte du själv, min herre konung, med ed lovat din tjänarinna och sagt: Din son Salomo skall bli kung efter mig. Det är han som skall sitta på min tron. Varför har då Adonia blivit kung? ¹⁴ Medan du är där och talar med kungen, skall jag komma in efter dig och bekräfta det du har sagt."

¹⁵ Bat-Seba gick in till kungen i kammaren. Kungen var nu mycket gammal och Abisag från Sunem betjänade honom. ¹⁶ Bat-Seba bugade sig och föll ner för kungen. Och kungen frågade: "Vad önskar du?" ¹⁷ Hon svarade honom: "Min herre, du har själv lovat din tjänarinna med ed vid Herren, din Gud, och sagt: Din son Salomo skall bli kung efter mig. Det är han som skall sitta på min tron. ¹⁸ Men se, nu har Adonia blivit kung, utan att du, min herre konung, har fått veta det. ¹⁹ Han har offrat tjurar, gödkalvar och får i mängd, och han har bjudit in alla konungens söner och prästen Ebjatar och överbefälhavaren Joab. Men din tjänare Salomo har han inte bjudit in. ²⁰ Nu är hela Israels ögon riktade på dig, min herre konung, för att du skall kungöra för dem vem som skall sitta på min herre konungens tron efter honom. ²¹ Annars kommer jag och min son

Salomo att anses som brottslingar, när min herre konungen har gått till vila hos sina fäder."

²² Och se, medan hon ännu talade med kungen, kom profeten Natan.

²³ Man anmälde det för kungen och sade: "Profeten Natan är här." När han kom inför kungen, föll han ner på sitt ansikte för kungen ²⁴ och sade: "Min herre konung, har du verkligen sagt att Adonia skall bli kung efter dig och att det är han som skall sitta på din tron?" ²⁵ För i dag har han gått ner och offrat mängder av tjurar, gödkalvar och får och har bjudit in alla konungens söner och befälhavare och prästen Ebjatar. De håller nu på att äta och dricka hos honom och de ropar: Leve konung Adonia! ²⁶ Men han har inte bjudit in mig, din tjänare, och inte heller prästen Sadok eller Benaja, Jojadas son, eller din tjänare Salomo. ²⁷ Kan väl detta ha kommit från min herre konungen, utan att du har låtit din tjänare veta vem som skall sitta på min herre konungens tron efter honom?"

²⁸ Då svarade kung David och sade: "Kalla Bat-Seba hit till mig." När hon kom inför kungen och stod framför honom, ²⁹ svor kungen en ed och sade: "Så sant Herren lever, han som har befriat mig ur all nöd: ³⁰ Så som jag lovade dig med ed vid Herren, Israels Gud, då jag sade: Din son Salomo skall bli kung efter mig, det är han som skall sitta på min tron i mitt ställe, så vill jag göra i dag." ³¹ Då bugade sig Bat-Seba med ansiktet mot marken och föll ner för kungen och sade: "Må min herre, konung David, leva för evigt!"

³² Kung David sade: "Kalla hit till mig prästen Sadok, profeten Natan och Benaja, Jojadas son." När dessa kom inför kungen, ³³ sade han till dem: "Tag er herres tjänare med er och sätt min son Salomo på min egen mulåsna och för honom ner till Gihon. ³⁴ Där skall prästen Sadok och profeten Natan smörja honom till kung över Israel. Sedan skall ni blåsa i hornet och ropa: Leve konung Salomo! ³⁵ Därefter skall ni följa honom hit upp, och han skall komma och sitta på min tron, och det är han som skall vara kung i mitt ställe, ty honom har jag utsett till härskare över Israel och Juda." ³⁶ Då svarade Benaja, Jojadas son, kungen och sade: "Amen. Så skall också Herren, min herre konungens Gud, säga. ³⁷ Så som Herren har varit med min herre konungen, så skall han också vara med Salomo. Han skall göra hans tron ännu mäktigare än min herres, konung Davids, tron."

³⁸ Prästen Sadok, profeten Natan och Benaja, Jojadas son, gick dit ner tillsammans med kereteerna och peleteerna och satte Salomo på kung

Davids mulåsna och förde honom till Gihon. ³⁹ Prästen Sadok tog oljehornet ur tältet och smorde Salomo. Därefter blåste de i hornet och allt folket ropade: "Leve konung Salomo!" ⁴⁰ Sedan följde allt folket med honom upp, medan de blåste på flöjter och visade sin glädje med så stort jubel att marken kunde ha rämnat av deras rop.

⁴¹ Men Adonia och alla de som han hade bjudit till sig hörde detta just som de hade slutat äta. När Joab hörde ljudet från hornet, sade han: "Vad är det för oväsen som hörs från staden?" ⁴² Medan han ännu talade kom Jonatan, prästen Ebjatars son. Adonia sade till honom: "Kom hit, en hederlig man som du kommer säkert med goda nyheter."

⁴³ Jonatan svarade Adonia: "Nej, vår herre, kung David, har gjort Salomo till kung. ⁴⁴ Kungen har sänt med honom prästen Sadok, profeten Natan och Benaja, Jojadas son, tillsammans med kereteerna och peleteerna, och de har satt honom på kungens mulåsna. ⁴⁵ Och prästen Sadok och profeten Natan har smort honom till kung i Gihon. Sedan har de jublande dragit upp därifrån och hela staden är i rörelse. Därför har ni hört detta oväsen. ⁴⁶ Salomo sitter nu också på kungatronen. ⁴⁷ Vidare har kungens tjänare kommit för att lyckönska vår herre, kung David, och sagt: Må din Gud låta Salomos namn bli ännu större än ditt namn och hans tron ännu mäktigare än din tron. Och kungen har tillbett, nerböjd över sin säng. ⁴⁸ Kungen har också sagt: Lovad vare Herren, Israels Gud, som i dag har satt en efterträdare på min tron, så att jag med egna ögon har sett det!"

⁴⁹ Då blev alla Adonias gäster förskräckta och gick var och en åt sitt håll. ⁵⁰ Men Adonia greps av sådan förskräckelse för Salomo att han reste sig och gick och fattade tag i hornen på altaret. ⁵¹ Och man berättade för Salomo: "Se, Adonia har gripits av förskräckelse för kung Salomo. Därför har han fattat tag i hornen på altaret och sagt: Kung Salomo måste i dag ge mig sin ed på att han inte skall döda sin tjänare med svärd." ⁵² Då sade Salomo: "Om han är en uppriktig man skall inte ett hår på hans huvud falla till marken. Men om något ont upptäcks hos honom skall han dö." ⁵³ Därefter sände kung Salomo bud och lät hämta honom från altaret. Han kom och föll ner för kung Salomo, och Salomo sade till honom: "Gå hem till ditt."

1 Kungaboken 2

Davids sista ord till Salomo

2 Då tiden närmade sig att David skulle dö, befallde han sin son Salomo och sade: ² "Jag lämnar nu denna världen. Var stark och visa dig som en man. ³ Håll fast vid vad Herren, din Gud, befallt dig, så att du vandrar på hans vägar och håller hans stadgar, hans bud och föreskrifter och vittnesbörd, så som det är skrivet i Mose lag. Då får du framgång i allt vad du gör och överallt dit du vänder dig, ⁴ så att Herren kan uppfylla det ord som han talade om mig, då han sade: Om dina barn ger akt på sin väg, så att de vandrar inför mig i trohet av hela sitt hjärta och av hela sin själ, då skall det aldrig saknas en ättling till dig på Israels tron. ⁵ Du vet också vad Joab, Serujas son, har gjort mot mig, och vad han gjorde mot de två befälhavarna i Israel, Abner, Ners son, och Amasa, Jeters son. Han dödade dem och utgöt blod i fredstid, som om det hade varit krig, och lät blod komma på bältet som han hade omkring sina höfter och på skorna som han hade på sina fötter, som om det hade varit krig. ⁶ Gör efter din vishet och låt inte hans grå hår fara ner i dödsriket med frid.

⁷ Men mot gileaditen Barsillajs söner skall du visa godhet och låta dem vara med bland dem som äter vid ditt bord. För så gjorde de mot mig när jag flydde för din bror Absalom.

⁸ Vidare har du hos dig Simei, Geras son, benjaminiten från Bahurim. Han uttalade hemska förbannelser mot mig den dag då jag gick till Mahanajim men kom sedan ner till Jordan och mötte mig. Och jag gav honom min ed inför Herren och sade: Jag skall inte döda dig med svärd. ⁹ Men låt honom nu inte bli ostraffad. Du är ju en vis man och vet vad du bör göra med honom, så att du låter hans grå hår med blod fara ner i dödsriket."

David dör

¹⁰ David gick till vila hos sina fäder och blev begravd i Davids stad. ¹¹ Den tid David regerade över Israel var fyrtio år. ¹² I Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år. ¹² Och Salomo satt på sin fader Davids tron, och hans kungamakt blev starkt befäst.

Adonia dör

¹³ Adonia, Haggits son, gick till Salomos mor Bat-Seba. Hon frågade då: "Kommer du i fredliga avsikter?" Han svarade: "Ja. ¹⁴ Och jag har något att tala med dig om." Hon svarade: "Säg det." ¹⁵ Då sade han: "Du vet själv att kungadömet var mitt och att hela Israel hade fäst sina blickar på mig och väntade att jag skulle bli kung. Men kungadömet gick ifrån mig och över till min bror. Genom Herren har det blivit hans. ¹⁶ Nu har jag en enda bön till dig. Visa inte bort mig." Hon svarade: "Tala." ¹⁷ Då sade han: "Bed kung Salomo – dig visar han ju inte bort – att han ger mig Abisag från Sunem till hustru." ¹⁸ Bat-Seba svarade: "Nåväl, jag skall själv tala med kungen om dig."

¹⁹ Bat-Seba gick till kung Salomo för att tala med honom om Adonia. Då reste sig kungen och gick emot henne, bugade sig för henne och satte sig. Man ställde också fram en stol åt kungens mor och hon satte sig till höger om honom. ²⁰ Därefter sade hon: "Jag har en enda liten bön till dig. Visa inte bort mig." Kungen svarade henne: "Moder, låt mig höra din bön. Jag skall inte visa bort dig." ²¹ Då sade hon: "Låt Adonia få Abisag från Sunem till hustru." ²² Men kung Salomo svarade sin mor: "Varför begär du bara Abisag från Sunem åt Adonia? Du kunde lika gärna begära kungadömet åt honom – han är ju min äldre bror – ja, åt honom och åt prästen Ebjatar och åt Joab, Serujas son." ²³ Kung Salomo svor en ed inför Herren och sade: "Gud må straffa mig både nu och senare om inte Adonia med sitt liv skall få betala att han har sagt detta. ²⁴ Och nu, så sant Herren lever, han som har utsett mig och satt mig på min fader Davids tron och som enligt sitt löfte har byggt ett hus åt mig: I dag skall Adonia dödas."

²⁵ Och kung Salomo sände i väg Benaja, Jojadas son, som stötte ner Adonia, så att han dog.

Ebjatar och Joab straffas

²⁶ Till prästen Ebjatar sade kungen: "Gå till dina ägor i Anatot. Du har förtjänat döden, men i dag skall jag inte döda dig. Du har ju burit Herren, Herrens ark framför min fader David och har lidit med min far allt det han fått lida." ²⁷ Så drev Salomo bort Ebjatar och lät honom inte längre vara Herrens präst. Ty Herrens ord skulle fullbordas, det som han hade talat över Elis hus i Silo.

²⁸ Ryktet om detta nådde Joab. Han hade anslutit sig till Adonia, men inte till Absalom. Han flydde till Herrens tält och fattade tag i hornen på altaret.

²⁹ När kung Salomo fick höra att Joab hade flytt till Herrens tält och att han stod invid altaret, sände Salomo i väg Benaja, Jojadas son, och sade: "Gå och stöt ner honom!" ³⁰ När Benaja kom till Herrens tält, sade han till honom: "Så säger kungen: Gå härifrån!" Men han svarade: "Nej, här vill jag dö."

Benaja framförde detta till kungen och sade: "Så har Joab sagt och så har han svarat mig." ³¹ Kungen sade då till honom: "Gör som han har sagt, stöt ner honom och begrav honom, så att du befriar mig och min fars hus från skulden för det oskyldiga blod Joab har utgjutit. ³² Herren skall låta hans blod komma tillbaka över hans eget huvud, därför att han stötte ner två män som var rättfärdigare och bättre än han själv. Han dödade dem med svärd, utan att min fader David visste det, nämligen Abner, Ners son, befälhavaren i Israel, och Amasa, Jeters son, befälhavaren i Juda. ³³ Ja, deras blod skall komma tillbaka över Joabs och hans efterkommandes huvuden för evigt. Men åt David och hans efterkommande, hans hus och hans tron skall Herren ge frid till evig tid."

³⁴ Benaja, Jojadas son, gick då dit upp och stötte ner Joab och dödade honom. Han blev begravd i öknen, där han bodde. ³⁵ Kungen satte Benaja, Jojadas son, i hans ställe över hären, och prästen Sadok satte han i Ebjatars ställe.

Simei dör

³⁶ Därefter sände kungen bud och kallade till sig Simei och sade till honom: "Bygg dig ett hus i Jerusalem och bo där. Du får inte gå därifrån, varken hit eller dit. ³⁷ Ty det skall du veta, att den dag du går ut och går över bäcken Kidron måste du dö. Ditt blod kommer över ditt eget huvud." ³⁸ Simei sade till kungen: "Det är bra. Så som min herre konungen har sagt, så skall din tjänare göra." Och Simei bodde i Jerusalem en lång tid.

³⁹ Men tre år därefter hände sig att två av hans tjänare flydde till Akish, Maakas son, kungen i Gat. Man berättade det för Simei och sade: "Dina tjänare är i Gat." ⁴⁰ Då stod Simei upp, sadlade sin åsna och for till Akish i Gat för att leta efter sina tjänare. Simei begav sig alltså av och hämtade sina tjänare från Gat. ⁴¹ Men när man berättade för Salomo att Simei hade begett sig från Jerusalem till Gat och kommit tillbaka, ⁴² sände kungen bud och kallade till sig Simei och sade till honom: "Har jag inte bundit dig med ed vid Herren, varnat dig och sagt: Det skall du veta att den dag du går ut och beger dig hit eller dit måste du dö? Du svarade

mig: Det är bra, jag har hört det. ⁴³ Varför har du då inte hållit eden inför Herren och lytt den befallning som jag har gett dig?" ⁴⁴ Kungen sade vidare till Simeï: "Du känner själv till allt det onda som ditt hjärta vet med sig att du har gjort mot min fader David. Herren skall låta din ondska komma tillbaka över ditt eget huvud. ⁴⁵ Men kung Salomo skall bli välsignad, och Davids tron skall bli befäst inför Herren till evig tid."

⁴⁶ På kungens befallning gick därefter Benaja, Jojadas son, fram och stötte ner honom, så att han dog. Och kungadömet blev befäst i Salomos hand.

1 Kungaboken 3

Salomo ber om vishet

3 Genom giftermål blev Salomo släkt med farao, kungen i Egypten. Han tog faraos dotter till hustru och förde henne in i Davids stad. Där fick hon bo till dess han hade byggt sitt hus färdigt liksom Herrens hus och muren runt omkring Jerusalem. ² Men folket offrade på höjderna, eftersom ännu inte något hus hade blivit byggt åt Herrens namn.

³ Salomo älskade Herren och följde sin fader Davids stadgar, utom det att han offrade på höjderna och tände rökelse där.

⁴ Kungen begav sig till Gibeon för att offra, detta var ju den förnämsta offerhöjden, och Salomo offrade ettusen brännoffer på altaret där. ⁵ I Gibeon visade sig Herren för Salomo i en dröm om natten. Gud sade: "Bed mig om det du vill att jag skall ge dig." ⁶ Salomo svarade: "Du har visat stor nåd mot din tjänare, min fader David, därför att han vandrade inför dig i sanning och rättfärdighet och med ärligt hjärta mot dig. Du bevarade åt honom denna stora nåd och gav honom en son som sitter på hans tron, så som det är i dag. ⁷ Du, Herre, min Gud, har nu gjort din tjänare till kung efter min fader David. Men jag är bara en ung man, jag vet varken ut eller in. ⁸ Din tjänare är här bland ditt folk som du har utvalt, ett folk så stort och talrikt att det inte kan räknas på grund av sin mängd. ⁹ Ge din tjänare ett lydigt hjärta, så att han kan vara domare för ditt folk och skilja mellan gott och ont. För vem kan annars vara domare för detta ditt stora folk?"

¹⁰ Det behagade Herren att Salomo bad om sådant. ¹¹ Gud sade till honom: "Eftersom du har bett om detta och inte bett om ett långt liv, inte heller om rikedom eller om dina fienders liv, utan om att kunna förstå

vad som är rätt, ¹² se, därför vill jag göra som du önskar och ge dig ett så vist och förståndigt hjärta att någon lik dig inte har funnits före dig och inte heller skall komma efter dig. ¹³ Dessutom ger jag dig också vad du inte har bett om, nämligen både rikedom och ära, så att i alla dina dagar ingen kung skall vara din like. ¹⁴ Om du går på mina vägar och håller fast vid mina stadgar och bud, så som din fader David gjorde, då skall jag ge dig ett långt liv."

¹⁵ Då vaknade Salomo, och se, det var en dröm. När han kom till Jerusalem, trädde han fram inför Herrens förbundsark och bar fram brännoffer och gemenskapsoffer. Sedan ordnade han en fest för alla sina tjänare.

Salomos vishet som domare

¹⁶ Vid den tiden kom det två skökor till kungen och trädde fram inför honom. ¹⁷ Den ena kvinnan sade: "Hör på mig, herre. Jag och den här kvinnan bor i samma hus och jag födde barn där i huset hos henne.

¹⁸ Tredje dagen efter det att jag hade fött mitt barn födde den här kvinnan också ett barn. Vi var tillsammans, och ingen annan var hos oss i huset, det var bara vi två. ¹⁹ En natt dog den här kvinnans son, för hon hade legat på honom. ²⁰ Då gick hon upp mitt i natten och tog min son från min sida, medan din tjänarinna sov, och lade honom i sin famn. Men sin döde son lade hon i min famn. ²¹ Jag steg upp på morgonen för att amma min son, och se, då var han död. Men när jag på morgonen såg närmare efter, se, då var det inte min son, som jag hade fött."

²² Då sade den andra kvinnan: "Så är det inte. Det är min son som lever, och det är din son som är död." Men den första kvinnan svarade: "Det är inte så. Din son är död, och min son lever." Så grälade de inför kungen.

²³ Kungen sade: "Den ena säger: Min son är den som lever, och din son är den som är död. Den andra säger: Det är inte så. Det är din son som är död och min som lever." ²⁴ Då sade kungen: "Ge mig ett svärd." När man hade burit fram svärdet till kungen, ²⁵ sade han: "Hugg det levande barnet mitt itu och ge den ena hälften åt den ena kvinnan och den andra hälften åt den andra." ²⁶ Den kvinna som var mor till det barn som levde, sade då till kungen, ty hennes hjärta brann av kärlek till sonen: "Min herre, ge henne barnet som lever. Döda det bara inte!" Men den andra sade: "Det skall varken vara mitt eller ditt. Hugg itu det!" ²⁷ Då tog kungen till orda och sade: "Ge henne det levande barnet. Döda det inte. Hon är barnets mor."

²⁸ När hela Israel fick höra talas om den dom som kungen hade fällt, häpnade de över kungen, ty de såg att Guds vishet fanns i honom så att han kunde skipa rätt.

Matteus 4: 12–17

Hedningarnas Galileen blir Jesu hem

¹² När Yeshua fick höra att Johannes hade blivit fängslad, drog han sig undan till Galileen. ¹³ Han lämnade Nasaret och bosatte sig i Kapernaum, som ligger vid sjön på Sebulons och Naftalis område, ¹⁴ för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten Jesaja: ¹⁵ Sebulons och Naftalis land, sjövägen, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas Galileen ¹⁶ – det folk som sitter i mörker skall se ett stort ljus, och för dem som bor i dödens land och skugga skall ett ljus gå upp. ¹⁷ Från den tiden började Yeshua predika och säga: "Omvänd er, ty himmelriket är nu här." ¹⁸

15 april

St.Francois de Sales: "En god kallelse är helt enkelt en stark och kontinuerlig vilja att tjäna Gud just där man är, på det sätt Gud vill och på den plats där Gud har satt oss."

1 Kungaboken 4

Salomos ämbetsmän

⁴ Kung Salomo var nu kung över hela Israel. ² Dessa var hans förnämsta män: Asarja, Sadoks son, var präst. ³ Sisas söner Elihoref och Ahia var sekreterare. Josafat, Ahiluds son, var kansler. ⁴ Benaja, Jojadas son, var överbefälhavare. Sadok och Ebjatar var präster. ⁵ Asarja, Natans son, var överfogde. Sabud, Natans son, en präst, var kungens vän. ⁶ Ahisar var överhovmästare. Adoniram, Abdas son, hade uppsikt över de allmänna arbetena.

⁷ Salomo hade tolv styresmän över hela Israel, och de skulle sörja för vad kungen och hans hus behövde. Var och en hade en månad om året då han skulle sörja för dessa behov. ⁸ Detta var deras namn: Ben-Hur var fogde i Efraims bergsbygd, ⁹ Ben-Deker i Makas, Saalbim, Bet-Semes, Elon och Bet-Hanan, ¹⁰ Ben-Hesed i Arubbot, med Soko och hela Heferlandet. ¹¹ Ben-Abinadab var fogde i hela Nafat-Dor. Han fick Salomos dotter Tafat till hustru. ¹² Baana, Ahiluds son, var fogde i Taanak och Megiddo och i hela den del av Bet-Shan som ligger nära Saretan, nedanför Jisreel, från Bet-Shan ända till Abel-Mehola och bortom Jokmeam. ¹³ Ben-Geber var fogde i Ramot i Gilead. Han hade Manasses son Jairs byar i Gilead och landsträckan Argob i Basan, sextio stora städer med murar och kopparbommar, ¹⁴ Ahinadab, Iddos son, var fogde i Mahanajim ¹⁵ och Ahimaas i Naftali. Också han hade tagit en dotter till Salomo, Basemat, till hustru. ¹⁶ Baana, Husajs son, var fogde i Aser och Alot, ¹⁷ Josafat, Paruas son, i Isaskar, ¹⁸ Simei, Elas son, i Benjamin. ¹⁹ Geber, Uris son, hade Gileads land, det land som hade tillhört Sichon, amoreernas kung, och Og, kungen i Basan. Det var bara en fogde i det landet.

Salomos makt och visdom

²⁰ Juda och Israel var talrika som sanden vid havet. De åt och drack och var glada. ²¹ Salomo regerade över alla riken från floden ^(a) till filisteernas land och ända ner till Egyptens gräns. De förde gåvor till Salomo och tjänade honom så länge han levde.

²² De livsmedel Salomo för varje dag behövde var: trettio korer fint mjöl och sextio korer vanligt mjöl, ²³ tio gödda oxar, tjugo valloxar och hundra får förutom hjortar, gaseller, dovhjortar och gödda fåglar.

²⁴ Han rådde över hela landet på denna sidan floden, från Tifsa ända till Gaza, över alla kungar på denna sidan floden. Han hade fred på alla sidor runt omkring, ²⁵ så att Juda och Israel bodde i trygghet, var och en under sin vinstock och sitt fikonsträd, från Dan ända till Beer-Sheba, så länge Salomo levde.

²⁶ Salomo hade 40 000 spann vagnshästar och 12 000 ridhästar. ²⁷ Och fogdarna sörjde var sin månad för kung Salomos behov och för alla dem, som kom till kung Salomos bord. De lät ingenting fattas. ²⁸ Säden och halmen för hästarna och travarna förde de i turordning till den plats där han uppehöll sig.

²⁹ Gud gav Salomo visdom och förstånd i mycket rikt mått och så mycken kunskap att den kunde liknas vid sanden på havets strand. ³⁰ Salomos visdom var större än alla österlänningars visdom och alla egyptiers visdom. ³¹ Han var visare än alla andra människor, visare än esraiten Etan och Mahols söner Heman, Kalkol och Darda. Hans namn var känt bland alla hednafolk runt omkring. ³² Han författade 3 000 ordspråk och 1 005 sånger. ³³ Han talade om träden, från cedern på Libanon till isopen som växer fram ur väggen. Han talade om fyrfotadjuren, om fåglarna, om kräldjuren och om fiskarna. ³⁴ Man kom från alla folk för att höra Salomos visdom, från alla kungar på jorden som hade hört talas om hans visdom.

1 Kungaboken 5

Tempelbygget förbereds

5 När Hiram, kungen i Tyrus, hade fått höra att Salomo hade blivit smord till kung efter sin far, sände han sina tjänare till Salomo. Hiram hade alltid varit Davids vän. ² Och Salomo sände bud till Hiram och lät säga: ³ "Du vet själv att min fader David inte kunde bygga ett hus åt Herrens, sin Guds, namn på grund av de krig han måste föra på alla sidor, till dess att Herren lagt hans fiender under hans fötter. ⁴ Men nu har Herren, min Gud, låtit mig få ro på alla sidor. Ingen motståndare finns, och ingen olycka nalkas. ⁵ Se, jag tänker bygga ett hus åt Herrens, min Guds, namn, så som Herren talade till min fader David när han sade: Din son som jag skall sätta på din tron efter dig, han skall bygga huset åt mitt namn. ⁶ Ge nu order om att man hugger cedrar på Libanon åt mig. Mina tjänare skall arbeta tillsammans med dina, och jag skall betala

dig för dina tjänares arbete, allt vad du begär. Du vet ju att det inte finns någon hos oss som kan hugga virke som sidonierna."

⁷ När Hiram hörde Salomos ord, blev han mycket glad, och han sade: "Välsignad vare Herren i dag, han som har givit David en vis son som kan regera över detta stora folk!" ⁸ Hiram sände bud till Salomo och lät säga: "Jag har hört det budskap du har sänt till mig. Jag skall göra allt vad du önskar i fråga om cederträ och cypressträ. ⁹ Mina tjänare skall föra virket från Libanon ner till havet. Jag skall låta dem lägga virket i flottor på havet och föra det till det ställe som du anvisar mig och lossa det där. Men du får själv hämta det. Du i din tur skall göra vad jag önskar och förse mitt hus med livsmedel."

¹⁰ Hiram gav Salomo cederträ och cypressträ, så mycket han önskade.

¹¹ Och Salomo gav Hiram 20 000 korer vete till mat för hans hushåll och tjugo korer olja av stötta oliver. Detta gav Salomo åt Hiram varje år.

¹² Herren gav Salomo visdom, så som han hade lovat honom. Fred rådde mellan Hiram och Salomo, och de slöt förbund med varandra.

¹³ Kung Salomo kallade samman en arbetsstyrka ur hela Israel, och den utgjorde 30 000 man. ¹⁴ Han sände dem till Libanon, 10 000 för varje månad i skift, så att de var en månad i Libanon och två månader hemma. Adoniram hade uppsikt över de allmänna arbetena. ¹⁵ Salomo hade 70 000 man som bar bördor och 80 000 som högg sten i bergen. ¹⁶ Därtill kom de 3 300 högre arbetsledare som var anställda av Salomo för arbetet. Dessa hade befälet över folket som utförde arbetet. ¹⁷ På kungens befallning bröt man stora och dyrbara stenar, för att husets grund skulle kunna läggas med huggen sten. ¹⁸ Salomos byggnadsarbetare, Hiram's byggnadsarbetare och männen från Gebal högg och ställde i ordning trävirke och stenar till huset.

1 Kungaboken 6

Tempelbyggnaden

6 I det fyrahundraåttionde året¹ efter det att Israels barn hade dragit ut ur Egypten, i det fjärde året av Salomos regering över Israel, i månaden Siv som är den andra månaden, började han bygga huset åt Herren.

² Huset som kung Salomo byggde åt Herren var sextio alnar långt, tjugo alnar brett och trettio alnar högt. ³ Förhuset framför tempelsalen var

tjugo alnar långt framför husets kortsida och tio alnar brett, där det låg framför huset. ⁴ Han gjorde fönster på huset, slutna fönster med bjälkramar. ⁵ Runt huset uppförde han en ytterbyggnad, som gick runt om husets väggar, både utmed tempelsalen och utmed koret, och i den gjorde han sidokamrar runt om. ⁶ Den nedersta våningen i ytterbyggnaden var fem alnar bred, den mellersta sex alnar och den tredje sju alnar bred. Han hade nämligen gjort avsatser utvändigt på huset, runt omkring, för att inte behöva göra bjälkhål i husets väggar.

⁷ När huset uppfördes, byggdes det av redan färdighuggen sten från stenbrottet. Alltså hördes varken hammare eller yxa eller andra järnverktyg vid huset när det byggdes.

⁸ Dörren till den mellersta sidokammaren fanns på husets högra sida, och via en vindeltrappa kom man upp till den mellersta våningen och från den mellersta våningen upp till den tredje. ⁹ Så byggde han huset och gjorde det färdigt. Och han täckte det med bjälkar och cederplankor i rader. ¹⁰ I ytterbyggnaden utmed hela huset byggde han våningarna fem alnar höga. Den var fäst vid huset med cederbjälkar.

¹¹ Och Herrens ord kom till Salomo. Han sade: ¹² "Med detta hus som du bygger skall så ske: Om du vandrar efter mina stadgar och följer mina föreskrifter och håller fast vid alla mina bud och gör efter dem, skall jag på dig uppfylla mitt ord som jag talade till din fader David: ¹³ Jag skall bo mitt ibland Israels barn och skall inte överge mitt folk Israel."

¹⁴ Så byggde Salomo huset och gjorde det färdigt. ¹⁵ Han täckte husets väggar invändigt med brädor av cederträ. Från golvet ända upp till takbjälkarna klädde han det med trä invändigt. Husets golv klädde han med brädor av cypressträ. ¹⁶ Han täckte de tjugo alnarna i det innersta av huset, från golvet ända upp till bjälkarna, med brädor av cederträ. Så inredde han rummet därinne till ett kor: det allra heligaste. ¹⁷ Fyrtio alnar mätte den del av huset som utgjorde tempelsalen framför det. ¹⁸ Inuti var huset av cederträ med utsirningar i form av gurkfrukter och blomsterband. Allt var av cederträ, ingen sten syntes.

¹⁹ I det inre av huset inredde han ett kor där han skulle ställa Herrens förbundsark. ²⁰ Framför koret, som var tjugo alnar långt, tjugo alnar brett och tjugo alnar högt och som han överdrog med fint guld, satte han ett altare, klätt med cederträ. ²¹ Och det inre av huset överdrog Salomo med fint guld. Med kedjor av guld stängde han för koret, och även detta överdrog han med guld. ²² Alltså överdrog han hela huset

med guld, helt och hållet. Han överdrog också med guld hela det altare som hörde till koret.

²³ Till koret gjorde han två keruber av olivträ. De var tio alnar höga.

²⁴ Den ena kerubens vinge mätte fem alnar, och kerubens andra vinge var också fem alnar. Det var alltså tio alnar från den ena vingspetsen till den andra. ²⁵ Den andra keruben var också tio alnar. Båda keruberna hade samma mått och samma form. ²⁶ Den ena keruben var tio alnar hög och så var även den andra keruben. ²⁷ Och han ställde keruberna mitt i det inre av huset, och keruberna bredde ut sina vingar, så att den enes vinge rörde vid den ena väggen, och den andra kerubens vinge rörde vid den andra väggen. Mitt i huset rörde deras båda andra vingar vid varandra. ²⁸ Salomo överdrog keruberna med guld.

²⁹ Och alla husets väggar runt om pryddes han med utskurna bilder i form av keruber, palmer och blomsterband. Så gjorde han både i det inre rummet och i det yttre. ³⁰ Husets golv, både i det inre rummet och i det yttre, överdrog han med guld.

³¹ För ingången till koret gjorde han dörrar av olivträ. Dörrinfattningen hade formen av en femkant. ³² De båda dörrarna av olivträ pryddes han med utsirningar i form av keruber, palmer och blomsterband och överdrog dem med guld. Han spred ut guldets över keruberna och palmerna. ³³ Likaså gjorde han för ingången till tempelsalen dörrposter av olivträ, i fyrkant. ³⁴ De båda dörrarna var av cypressträ. Varje dörr bestod av två dörrhalvor som kunde vridas. ³⁵ Han pryddes dem med utsirningar: keruber, palmer och blomsterband och överdrog dem med guld, som spreds ut jämnt över utskärningarna. ³⁶ Han byggde även den inre förgårdsmuren av tre varv huggna stenar och ett varv huggna bjälkar av cederträ.

³⁷ Det fjärde året, i månaden Siv, blev grunden till Herrens hus lagd. ³⁸ I det elfte året, ^(b) i månaden Bul, som är den åttonde månaden, var huset färdigt till alla delar, alldeles som det skulle vara. Salomo byggde alltså på huset i sju år.

Matteus 4: 18–25

Jesu första lärjungar

¹⁸ När Yeshua vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas, kasta ut nät i sjön. De var fiskare. ¹⁹ Han sade till dem: "Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare." ²⁰ Genast lämnade de näten och följde honom. ²¹ Han gick vidare och fick då se två andra bröder, Jakob, Sebedeus son, och hans bror Johannes, där de satt i båten tillsammans med sin far Sebedeus och gjorde i ordning sina nät. Han kallade på dem, ²² och genast lämnade de båten och sin far och följde honom.

Yeshua predikar i Galileen

²³ Yeshua vandrade omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor bland folket. ²⁴ Ryktet om honom gick ut över hela Syrien,^[1] och man förde till honom alla som led av olika slags sjukdomar och plågor, besatta, månadssjuka^[1] och lama, och han botade dem. ²⁵ Och mycket folk följde honom från Galileen och Dekapolis,^[k] från Jerusalem och Judeen och från andra sidan Jordan.

16 april

St. Bernadette Soubirou: "Låt korset vara i mitt hjärta, inte bara i mina ögon och i mitt bröst."

1 Kungaboken 7

Salomos palats

7 Det tog tretton år, innan Salomo fick sitt eget hus färdigt. ² Han byggde Libanonskogshuset hundra alnar långt, femtio alnar brett och trettio alnar högt med fyra rader pelare av cederträ och med huggna bjälkar av cederträ ovanpå pelarna. ³ Huset hade också ett tak av cederträ över sidokamrarna. Dessa vilade på fyrtiofem pelare, femton i varje rad. ⁴ Det hade bjälklag i tre rader. Fönsteröppningarna satt mitt emot varandra i tre omgångar. ⁵ Alla dörröppningar och dörrposter var fyrkantiga, av bjälkar. Fönsteröppningarna satt mitt emot varandra i tre omgångar.

⁶ Dessutom gjorde han pelarhallen femtio alnar lång och trettio alnar bred och framför den också ett förhus med pelare och med ett trapphus framför dessa. ⁷ Och han gjorde tronhallen, domshallen, där han skulle skipa rätt. Den var täckt med cederträ från golv till tak. ⁸ Hans eget hus, där han själv skulle bo, på den andra gården innanför förhuset, var byggt på samma sätt. Salomo byggde också ett hus, likadant som detta förhus, åt faraos dotter som han hade tagit till hustru.

⁹ Allt detta var av dyrbara stenar, huggna efter mått som byggnadsblock och sågade med såg invändigt och utvändigt, allt ända från grunden upp till taklisterna, och likaså allt därutanför, ända till den stora förgårdsmuren. ¹⁰ Grunden var lagd med dyrbara och stora stenar som var tio och åtta alnar långa. ¹¹ Ovanpå dessa låg dyrbara stenar, huggna efter mått, som byggnadsblock, likaså cederbjälkar. ¹² Den stora förgårdsmuren runt om var uppförd av tre varv huggna stenar och ett varv huggna bjälkar av cederträ. Så var det också med den inre förgårdsmuren till Herrens hus och likaså med husets förhus.

¹³ Kung Salomo sände bud och hämtade Hiram från Tyrus. ¹⁴ Denne var son till en änka av Naftali stam, och hans far var en tyrisk man som var kopparsmed. Hiram ägde konstnärlig begåvning och förstånd och kunskap i fullt mått till att göra alla slags arbeten i koppar. Han kom till kung Salomo och utförde alla hans arbeten.

Jakin och Boas

¹⁵ Hiram tillverkade de båda pelarna av koppar. Arton alnar hög var den ena pelaren, och en tråd som var tolv alnar lång mätte omkretsen av den andra pelaren. ¹⁶ Han gjorde också två pelarhuvuden, gjutna av koppar, som skulle sättas ovanpå pelarna. Varje pelarhuvud var fem alnar högt. ¹⁷ Nätlika utsmyckningar som bildade ett flätverk, och hängprydnader i form av kedjor fanns på pelarhuvudena som satt ovanpå pelarna, sju på

varje pelarhuvud. ¹⁸ Han gjorde pelarna så att två rader gick runt om över det ena av de flätverk som tjänade till att täcka pelarhuvudena, som höjde sig över granatäpplena. Likadant gjorde han på det andra pelarhuvudet. ¹⁹ Pelarhuvudena, som satt ovanpå pelarna inne i förhuset, var formade som liljor och mätte fyra alnar. ²⁰ På båda pelarna fanns pelarhuvuden, upptill vid den bukformiga delen in emot flätverket. Granatäpplena var tvåhundra i rader runt om, över det andra pelarhuvudet. ²¹ Pelarna ställde han upp vid förhuset till tempelsalen. Den pelare han ställde upp på högra sidan gav han namnet Jakin, och den han ställde upp på vänstra sidan gav han namnet Boas. ²² Överst var pelarna formade som liljor. Så blev arbetet med pelarna fullbordat.

Kopparhavet

²³ Hiram gjorde också havet i gjutet arbete. Det var tio alnar från den ena kanten till den andra, helt runt, och fem alnar högt. Ett snöre som var trettio alnar långt mätte omkretsen. ²⁴ Under kanten var gurklika utsmyckningar, som omgav det och gick runt om havet. Det var tio alnar brett. De gurklika utsmyckningarna satt i två rader, och de var gjutna i ett stycke med det övriga. ²⁵ Havet stod på tolv oxar. Tre var vända mot norr, tre mot väster, tre mot söder och tre vända mot öster. Havet stod ovanpå oxarna, och deras bakdelar var alla vända inåt. ²⁶ Havets tjocklek var en handsbredd och kanten var gjord som kanten på en bägare, och liknade en utslagen lilja. Det rymde tvåtusen bat.

Bäckenställen av koppar

²⁷ Vidare gjorde han de tio bäckenställen av koppar. Varje ställ var fyra alnar långt, fyra alnar brett och tre alnar högt. ²⁸ På följande sätt var dessa ställ gjorda: De var försedda med sidolister, som hade sin plats mellan hörnlisterna. ²⁹ På dessa sidolister mellan hörnlisterna fanns lejon, tjurar och keruber avbildade och likaså upptill på hörnlisterna. Under lejonen och tjurarna hängde blomsterslingor ner. ³⁰ Varje ställ hade fyra hjul av koppar med axlar av koppar, och de fyra fötterna var försedda med bärarmar. Dessa bärarmar var gjutna och satt under bäckenet, och mitt för var och en satt blomsterslingor. ³¹ Sin öppning hade det inom kransstycket som höjde sig en aln uppåt. Öppningen i detta var rund. Det var gjort så att det kunde tjäna som underlag, och det mätte en och en halv aln. Utsirningar fanns också på öppningen. Men sidolisterna till det var fyrkantiga, inte runda. ³² De fyra hjulen satt under sidolisterna, och hjulens hållare var fästa vid bäckenstället. Varje

hjul mätte en och en halv aln. ³³ Hjulen var gjorda som vagnshjul. Deras axlar, ringar, ekrar och nav var alla gjutna. ³⁴ Fyra bärmarmar fanns på varje ställ i de fyra hörnen. Bärmarmarna var gjorda i ett stycke med sitt ställ. ³⁵ Överst på varje ställ var en helt och hållet rund upphöjning, en halv aln hög. Upptill på varje ställ satt hållare och sidolister, gjorda i ett stycke med det. ³⁶ På hållarnas ytor och på sidolisterna inristade han keruber, lejon och palmer, allteftersom utrymme fanns på var och en. Han gjorde också blomsterslingor runt omkring. ³⁷ På detta sätt gjorde han de tio bäckenställena. De var alla gjutna på samma sätt och hade samma mått och samma form.

³⁸ Han gjorde också tio bäcken av koppar. Varje bäcken rymde fyrtio batmått och mätte fyra alnar. Till vart och ett av de tio bäckenställena gjordes ett bäcken. ³⁹ Han ställde fem av bäckenställena på högra sidan om huset och fem på vänstra sidan om huset. Havet ställde han på högra sidan om huset, åt sydost.

⁴⁰ Hiram gjorde dessa bäcken och likaså skovlarna och skålarna.

Förteckning över föremålen i Herrens hus

Så slutförde Hiram allt det arbete som han skulle göra åt kung Salomo för Herrens hus. ⁴¹ Han gjorde två pelare och två klotformiga pelarhuvuden ovanpå pelarna samt de två flätverk som skulle täcka de båda klotformiga pelarhuvuden som satt ovanpå pelarna, ⁴² dessutom de fyrahundra granatäpplena till de båda flätverken, två rader granatäpplen till varje flätverk, för att de båda klotformiga pelarhuvuden som satt uppe på pelarna skulle bli täckta, ⁴³ vidare de tio bäckenställena och de tio bäckena på bäckenställena, ⁴⁴ så också havet – det var bara ett – och de tolv oxarna under havet, ⁴⁵ vidare askkärnen, skovlarna och skålarna. Alla dessa föremål, som Hiram gjorde åt kung Salomo för Herrens hus, var av polerad koppar. ⁴⁶ På Jordanslätten lät kungen gjuta det i lerformar mellan Suckot och Saretan. ⁴⁷ På grund av den mycket stora mängden lämnade Salomo alla föremålen ovägd, och därför blev kopparens vikt inte fastställd.

⁴⁸ Salomo gjorde alla de föremål som skulle finnas i Herrens hus: det gyllene altaret, det gyllene bordet där skådebröden skulle ligga, ⁴⁹ så också ljusstakarna, fem på högra sidan och fem på vänstra framför koret. De var av fint guld, med blomverk, lampor och lamptänger av guld. ⁵⁰ Vidare gjorde han faten, knivarna, skålarna, bågarna och fyrfaten av fint guld, och gångjärnen av guld till de dörrar som ledde till

det innersta av huset, det allra heligaste, och till de dörrar i huset som ledde till tempelsalen.

⁵¹ Sedan allt det arbete som kung Salomo lät utföra på Herrens hus var färdigt, förde Salomo in dit vad hans fader David hade helgat åt Herren: silvret, guldets och kärnen. Detta lade han in i skattkammarna i Herrens hus.

1 Kungaboken 8

Herrens ark förs in i templet

8 Därefter samlade Salomo de äldste i Israel och alla huvudmännen för stammarna, Israels barns familjeöverhuvuden, till sig i Jerusalem för att hämta upp Herrens förbundsark från Davids stad, det är Sion. ² Så samlades alla Israels män hos kung Salomo under högtiden i månaden Etanim, som är den sjunde månaden. ³ När alla de äldste i Israel hade kommit, lyfte prästerna upp arken. ⁴ De hämtade Herrens ark och uppenbarelsetältet dit upp tillsammans med alla heliga föremål som fanns i tältet. Prästerna och leviterna hämtade dem dit upp. ⁵ Och kung Salomo stod framför arken tillsammans med Israels hela menighet som hade samlats hos honom. Man offrade småboskap och nötboskap i sådan mängd att de inte kunde räknas eller uppskattas. ⁶ Prästerna bar in Herrens förbundsark till dess plats i husets kor, i det allra heligaste, till platsen under kerubernas vingar. ⁷ Ty keruberna bredde ut sina vingar över den plats där arken stod, så att arken och dess stänger upptill täcktes av keruberna. ⁸ Stängerna var så långa att deras ändar kunde ses från helgedomen framför koret, men de var inte synliga längre ut. De har blivit kvar där ända till denna dag. ⁹ I arken fanns ingenting annat än de två stentavlor som Mose hade lagt ner i den vid Horeb, när Herren slöt förbund med Israels barn, sedan de dragit ut ur Egyptens land.

¹⁰ Och det hände att när prästerna gick ut ur helgedomen, uppfylldes Herrens hus av molnet, ¹¹ så att prästerna inte kunde stå och göra tjänst på grund av molnet. Ty Herrens härlighet uppfyllde Herrens hus.

¹² Då sade Salomo:

" Herren har sagt att han vill bo i dunklet.

¹³ Jag har nu byggt ett hus till boning åt dig, en plats där du kan bo till evig tid."

Salomo talar till folket

¹⁴ Sedan vände sig kungen om och välsignade Israels hela församling, medan allt folket stod. ¹⁵ Han sade: "Välsignad vare Herren, Israels Gud, som med sin hand har fullbordat vad han med sin mun lovade min fader David, när han sade: ¹⁶ Från den dag då jag förde mitt folk Israel ut ur Egypten har jag inte i någon av Israels stammar utvalt en stad för att i den bygga ett hus där mitt namn skulle vara. Men David har jag utvalt till att råda över mitt folk Israel. ¹⁷ Min fader David hade i sinnet att bygga ett hus åt Herrens, Israels Guds, namn. ¹⁸ Men Herren sade till min fader David: Då du nu har i sinnet att bygga ett hus åt mitt namn, så gör du rätt i att ha detta i sinnet. ¹⁹ Men det är inte du som skall bygga huset, utan din son, han som skall utgå från dig, han skall bygga huset åt mitt namn.

²⁰ Och Herren har hållit det löfte han gav, för jag har kommit i min fader Davids ställe och sitter nu på Israels tron, så som Herren lovade, och jag har byggt huset åt Herrens, Israels Guds, namn. ²¹ Där har jag inrett ett rum för arken, och i den förvaras det förbund som Herren slöt med våra fäder, när han förde dem ut ur Egyptens land."

Salomos bön

²² Därefter trädde Salomo fram för Herrens altare inför hela Israels församling. Han räckte ut sina händer mot himlen ²³ och sade:

" Herre, Israels Gud, det finns ingen Gud som du, varken uppe i himlen eller nere på jorden, du som håller förbundet och bevarar nåd mot dina tjänare när de vandrar inför dig av hela sitt hjärta, ²⁴ du som har hållit vad du lovade din tjänare, min fader David. Ty vad du med din mun lovade, det fullbordade du med din hand, så som nu har skett. ²⁵ Håll nu, Herre, Israels Gud, vad du lovade din tjänare, min fader David, när du sade till honom: Det skall aldrig saknas en avkomling av dig inför mig på Israels tron, om dina barn ger akt på sin väg och vandrar inför mig, så som du har vandrat inför mig. ²⁶ Och nu, Israels Gud, låt det ord bli sant som du har talat till din tjänare, min fader David.

²⁷ Men kan då Gud verkligen bo på jorden? Se, himlarna och himlarnas himmel rymmer dig inte. Hur mycket mindre då detta hus som jag har byggt! ²⁸ Men vänd dig ändå till din tjänares bön och åkallan, Herre, min Gud, så att du hör det rop och den bön som din tjänare i dag sänder upp till dig ²⁹ och låter dina ögon natt och dag vara öppna mot detta hus, mot

den plats om vilken du har sagt: Mitt namn skall vara där, så att du hör den bön som din tjänare ber, när han vänder sig mot denna plats. ³⁰ Ja, hör din tjänares och ditt folk Israels bön, när de vänder sig mot denna plats. Må du höra den på den plats där du bor, i himlen. Och när du hör, må du förlåta.

³¹ Om någon syndar mot sin nästa och man föreskriver honom en ed och låter honom svära den, och han kommer och svär eden inför ditt altare i detta hus, ³² må du då höra det i himlen och utföra ditt verk och skaffa dina tjänare rätt. Du skall förklara den skyldige skyldig och låta hans gärningar komma över hans huvud, men förklara den rättfärdige rättfärdig och låta honom få efter hans rättfärdighet.

³³ Om ditt folk Israel blir slaget inför en fiende, därför att de har syndat mot dig, men de vänder om till dig och prisar ditt namn och ber och ropar till dig om nåd i detta hus, ³⁴ må du då höra det i himlen och förlåta ditt folk Israels synd och låta dem komma tillbaka till det land som du har givit åt deras fäder.

³⁵ Om himlen stängs till och inget regn faller, därför att de har syndat mot dig, men de då ber, vända mot denna plats, och prisar ditt namn och vänder om från sin synd, eftersom du har ödmjukat dem, ³⁶ må du då höra det i himlen och förlåta dina tjänares och ditt folk Israels synd, och undervisa dem om den goda väg de skall vandra. Låt det då också regna över ditt land, det som du har givit åt ditt folk till arvedel.

³⁷ Om det blir hungersnöd i landet, om det blir pest, om det blir sot eller rost, om gräshoppor eller gräsmaskar kommer, om fienden tränger in i deras land och belägrar deras städer, ja, vilken plåga eller sjukdom som än kommer, ³⁸ om då någon, vem som helst, eller hela ditt folk Israel, ber och ropar till dig när de var för sig känner plågan i sitt hjärta och så räcker ut sina händer mot detta hus, ³⁹ må du då höra det i himlen där du bor och förlåta och utföra ditt verk, och ge var och en efter hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta. Ty endast du känner alla människors hjärtan. ⁴⁰ Så skall de frukta dig, så länge de lever i det land som du har givit åt våra fäder.

⁴¹ Också om en främling, en som inte är av ditt folk Israel, kommer från något land långt borta, för ditt namns skull ⁴² – ty man skall också där höra talas om ditt stora namn och din starka hand och din uträckta arm – ja, om han kommer och ber, vänd mot detta hus, ⁴³ må du då höra det i himlen där du bor och göra allt vad främlingen ropar till dig om. Så skall

alla folk på jorden lära känna ditt namn och frukta dig, såsom ditt folk Israel gör, och förstå att detta hus, som jag har byggt, är uppkallat efter ditt namn.

⁴⁴ Om ditt folk drar ut till strid mot sin fiende på den väg du sänder dem och de ber till Herren, vända i riktning mot den stad som du har utvalt och mot det hus som jag har byggt åt ditt namn, ⁴⁵ må du då i himlen höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt.

⁴⁶ Om de syndar mot dig – och det finns ingen människa som inte syndar – och du blir vred på dem och ger dem i fiendens våld och man tar dem till fångar och för bort dem till fiendens land, långt bort eller nära, ⁴⁷ men de då kommer till besinning i det land där de är i fångenskap och vänder om och ropar till dig om nåd i det land där man håller dem fångna och säger: Vi har syndat och gjort illa, vi har varit ogudaktiga; ⁴⁸ om de då vänder om till dig av hela sitt hjärta och av hela sin själ i sina fienders land, dit man fört dem i fångenskap, och ber till dig, vända i riktning mot sitt land, det som du har givit åt deras fäder, och mot den stad som du har utvalt och mot det hus som jag har byggt åt ditt namn, ⁴⁹ må du då i himlen, där du bor, höra deras bön och deras rop om nåd och skaffa dem rätt. ⁵⁰ Förlåt ditt folk vad de har syndat mot dig, och förlåt alla de överträdelser som de har begått mot dig, och låt dem finna barmhärtighet hos dem som håller dem fångna, så att dessa förbarmar sig över dem. ⁵¹ Ty de är ju ditt folk och din arvedel, som du har fört ut ur Egypten, den smältugnen.

⁵² Låt dina ögon vara öppna och vända till din tjänares och ditt folk Israels rop om nåd, så att du hör dem, så ofta de ropar till dig. ⁵³ Ty du har själv avskilt dem till arvedel åt dig bland alla folk på jorden, så som du talade genom din tjänare Mose, när du förde våra fäder ut ur Egypten, Herre Herre."

⁵⁴ När Salomo hade slutat att med dessa ord be och åkalla Herren, steg han upp från Herrens altare, där han hade legat på knä med händerna lyfta mot himlen. ⁵⁵ Han steg fram och välsignade Israels hela församling med hög röst. Han sade: ⁵⁶ "Välsignad vare Herren, som har givit sitt folk Israel ro, alldeles som han har sagt! Ingenting har uteblivit av allt det goda som han lovade genom sin tjänare Mose. ⁵⁷ Må då Herren, vår Gud, vara med oss, så som han har varit med våra fäder. Må han inte överge oss eller lämna oss, ⁵⁸ utan vända våra hjärtan till sig, så att vi alltid går på hans vägar och håller fast vid de bud och stadgar och föreskrifter som han har givit våra fäder. ⁵⁹ Må dessa mina ord med vilka jag bönfallit

inför Herren, vara nära Herren, vår Gud, dag och natt, så att han skaffar rätt åt sin tjänare och rätt åt sitt folk Israel dag efter dag, ⁶⁰ för att alla folk på jorden skall veta att Herren är Gud och ingen annan. ⁶¹ Låt era hjärtan vara hängivna Herren, vår Gud, så att ni alltid lever efter hans stadgar och håller hans bud, så som ni nu gör."

Templet invigs

⁶² Kungen och hela Israel offrade slaktoffer inför Herrens ansikte. ⁶³ Till det gemenskapsoffer som Salomo offrade åt Herren tog han 22 000 tjurar och 120 000 av småboskapen. Så invigdes Herrens hus av kungen och alla Israels barn. ⁶⁴ Samma dag helgade kungen den mellersta delen av förgården framför Herrens hus. Där offrade han brännoffret, matoffret och fettstyckena av gemenskapsoffret. Kopparaltaret som stod inför Herrens ansikte var nämligen för litet för att brännoffret, matoffret och fettstyckena av gemenskapsoffret skulle kunna rymmas där.

⁶⁵ Vid detta tillfälle firade Salomo högtiden och med honom hela Israel. Det var en stor församling, alltifrån det ställe där vägen går mot Hamat, ända till Egyptens bäck,^[a] som var inför Herrens, vår Guds, ansikte i sju dagar och åter sju dagar, tillsammans fjorton dagar. ⁶⁶ På åttonde dagen lät han folket gå, och de välsignade kungen. Sedan gick de hem, fyllda av glädje i sina hjärtan över allt det goda som Herren hade gjort mot sin tjänare David och mot sitt folk Israel.

1 Kungaboken 9

Herren uppenbarar sig på nytt för Salomo

9 Sedan Salomo hade byggt färdigt Herrens hus och även kungshuset och allt annat han hade känt längtan och lust att utföra, ² visade sig Herren för Salomo en andra gång, så som han förut hade uppenbarat sig för honom i Gibeon. ³ Herren sade till honom: "Jag har hört den bön och begäran du har framburit till mig. Detta hus som du har byggt har jag helgat för att där fästa mitt namn för evig tid. Mina ögon och mitt hjärta skall för alltid vara där. ⁴ Om du vandrar inför mig, så som din fader David vandrade, med ärligt hjärta och i uppriktighet, så att du följer allt vad jag har befallt dig och håller fast vid mina stadgar och föreskrifter,

⁵ då skall jag låta din kungatron över Israel bestå för evigt, som jag lovade din fader David, när jag sade: Aldrig skall det på Israels tron saknas en avkomling av dig. ⁶ Men om ni och era barn vänder er bort från mig och överger mig och inte håller de bud och stadgar jag har förelagt er, utan går bort och tjänar andra gudar och tillber dem, ⁷ då skall jag utrota Israel ur det land som jag har givit dem. Det hus som jag har helgat åt mitt namn skall jag då förkasta från mitt ansikte. Och Israel skall bli ett ordspråk och en nidvisa bland alla folk. ⁸ Hur storslaget detta hus än är, skall var och en som då går förbi häpna och vissla. När man frågar: Varför har Herren gjort så mot detta land och mot detta hus? – ⁹ då skall man svara: Därför att de övergav Herren, sin Gud, som hade fört deras fäder ut ur Egyptens land, och höll sig till andra gudar och tillbad och tjänade dem, därför har Herren låtit allt detta onda komma över dem."

Betalningen till Hiram

¹⁰ Sedan Salomo i tjugo år hade byggt på de två husen, Herrens hus och kungshuset, ¹¹ gav kung Salomo tjugo städer i Galileen åt Hiram, kungen i Tyrus, som hade försett honom med cederträ, cypressträ och guld, så mycket han begärde. ¹² Men när Hiram från Tyrus begav sig ut för att se på de städer som Salomo hade givit honom, tyckte han inte om dem, ¹³ utan sade: "Vad är detta för städer som du har gett mig, min broder?" Han kallade dem Kabuls land, som de heter än i dag. ¹⁴ Men Hiram hade sänt etthundratjugo talenter guld till kungen.

Salomos övriga byggnadsverksamhet

¹⁵ På följande sätt förhöll det sig med det arbetsfolk som kung Salomo samlade för att bygga Herrens hus, sitt eget hus och Millo liksom Jerusalems murar samt Hasor, Megiddo och Gezer. ¹⁶ Farao, kungen i Egypten, hade dragit upp och intagit Gezer och tänt eld på staden och dödat de kananeer som bodde där. Sedan hade han givit den till hemgift åt sin dotter, som var Salomos hustru. ¹⁷ Men Salomo byggde upp Gezer och Nedre Bet-Horon, ¹⁸ Baalat och Tamar i öknen där i landet, ¹⁹ vidare alla de städer där han hade sina förråd, vagnar och hästar, och allt annat han önskade bygga i Jerusalem, på Libanon och i övrigt i det land som lydde under hans välde. ²⁰ Allt det folk som fanns kvar av amoreerna, hetiterna, perisseerna, hiveerna och jebusiterna, alltså de som inte tillhörde Israels barn ²¹ – deras avkomlingar, så många som fanns kvar i landet efter dem därför att Israels barn inte hade förmått ge dem till

spillo – dem gjorde Salomo till arbetspliktiga tjänare, så som de är än i dag. ²² Men av Israels barn gjorde Salomo ingen till slav, utan de blev krigare och hans tjänare, befälhavare och kämpar eller tillsyningsmän för hans vagnar och ridhästar. ²³ Överfogdarna över Salomos arbeten var femhundrafemtio. Dessa hade befälet över folket som utförde arbetet.

²⁴ När faraos dotter hade flyttat upp från Davids stad till det hus som Salomo hade byggt åt henne, byggde han också Millo.

²⁵ Salomo offrade tre gånger om året brännoffer och gemenskapsoffer på det altare som han hade byggt åt Herren och tände på det rökelsen inför Herrens ansikte. Så hade han då gjort huset färdigt.

²⁶ Kung Salomo byggde också en flotta i Esjon-Geber, som ligger vid Elot, på stranden av Röda havet, i Edoms land. ²⁷ På denna flotta sände Hiram av sitt folk sjökunnigt skeppsmanskap, som följde med Salomos folk. ²⁸ De for till Ofir och hämtade därifrån guld, fyrahundratjugo talenter, som de förde till kung Salomo.

Matteus 5

JESU BERGSPREDIKAN (Kap. 5–7)

Saligprisningarna

5 När Yeshua såg folkskarorna, gick han upp på berget. Han satte sig ner, och hans lärjungar kom fram till honom. ² Då började han tala och undervisa dem:

³ Saliga är de som är fattiga i anden,
dem tillhör himmelriket.

⁴ Saliga är de som sörjer,
de skall bli tröstade.

⁵ Saliga är de ödmjuka,
de skall ärva jorden.

⁶ Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet,
de skall bli mättade.

⁷ Saliga är de barmhärtiga,
de skall få barmhärtighet.

⁸ Saliga är de renhjärtade,

de skall se Gud.

⁹ Saliga är de som skapar frid,
de skall kallas Guds barn.

¹⁰ Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull,
dem tillhör himmelriket.

¹¹ Saliga är ni, när människor hånar och förföljer er, ljuger och säger allt ont om er för min skull. ¹² Gläd er och jubla, ty er lön är stor i himlen. På samma sätt förföljde man profeterna före er.

Jordens salt och världens ljus

¹³ Ni är jordens salt. Men om saltet förlorar sin sälta, hur skall man då göra det salt igen? Det duger bara till att kastas ut och trampas ner av människor. ¹⁴ Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg. ¹⁵ Inte heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, ^[a] utan man sätter det på ljushållaren, så att det lyser för alla i huset.

¹⁶ Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen.

17 april

St. Johannes Chrysostomos: "Tänk på din förargelse som ett vilt djur. Det har vassa tänder och klor och om du inte tämjer det ställer det till med stor förödelse. Inte bara skadas kroppen, det förstör själens hälsa, sliter isär själen och förstör dess förmåga, gör själen värdelös för allt gott i livet".

1 Kungaboken 10

Drottningen av Saba besöker Salomo

10 När drottningen av Saba fick höra ryktet om Salomo och om Herrens namn, kom hon för att sätta honom på prov med svåra frågor. ² Hon kom till Jerusalem med ett mycket stort följe och med kameler som bar väldoftande kryddor och guld i mängd samt dyrbara stenar. När hon kom inför Salomo, talade hon med honom om allt som låg på hennes hjärta. ³ Och Salomo svarade på alla hennes frågor. Ingenting var dolt för kungen, utan han kunde ge henne svar på allt.

⁴ När drottningen av Saba såg Salomos hela vishet och såg huset han hade byggt ⁵ och rätterna på hans bord och hur hans tjänare satt där och hur de som betjänade honom skötte sina sysslor och hur de var klädda, och hans hovmän och brännoffren som han offrade i Herrens hus, blev hon utom sig av förundran. ⁶ Och hon sade till kungen: "Så var det då sant det jag i mitt land hörde om dina ord och om din vishet. ⁷ Jag ville inte tro det, förrän jag kom hit och fick se det med egna ögon. Men se, inte ens hälften hade berättats för mig. Du har långt mer vishet och rikedom än jag hört genom ryktet. ⁸ Lyckliga är dina män och lyckliga är dessa dina tjänare, som ständigt får stå inför dig och höra din visdom. ⁹ Välsignad vare Herren, din Gud, som har funnit sådant behag i dig och satt dig på Israels tron! Ja, eftersom Herren älskar Israel för evigt har han gjort dig till kung, för att du skall skipa lag och rätt.

¹⁰ Hon gav kungen etthundratjugo talenter guld och dessutom mängder av väldoftande kryddor samt dyrbara stenar. En så stor mängd väldoftande kryddor som drottningen av Saba gav kung Salomo har aldrig mer förts in.

¹¹ När Hiram's flotta hämtade guld från Ofir, förde den också med sig almugträ i stor mängd och dyrbara stenar. ¹² Av almugträet lät kungen göra tillbehör till Herrens hus och till kungshuset samt harpor och psaltare för sångarna. Så mycket almugträ har sedan fram till denna dag inte förts in eller setts i landet.

¹³ Kung Salomo gav drottningen av Saba allt vad hon önskade och begärde. Till det kom allt annat han i sin kungliga frikostighet skänkte henne. Sedan vände hon om och for med sina tjänare hem till sitt land igen.

Salomos rikedom

¹⁴ Det guld som årligen kom in till Salomo vägde sexhundrasextiosex talenter, ¹⁵ utom det som kringresande handelsmän och köpmän förde in, och det som kom från alla kungarna i Arabien och från ståthållarna i landet.

¹⁶ Kung Salomo lät göra tvåhundra stora sköldar av uthamrat guld och använde till varje sådan sköld sexhundra siklar guld ¹⁷ samt trehundra mindre sköldar av uthamrat guld och använde till varje sådan sköld tre minor guld. Kungen satte upp dem i Libanonskogshuset. ¹⁸ Vidare lät kungen göra en stor tron av elfenben och överdrog den med fint guld. ¹⁹ Tronen hade sex trappsteg och tronens ryggstycke var avrundat upptill. På båda sidor om sätet fanns armstöd, och två lejon stod utmed armstöden. ²⁰ Tolv lejon stod där, ett på varje sida om de sex trappstegen. Något sådant har aldrig tillverkats i något annat rike. ²¹ Alla kung Salomos dryckeskärl var av guld, och alla kärl i Libanonskogshuset var av rent guld. Ingenting var av silver, det hade inget värde på Salomos tid. ²² Ty kungen hade en egen Tarsisflotta på havet tillsammans med Hiram's flotta, och en gång vart tredje år kom Tarsisflottan hem och förde med sig guld och silver, elfenben, apor och påfåglar.

²³ Kung Salomo blev större än någon annan kung på jorden, både i rikedom och vishet. ²⁴ Från alla länder kom man för att besöka Salomo och höra den visdom som Gud hade lagt ner i hans hjärta. ²⁵ Var och en förde med sig gåvor: föremål av silver och guld, kläder, vapen, väldoftande kryddor, hästar och mulåsnor. Detta hände år efter år.

²⁶ Salomo samlade också vagnar och ridhästar, så att han hade 1 400 vagnar och 12 000 ridhästar. Dem inrymde han dels i vagnsstäderna, dels i Jerusalem hos kungen själv. ²⁷ Kungen styrde så att silver blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt som mullbärsfikonträ i Låglandet. ²⁸ Hästarna som Salomo skaffade kom från Egypten. En del av kungens uppköpare hämtade ett visst antal av dem till bestämt pris. ²⁹ Varje vagn som hämtades och fördes in från Egypten kostade 600 siklar silver och varje häst 150. Likaså infördes genom deras försorg sådana till hetiternas alla kungar och till kungarna i Aram.

1 Kungaboken 11

Salomos hustrur

11 Kung Salomo hade vid sidan om faraos dotter många andra utländska kvinnor som han älskade: moabitiskor, ammonitiskor, edomitiskor, sidoniskor och hetitiskor, ² De hörde till folk som Herren hade talat om och sagt till Israels barn: "Ni skall inte gå in till dem, och de inte till er, eftersom de kommer att förleda era hjärtan att följa deras gudar." Till dessa höll sig Salomo och älskade dem. ³ Han hade sjuhundra furstliga gemåler och trehundra bihustrur, och dessa kvinnor förledde hans hjärta. ⁴ När Salomo blev gammal, förledde kvinnorna honom att följa andra gudar, så att hans hjärta inte förblev hängivet Herren, sin Gud, som hans fader Davids hjärta hade varit. ⁵ Salomo följde efter Astarte, sidoniernas gudinna, och Milkom, ammoniternas styggelse. ⁶ Salomo gjorde det som var ont i Herrens ögon och följde inte i allt efter Herren, så som hans fader David hade gjort. ⁷ Salomo byggde då en offerhöjd åt Kemosh, moabiternas styggelse, på berget öster om Jerusalem och likaså en åt Molok, ammoniternas styggelse. ⁸ På samma sätt gjorde han för alla sina utländska kvinnor, som fick tända offereld och offra åt sina gudar.

⁹ Herren blev vred på Salomo, därför att hans hjärta hade vänt sig bort från Herren, Israels Gud, som två gånger hade visat sig för honom.

¹⁰ Han hade givit honom befallning om denna sak: att han inte skulle följa efter andra gudar. Men han hade inte hållit vad Herren befallt.

¹¹ Därför sade Herren till Salomo: "Eftersom det är så med dig och eftersom du inte har hållit mitt förbund och mina stadgar som jag har givit dig, skall jag rycka riket ifrån dig och ge det åt din tjänare. ¹² Men för din fader Davids skull vill jag inte göra detta så länge du lever. Först ur din sons hand skall jag rycka det. ¹³ Dock skall jag inte rycka hela riket ifrån honom, utan en stam skall jag ge åt din son för min tjänare Davids skull, och för Jerusalems skull, som jag har utvalt."

Salomos fiender

¹⁴ Herren reste upp en motståndare^[a] till Salomo. Det var edomiten Hadad som var släkt med kungen i Edom. ¹⁵ När David var i strid med Edom drog befälhavaren Joab upp för att begrava de stupade och han förgjorde alla av mankön i Edom. ¹⁶ Joab och hela Israel stannade där i sex månader till dess att han hade utrotat alla av mankön i Edom. ¹⁷ Då flydde Hadad tillsammans med några edomitiska män, som hade varit i hans fars tjänst, för att bege sig till Egypten. Hadad var då en ung pojke.

¹⁸ Sedan de brutit upp från Midjan kom de till Paran. De tog folk med sig från Paran och kom till Egypten, till farao, kungen i Egypten. Denne gav Hadad hus, underhåll och land. ¹⁹ Farao uppskattade Hadad så mycket att han till hustru gav honom en syster till sin gemål, en syster till drottning Tapenes. ²⁰ Denna syster till Tapenes födde åt honom sonen Genubat, och Tapenes avvande honom i faraos hus. Sedan vistades Genubat i faraos hus bland faraos söner.

²¹ Medan Hadad var i Egypten, hörde han att David hade gått till vila hos sina fäder och att befälhavaren Joab var död. Han sade då till farao: "Låt mig fara hem till mitt land." ²² Men farao sade till honom: "Vad saknar du här hos mig, eftersom du vill fara hem till ditt land?" Men han svarade: "Ingenting, men låt mig ändå ge mig av."

²³ Gud reste upp ännu en motståndare till Salomo. Det var Rezon, Eljadas son, som hade flytt från sin herre Hadadezer, kungen i Soba. ²⁴ När David åstadkom ett blodbad bland dem, samlade denne folk omkring sig och blev ledare för ett rövarband. Dessa drog till Damaskus och slog sig ner där och gjorde sig till herrar i Damaskus. ²⁵ Rezon var under hela Salomos livstid motståndare till Israel och gjorde landet skada, han liksom Hadad. Han var fientligt inställd till Israel, och han blev kung över Aram.

Jerobeam gör uppror mot Salomo

²⁶ En av Salomos tjänare hette Jerobeam. Han var son till Nebat, en efraimit från Sereda, och hans mor hette Seruga och var änka. Jerobeam gjorde uppror mot kungen. ²⁷ Orsaken till att han gjorde uppror mot kungen var denna:

Salomo byggde på Millo. Han ville täppa till öppningen i muren omkring sin fader Davids stad. ²⁸ Jerobeam var en duglig man, och då Salomo såg att den unge mannen var driftig i sitt arbete, satte han honom över allt det arbete som Josefs hus hade att utföra. ²⁹ Vid den tiden hände sig en gång att Jerobeam hade begivit sig ut ur Jerusalem. Då kom profeten Ahia från Silo emot honom på vägen. Profeten var klädd i en ny mantel, och de båda var ensamma på fältet. ³⁰ Ahia tog den nya manteln, som han hade på sig och slet sönder den i tolv delar. ³¹ Och han sade till Jerobeam: "Tag här tio delar för din räkning. Ty så säger Herren, Israels Gud: Se, jag vill rycka riket ur Salomos hand och ge tio av stammarna åt dig. ³² Bara en stam skall han få behålla för min tjänare Davids skull och för Jerusalems skull, den stad som jag har utvalt ur alla Israels stammar.

³³ Detta skall ske, därför att de har övergivit mig och tillbett Astarte, sidoniernas gudinna, Kemosh, Moabs gud, och Milkom, ammoniternas gud. De har inte gått på mina vägar och inte gjort det som är rätt i mina ögon, efter mina stadgar och föreskrifter, så som Salomos fader David gjorde. ³⁴ Dock skall jag inte ta ifrån honom hela riket, utan jag vill låta honom vara furste så länge han lever, för min tjänare Davids skull, som jag utvalde, därför att han höll fast vid mina bud och stadgar. ³⁵ Men jag skall ta kungadömet från hans son och ge de tio stammarna åt dig. ³⁶ Åt hans son skall jag ge en stam, så att min tjänare David alltid har en lampa inför mitt ansikte i Jerusalem, den stad som jag har utvalt åt mig för att där fästa mitt namn. ³⁷ Dig vill jag alltså ta och låta regera över allt vad du önskar, och du skall bli kung över Israel. ³⁸ Om du lyder allt jag befäller dig och går på mina vägar och gör det som är rätt i mina ögon, så att du håller fast vid mina stadgar och bud, så som min tjänare David gjorde, då skall jag vara med dig och åt dig bygga ett hus som blir bestående, så som jag byggde ett hus åt David, och jag skall ge Israel åt dig. ³⁹ Jag skall förödmjuka Davids släkt genom detta, men inte för alltid."

⁴⁰ Salomo sökte efter tillfälle att döda Jerobeam, men Jerobeam stod upp och flydde till Egypten, till Sisak, kungen i Egypten, och stannade där till Salomos död.

Salomo dör

⁴¹ Vad som mer finns att säga om Salomo, om allt vad han gjorde och om hans visdom, det är skrivet i Salomos krönika. ⁴² Den tid Salomo regerade i Jerusalem över hela Israel var fyrtio år. [b](#)¹

⁴³ Och Salomo gick till vila hos sina fäder och blev begravd i sin fader Davids stad. Hans son Rehabeam blev kung efter honom.

1 Kungaboken 12

De norra stammarna avfaller från Davids hus

12 Rehabeam begav sig till Sikem, ty hela Israel hade kommit till Sikem för att göra honom till kung. ² Jerobeam, Nebats son, hörde detta medan han ännu var i Egypten, dit han hade flytt undan kung Salomo. Jerobeam

bodde alltså i Egypten, ³ men man sände bud och kallade honom tillbaka. Då kom Jerobeam tillsammans med Israels hela församling och sade till Rehabeam: ⁴ "Din far gjorde vårt ok tungt. Men lätta du nu det svåra arbete och det tunga ok som din far lade på oss, så vill vi tjäna dig." ⁵ Han svarade dem: "Gå och kom tillbaka till mig om tre dagar." Och folket gick.

⁶ Då rådgjorde kung Rehabeam med de gamla som hade varit i tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu levde, och han sade: "Vilket svar råder ni mig att ge detta folk?" ⁷ De svarade honom: "Om du i dag vill bli detta folks tjänare och tjäna dem, om du lyssnar till deras bön och talar goda ord till dem, så kommer de för alltid att bli dina tjänare." ⁸ Men han brydde sig inte om det råd som de gamla hade givit honom, utan rådgjorde med de unga män som hade växt upp med honom och som nu var i hans tjänst. ⁹ Han sade till dem: "Vilket svar råder ni oss att ge detta folk som har sagt till mig: Lätta det ok som din far har lagt på oss?" ¹⁰ De unga männen, som hade växt upp med honom, svarade: "Så här bör du säga till detta folk, som har sagt till dig: Din far gjorde vårt ok tungt, men lätta du det för oss – så här bör du säga till dem: Mitt minsta finger är tjockare än min fars midja. ¹¹ Ni skall veta, att har min far lagt på er ett tungt ok, skall jag göra ert ok ännu tyngre. Har min far tuktat er med ris, skall jag tukta er med skorpiongissel."

¹² På tredje dagen kom Jerobeam med allt folket i Israel till Rehabeam, så som kungen hade befallt när han sade: "Kom tillbaka till mig på tredje dagen." ¹³ Då gav kungen folket ett hårt svar. Han brydde sig inte om det råd som de gamla hade givit honom. ¹⁴ Han följde de unga männens råd och sade: "Har min far gjort ert ok tungt, skall jag göra ert ok ännu tyngre. Har min far tuktat er med ris, skall jag tukta er med skorpiongissel." ¹⁵ Kungen lyssnade alltså inte till folket. Herren ledde det så, för att det skulle uppfyllas som Herren hade talat till Jerobeam, Nebats son, genom Ahia från Silo.

¹⁶ När hela Israel förstod att kungen inte ville höra på dem, gav folket honom detta svar:

"Vilken del har vi i David?

Ingen arvslott har vi i Isais son.

Gå hem till dina tält, Israel.

Se nu själv om ditt hus, du David."

Därefter gick Israel hem igen. ¹⁷ Rehabeam förblev kung endast över de israeliter som bodde i Juda städer.

¹⁸ När kung Rehabeam sände ut Adoram, som hade uppsikten över tvångsarbetena, stenade hela Israel honom till döds. Själv måste kung Rehabeam skyndsamt stiga upp i sin vagn och fly till Jerusalem. ¹⁹ Så avföll Israel från Davids hus och har varit skilt från det ända till denna dag.

²⁰ När hela Israel fick höra att Jerobeam hade kommit tillbaka, sände de bud och kallade honom till folkförsamlingen och gjorde honom till kung över hela Israel. Ingen höll sig till Davids hus mer än Juda stam.

Semajas budskap

²¹ När Rehabeam kom till Jerusalem, kallade han samman hela Juda hus och Benjamins stam, 180 000 utvalda krigare, för att de skulle strida mot Israels hus och vinna tillbaka kungadömet åt Rehabeam, Salomos son. ²² Men Guds ord kom till gudsmannen Semaja. Han sade: ²³ "Säg till Rehabeam, Salomos son, Juda kung, och till hela Juda hus och Benjamin och det övriga folket: ²⁴ Så säger Herren: Ni skall inte dra upp för att strida mot era bröder, Israels barn. Vänd tillbaka hem, var och en till sitt, ty det som har skett har kommit från mig." De lyssnade till Herrens ord och vände om och gick sin väg, så som Herren hade befallt.

Jerobeams kalvdyrkan i Betel och Dan

²⁵ Jerobeam befäste Sikem i Efraims bergsbygd och bosatte sig där. Därifrån drog han bort och befäste Penuel. ²⁶ Jerobeam tänkte inom sig: "Nu kan riket komma tillbaka till Davids hus. ²⁷ Ty om folket drar upp till Herrens hus i Jerusalem för att offra, kan folket i sitt hjärta vända tillbaka till sin herre Rehabeam, Juda kung. Då dödar de mig och vänder tillbaka till Rehabeam, Juda kung."

²⁸ Sedan kungen hade rådgjort om detta, lät han göra två kalvar av guld och sade till folket: "Nu får det vara nog med era färder upp till Jerusalem. Se, här är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens land." ²⁹ Han ställde upp den ena i Betel, och den andra i Dan. ³⁰ Detta blev en orsak till synd. Folket gick ända till Dan för att träda fram för den ena av dem. ³¹ Han byggde också upp offerhöjdshus och gjorde alla slags män ur folket till präster, sådana som inte var leviter.

³² Jerobeam anordnade en högtid på femtonde dagen i åttonde månaden, lik högtiden i Juda, och gick då upp till altaret. Han gjorde detta i Betel för att offra åt de kalvar som han hade låtit göra. De män som han hade gjort till offerhöjdspräster, lät han göra tjänst i Betel.

³³ Till det altare som han hade gjort i Betel steg han alltså upp på femtonde dagen i åttonde månaden, det var den månad som han själv hade valt. Han anordnade då en högtid för Israels barn och steg upp till altaret för att tända offereld.

Matteus 5: 17–30

Yeshua och lagen

¹⁷ Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att fullborda. ¹⁸ Amen^(b) säger jag er: Innan himmel och jord förgår, skall inte en enda bokstav,^(c) inte en prick^(d) i lagen^(e) förgå, förrän allt har skett. ¹⁹ Den som därför upphäver ett av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall kallas den minste i himmelriket. Men den som håller dem och lär människorna dem, han skall kallas stor i himmelriket. ²⁰ Jag säger er att om er rättfärdighet inte går långt utöver de skriftlärdas och fariseernas, skall ni inte komma in i himmelriket.

Mord och vrede

²¹ Ni har hört att det är sagt till fäderna: Du skall inte mörda. ^(f) Den som mördar är skyldig inför domstolen. ²² Jag säger er:^(g) Den som är vred på sin broder är skyldig inför domstolen, och den som säger till sin broder: Ditt dumhuvud, är skyldig inför Stora rådet, och den som säger: Din dåre, är skyldig och döms till det brinnande Gehenna.^(h) ²³ Därför, om du bär fram din gåva till altaret och där kommer ihåg att din broder har något emot dig, ²⁴ så lämna din gåva framför altaret och gå först och försona dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva. ²⁵ Var angelägen om att göra upp med din motpart när du är med honom på vägen, så att din motpart inte överlämnar dig till domaren och domaren överlämnar dig till fångvaktaren och du blir kastad i fängelse. ²⁶ Amen säger jag dig: Du slipper inte ut därifrån, förrän du har betalat till sista öret.

Äktenskapsbrott

²⁷ Ni har hört att det är sagt: Du skall inte begå äktenskapsbrott. ²⁸ Jag säger er: Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta. ²⁹ Om ditt högra öga förleder dig till synd, så riv ut det och kasta det ifrån dig! Det är bättre för dig att en av dina lemmar går förlorad än att hela din kropp kastas i Gehenna. ³⁰ Och om din högra hand förleder dig till synd, så hugg av den och kasta den ifrån dig! Det är bättre för dig att en av dina lemmar går förlorad än att hela din kropp kommer till Gehenna.

18 april

St. Augustine av Hippo: "I dina fiender älskar du inte vad de är utan vad du önskar att de blir."

1 Kungaboken 13

Gudsmannen från Juda

13 På Herrens befallning kom en gudsman från Juda till Betel, just när Jerobeam stod vid altaret för att tända offereld. ² På Herrens befallning ropade mannen mot altaret och sade: "Altare! Altare! Så säger Herren: Se, åt Davids hus skall det födas en son vid namn Josia. På dig skall han slakta offerhöjdsprästerna som tänder offereld på dig, och människoben skall man då bränna upp på dig." ³ På samma gång angav han ett tecken genom att säga: "Detta är tecknet på att det är Herren som har talat: Se, altaret skall rämna, och askan på det spillas ut."

⁴ När kung Jerobeam hörde de ord som gudsmannen ropade mot altaret i Betel, räckte han ut sin hand från altaret och sade: "Grip honom!" Men handen som han hade räckt ut mot honom blev förlamad, och han kunde inte dra den tillbaka till sig igen. ⁵ Och altaret rämnade, och askan på altaret spilldes ut. Det var det tecken som gudsmannen på Herrens befallning hade angivit. ⁶ Då sade kungen till gudsmannen: "Ropa till Herren, din Gud, och bed för mig, så att jag kan dra tillbaka min hand igen." Gudsmannen ropade till Herren. Kungen kunde då dra tillbaka sin hand igen, och den var likadan som förut. ⁷ Då sade kungen till gudsmannen: "Kom med mig hem och styrk dig. Sedan skall jag ge dig en gåva." ⁸ Men gudsmannen svarade kungen: "Om du så ger mig hälften av vad som finns i ditt hus, kommer jag inte med dig. Här på platsen vill jag varken äta eller dricka." ⁹ Ty så har Herren befallt mig genom sitt ord och sagt: Du skall varken äta eller dricka och inte heller vända tillbaka samma väg du har gått hit." ¹⁰ Och han tog en annan väg tillbaka än den han hade kommit till Betel.

Den gamle profeten i Betel

¹¹ I Betel bodde en gammal profet. En av hans söner berättade för honom allt vad gudsmannen den dagen hade gjort i Betel och vad han hade talat till kungen. När de hade berättat detta för sin far, ¹² frågade han dem: "Vilken väg gick han?" Hans söner hade sett vilken väg gudsmannen hade gått, han som hade kommit från Juda. ¹³ Då sade han till sina söner: "Sadla åsnan åt mig." När de hade sadlat åsnan åt honom satt han upp på den ¹⁴ och begav sig av efter gudsmannen och fann honom sittande under en terebint, och han frågade honom: "Är du den gudsman som kommit från Juda?" "Ja", svarade han. ¹⁵ Då sade han till honom: "Kom med mig hem och ät med mig." ¹⁶ Men han svarade: "Jag kan inte vända tillbaka och följa med dig, och jag vill inte äta eller dricka med dig här på platsen." ¹⁷ Ty genom sitt ord har Herren sagt till mig: Du skall varken äta eller dricka där. Du skall inte heller gå tillbaka samma väg som du har gått dit." ¹⁸ Han sade till honom: "Jag är också profet som du, och en ängel har talat till mig på Herrens befallning och sagt: För honom tillbaka med dig hem och ge honom bröd att äta och vatten att dricka." Men han ljög för honom.

¹⁹ Då vände han tillbaka med honom och åt och drack i hans hus. ²⁰ Men medan de satt till bords, kom Herrens ord till profeten som hade fört honom tillbaka. ²¹ Han ropade till gudsmannen som hade kommit från Juda: "Så säger Herren: Därför att du har varit upprorisk mot Herrens ord

och inte lytt den befallning som Herren, din Gud, har givit dig, ²² utan vänt tillbaka och ätit och druckit på den plats där han hade förbjudit dig att äta och dricka, därför skall din döda kropp inte komma i dina faders grav."

²³ Sedan han hade ätit och druckit, sadlade den gamle mannen åsnan åt profeten, som han hade fört tillbaka. ²⁴ Denne begav sig av, men på vägen kom ett lejon emot honom och dödade honom. Hans döda kropp låg utsträckt på vägen, medan åsnan stod bredvid den. Även lejonet stod bredvid den döda kroppen. ²⁵ När folk som gick förbi såg den döda kroppen ligga utsträckt på vägen och såg lejonet som stod bredvid den döda kroppen, gick de in i staden, där den gamle profeten bodde, och berättade det.

²⁶ När profeten, som hade fört honom tillbaka från hans väg, hörde det, sade han: "Det är gudsmannen, han som var upprorisk mot Herrens ord. Därför har Herren gett honom i lejonets våld, och det har rivit honom och dödat honom enligt det ord som Herren talat till honom." ²⁷ Därefter sade han till sina söner att de skulle sadla åsnan åt honom. Och de sadlade den. ²⁸ Så begav han sig av och fann den döda kroppen ligga utsträckt på vägen och åsnan och lejonet stå bredvid. Lejonet hade inte ätit av den döda kroppen och inte heller rivit åsnan. ²⁹ Då tog profeten upp gudsmannens döda kropp och lade den på åsnan och förde den tillbaka. Den gamle profeten gick in i staden för att hålla dödsklagan och begrava honom. ³⁰ Han lade hans döda kropp i sin egen grav. De höll dödsklagan efter honom och ropade: "Ack ve, min broder!" ³¹ Då han hade begravt honom, sade han till sina söner: "När jag dör, begrav mig då i den grav där gudsmannen ligger och lägg mina ben vid sidan av hans ben. ³² Ty helt säkert skall det ord gå i fullbordan som han på Herrens befallning ropade mot altaret i Betel och mot alla offerhöjdshus i Samariens städer."

³³ Inte heller därefter vände Jerobeam om från sin onda väg, utan gjorde åter alla slags män ur folket till offerhöjdspräster. Alla som ville helgade han till att bli offerhöjdspräster. ³⁴ På detta sätt blev han orsak till synd för Jerobeams hus så att det blev utplånat och utrotat från jorden.

1 Kungaboken 14

Ahia profeterar mot Jerobeams hus

14 Vid den tiden blev Abia, Jerobeams son, sjuk. ² Då sade Jerobeam till sin hustru: "Stå upp och förklä dig, så att ingen kan märka att du är Jerobeams hustru, och gå till Silo. Där bor profeten Ahia, han som sade till mig att jag skulle bli kung över detta folk. ³ Tag med dig tio bröd och några små kakor och en kruka honung och gå till honom. Han skall då tala om för dig, hur det skall gå med pojken." ⁴ Jerobeams hustru gjorde så. Hon steg upp och gick till Silo och kom till Ahias hus. Ahia kunde inte se, för hans ögon var matta av ålder. ⁵ Men Herren hade sagt till Ahia: "Se, nu kommer Jerobeams hustru för att fråga dig om sin son, ty han är sjuk. Så och så skall du säga till henne. När hon kommer, skall hon låtsas att hon är en annan."

⁶ När Ahia hörde ljudet av hennes steg i dörren, sade han: "Kom in, du Jerobeams hustru. Varför låtsas du vara en annan? Jag har fått i uppdrag att ge dig dåliga nyheter. ⁷ Gå och säg till Jerobeam: Så säger Herren, Israels Gud: Se, jag har upphöjt dig ur folket och satt dig till furste över mitt folk Israel. ⁸ Jag har ryckt riket från Davids hus och givit det åt dig. Men du har inte varit sådan som min tjänare David var. Han höll mina bud och följde mig av hela sitt hjärta, så att han endast gjorde det som var rätt i mina ögon. ⁹ Du har gjort mer ont än alla som har varit före dig. Du har gjort andra gudar åt dig, ja, gjutna avgudabilder för att väcka min vrede, och du har kastat mig bakom din rygg. ¹⁰ Därför skall jag låta olycka komma över Jerobeams hus och utrota alla av mankön bland dem, både slavar och fria i Israel. Jag skall sopa bort Jerobeams hus, så som man sopar bort smuts, till dess allt är borta. ¹¹ Den av Jerobeams hus som dör i staden skall hundarna äta upp, och den som dör ute på marken skall himlens fåglar äta upp. Ty så har Herren talat.

¹² Res dig därför upp och gå hem igen. När din fot träder in i staden, skall barnet dö. ¹³ Hela Israel skall hålla dödsklagan efter honom och begrava honom. Han är den ende av Jerobeams hus som skall läggas i en grav, därför att han är den ende i Jerobeams hus, som Herren, Israels Gud, funnit något gott hos. ¹⁴ Men Herren skall åt sig resa upp en kung över Israel, en kung som skall utrota Jerobeams hus på den dagen. Och vad ser jag redan nu? ¹⁵ Herren skall slå Israel, så att det blir likt vassen som vaggas hit och dit i vattnet. Han skall rycka upp Israel ur detta goda land som han har givit åt deras fäder och han skall skingra dem på andra sidan floden, därför att de har gjort sig aseror och därmed väckt Herrens vrede. ¹⁶ Han skall överge Israel för de synder som Jerobeam har begått och genom vilka han kommit Israel att synda."

¹⁷ Då reste sig Jerobeams hustru och gick sin väg och kom till Tirsä. Just som hon steg över husets tröskel dog pojken. ¹⁸ Man begravde honom, och hela Israel höll dödsklagan efter honom enligt det ord som Herren hade talat genom sin tjänare, profeten Ahia.

Jerobeam dör

¹⁹ Vad som mer finns att säga om Jerobeam, om hans krig och om hans regering, är skrivet i Israels kungars krönika. ²⁰ Den tid Jerobeam regerade var tjugotvå år.^(a) Sedan gick han till vila hos sina fäder. Hans son Nadab blev kung efter honom.

Rehabeam kung i Juda

²¹ Rehabeam, Salomos son, var kung i Juda. Fyrtioett år gammal var Rehabeam när han blev kung, och han regerade sjutton år^(b) i Jerusalem, den stad som Herren hade utvalt ur alla Israels stammar för att där fästa sitt namn. Hans mor hette Naama och var ammonitiska.

²² Juda gjorde det som var ont i Herrens ögon. Med de synder de begick uppväckte de hans vrede långt mer än deras fäder hade gjort. ²³ Ty de byggde sig också offerhöjder och reste stoder och aseror på alla höga kullar och under alla gröna träd. ²⁴ Också manlig tempelprostitution förekom i landet. Man tog efter alla avskyvärda seder hos de folk som Herren hade fördrivit för Israels barn.

²⁵ Men i kung Rehabeams femte regeringsår drog Sisak, kungen i Egypten, upp mot Jerusalem. ²⁶ Han tog skatterna i Herrens hus och skatterna i kungshuset. Alltsammans tog han. Han tog också de sköldar av guld som Salomo hade låtit göra. ²⁷ I deras ställe lät kung Rehabeam göra sköldar av koppar, och dem lämnade han i förvar åt befälet för drabanterna som höll vakt vid ingången till kungshuset. ²⁸ Så ofta kungen gick till Herrens hus, bar drabanterna dem. Sedan förde de dem tillbaka till drabantsalen.

²⁹ Vad som mer finns att säga om Rehabeam och om allt han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. ³⁰ Rehabeam och Jerobeam låg ständigt i krig med varandra. ³¹ Rehabeam gick till vila hos sina fäder och blev begravd hos sina fäder i Davids stad. Hans mor hette Naama och hon var ammonitiska. Hans son Abiam blev kung efter honom.

1 Kungaboken 15

Abiam kung i Juda

15 I kung Jerobeams, Nebats sons, artonde regeringsår blev Abiam kung över Juda. ² Han regerade tre år^(a) i Jerusalem. Hans mor hette Maaka, Abisaloms dotter. ³ Abiam levde i alla de synder som hans far hade begått före honom, och han var inte hängiven Herren, sin Gud, så som hans fader Davids hjärta hade varit. ⁴ Men för Davids skull lät Herren, hans Gud, honom få en lampa i Jerusalem, genom att han insatte hans son efter honom och lät Jerusalem finnas kvar. ⁵ Detta skedde därför att David hade gjort det som var rätt i Herrens ögon och inte vänt sig bort ifrån något som han befallde honom, så länge han levde, utom ifråga om hetiten Uria. ⁶ Men Rehabeam och Jerobeam låg i krig med varandra, så länge Rehabeam levde.

⁷ Vad som mer finns att säga om Abiam och om allt vad han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. Och Abiam och Jerobeam låg i krig med varandra. ⁸ Abiam gick till vila hos sina fäder, och man begravde honom i Davids stad. Hans son Asa blev kung efter honom.

Asa kung i Juda

⁹ I Jerobeams, Israels kungs, tjugonde regeringsår blev Asa kung över Juda. ¹⁰ Han regerade fyrtioett år^(b) i Jerusalem. Hans mor hette Maaka, Abisaloms dotter.

¹¹ Asa gjorde det som var rätt i Herrens ögon, så som hans fader David hade gjort. ¹² Han fördrev ur landet alla dem som ägnade sig åt manlig tempelprostitution. Han skaffade bort alla de eländiga avgudabilder som hans fäder hade låtit göra. ¹³ Till och med sin moder Maaka avsatte han från hennes drottningvärdighet, därför att hon hade satt upp en avgudabild åt Aseran. Asa högg ner avgudabilden och brände upp den i Kidrons dal. ¹⁴ Offerhöjderna blev inte avskaffade. Men Asas hjärta var hängivet Herren, så länge han levde. ¹⁵ Han förde in i Herrens hus, både det hans far och det han själv hade helgat: silver, guld och kärl.

¹⁶ Asa och Israels kung Basha låg i krig med varandra, så länge de levde. ¹⁷ Basha, Israels kung, drog upp mot Juda och började befästa Rama för att hindra att någon kom vare sig till eller från Asa, Juda kung. ¹⁸ Då tog Asa allt silver och guld som fanns kvar i skattkamrarna i Herrens hus,

liksom skatterna i kungshuset och lämnade detta åt sina tjänare. Därefter sände kung Asa dem till Ben-Hadad, son till Tabrimmon, son till Hezjon, kungen i Aram, som bodde i Damaskus, och lät säga: ¹⁹ "Låt oss ingå förbund du och jag, liksom det var mellan min far och din far. Här sänder jag dig gåvor av silver och guld. Bryt ditt förbund med Basha, Israels kung, så att han lämnar mig i fred."

²⁰ Ben-Hadad lyssnade till kung Asa och sände sina befälhavare mot Israels städer och slog Ijon, Dan, Abel-Bet-Maaka och hela Kinneret och hela Naftalis land. ²¹ När Basha hörde detta, avstod han från att befästa Rama och stannade kvar i Tirsa.

²² Då kallade kung Asa samman hela Juda, ingen var undantagen. De förde bort stenar och trävirke som Basha hade använt till att befästa Rama. Med detta befäste kung Asa Geba i Benjamin och Mispa.

²³ Vad som mer finns att säga om Asa, om alla hans mäktiga gärningar, ja, allt vad han gjorde, och om de städer han byggde, det är skrivet i Juda kungars krönika. Men när han blev gammal fick han en sjukdom i sina fötter. ²⁴ Asa gick till vila hos sina fäder och blev begravd hos sina fäder i sin fader Davids stad. Hans son Josafat blev kung efter honom.

Nadab kung i Israel

²⁵ Nadab, Jerobeams son, blev kung över Israel i Asas, Juda kungs, andra regeringsår, och han regerade över Israel i två år. ²⁶ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon och vandrade på sin fars vägar och i den synd genom vilken han kom Israel att synda.

²⁷ Men Basha, Ahias son, som var av Isaskars släkt, anstiftade en sammansvärjning mot honom, och Basha dödade honom vid Gibbeton som tillhörde filisteerna medan Nadab med hela Israel belägrade Gibbeton. ²⁸ I Asas, Juda kungs, tredje regeringsår var det som Basha lät döda Nadab, och han blev själv kung i Nadabs ställe. ²⁹ När han hade blivit kung, dödade han alla som hörde till Jerobeams hus. Han lät ingen av Jerobeams hus bli kvar, utan utrotade dem enligt det ord som Herren hade talat genom sin tjänare Ahia från Silo. ³⁰ Detta för de synder som Jerobeam hade begått och genom vilka han kom Israel att synda, så att han därmed väckte Herrens, Israels Guds, vrede.

³¹ Vad som mer finns att säga om Nadab och om allt vad han gjorde, det är skrivet i Israels kungars krönika. ³² Men Asa och Israels kung Basha låg i krig med varandra så länge de levde.

Basha kung i Israel

³³ I Asas, Juda kungs, tredje regeringsår blev Basha, Ahias son, kung över hela Israel i Tirsa och regerade i tjugofyra år. ³⁴ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon och vandrade på Jerobeams väg och i den synd genom vilken han kom Israel att synda.

Matteus 5: 31–48

³¹ Det är sagt: Den som skiljer sig från sin hustru skall ge henne skilsmässobrev. ³² Jag säger er: Var och en som skiljer sig från sin hustru av något annat skäl än otukt, han blir orsak till att äktenskapsbrott begås med henne, och den som gifter sig med en franskild kvinna begår äktenskapsbrott.

Ja och nej

³³ Ni har vidare hört att det är sagt till fäderna: Du skall inte svära falskt ³⁴ och: Du skall hålla din ed inför Herren. ³⁴ Jag säger er: Ni skall inte alls svära – varken vid himlen, den är Guds tron, ³⁵ eller vid jorden, den är hans fotpall, eller vid Jerusalem, det är den store Konungens stad. ³⁶ Inte heller skall du svära vid ditt huvud, ty du kan inte göra ett enda hårstrå vitt eller svart. ³⁷ Ert tal skall vara ja, ja, och nej, nej. Allt utöver det kommer från den onde.

Kärlek och inte vedergällning

³⁸ Ni har hört att det är sagt: Öga för öga och tand för tand. ³⁹ Jag säger er: Stå inte emot den som är ond, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra åt honom. ⁴⁰ Om någon vill ställa dig inför rätta och ta din livklädnad, ⁴¹ så låt honom få din mantel också. ⁴¹ Om någon tvingar dig att gå med en mil, gå två mil med honom. ⁴² Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig.

⁴³ Ni har hört att det är sagt: Du skall älska din nästa ⁴⁴ och hata din ovän. ⁴⁴ Jag säger er: Älska era ovänner och be för dem som förföljer

er. ⁴⁵ Då är ni er himmelske Faders barn. Han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga. ⁴⁶ Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken lön får ni för det? Gör inte publikaner det också? ⁴⁷ Och om ni hälsar endast på era bröder, vad gör ni för märkvärdigt med det? Gör inte hedningar det också? ⁴⁸ Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.

19 april

St. Cyprianus av Kartago: "Vi säger inte "Min fader som är i himlen," eller "Giv mig idag mitt dagliga bröd" och inte heller ber var och en om att just hans egna skulder ska efterskänkas, och inte ber någon heller att just han inte ska ledas in i frestelser och befrias från allt ont. Nej vår bön är allmän och gemensam och när vi ber gäller det inte en utan alla tillsammans för tillsammans är vi en."

1 Kungaboken 16

16 Herrens ord kom till Jehu, Hananis son, mot Basha. Han sade:

² "Eftersom jag har lyft dig upp ur stoftet och satt dig till furste över mitt folk Israel, men du har gått på Jerobeams väg och kommit mitt folk att synda, så att de har väckt min vrede genom sina synder, ³ därför skall jag sopa bort Basha och hans hus. Ja, jag skall göra med ditt hus som jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus. ⁴ Den av Bashas hus som dör i staden skall hundarna äta upp, och den av hans hus som dör ute på marken skall himlens fåglar äta upp."

⁵ Vad som mer finns att säga om Basha, om vad han gjorde och om hans mäktiga gärningar, det är skrivet i Israels kungars krönika. ⁶ Basha gick till vila hos sina fäder och blev begravd i Tirsä. Hans son Ela blev kung efter honom.

⁷ Men genom profeten Jehu, Hananis son, hade Herrens ord kommit till Basha och hans hus, inte endast för allt det onda som han hade gjort i

Herrens ögon, då han väckte hans vrede genom sina händers verk, och det därför måste gå honom som det gick Jerobeams hus, utan också därför att han hade förgjort detta.

Ela kung i Israel

⁸ I Asas, Juda kungs, tjugosjätte regeringsår, blev Ela, Bashas son, kung över Israel i Tirsa och regerade i två år.⁹ Men hans tjänare Simri, som var befälhavare för den ena hälften av vagnarna, anstiftade en sammansvärjning mot honom. En gång då Ela i Tirsa hade druckit sig berusad hemma hos Arsa, överhovmästaren i Tirsa,¹⁰ kom Simri dit och slog honom till döds i Asas, Juda kungs, tjugosjunde regeringsår. Sedan blev han själv kung efter Ela.

¹¹ När han hade blivit kung och satt på sin tron, dödade han hela Bashas hus utan att låta någon av mankön bli kvar, varken släkting eller vän.

¹² Så utrotade Simri hela Bashas hus enligt det ord som Herren hade talat mot Basha genom profeten Jehu.¹³ Detta skedde på grund av alla de synder som Basha och hans son Ela hade begått och genom vilka de hade kommit Israel att synda, så att de väckte Herrens, Israels Guds, vrede med sina tomma avgudar.

¹⁴ Vad som mer finns att säga om Ela och om allt vad han gjorde, det är skrivet i Israels kungars krönika.

Simri kung i Israel

¹⁵ I Asas, Juda kungs, tjugosjunde regeringsår blev Simri kung och regerade sju dagar i Tirsa. Folket höll då på att belägra Gibbeton, som tillhörde filisteerna.¹⁶ Medan folket höll på med belägringen, fick de höra: "Simri har anstiftat en sammansvärjning. Han har också dödat kungen." Då gjorde hela Israel samma dag den israelitiske befälhavaren Omri till kung i lägret.¹⁷ Därefter drog Omri med hela Israel upp från Gibbeton, och de angrep Tirsa.¹⁸ När Simri såg att staden hade intagits, gick han in i kungshusets palatsbyggnad och brände upp kungshuset och sig själv i eld och omkom.¹⁹ Detta skedde på grund av de synder som han hade begått, när han gjorde det som var ont inför Herren och vandrade på Jerobeams väg och i den synd som denne hade gjort och genom vilken han hade kommit Israel att synda.

²⁰ Vad som mer finns att säga om Simri och om den sammansvärjning han anstiftade, det är skrivet i Israels kungars krönika.

Omri kung i Israel

²¹ Nu delade sig Israels folk i två hälfter. Den ena hälften av folket följde Tibni, Ginats son, och ville göra honom till kung, medan den andra hälften följde Omri. ²² Men den del av folket som följde Omri fick övertaget över den del som följde Tibni, Ginats son. När Tibni var död blev Omri kung. ²³ I Asas, Juda kungs, trettioförsta regeringsår blev Omri kung över Israel och regerade i tolv år. ^b I Tirsas regerade han i sex år.

²⁴ Han köpte berget Samaria av Semer för två talenter silver och bebyggde berget. Staden som han byggde där kallade han Samaria efter Semer, den man som tidigare hade ägt berget.

²⁵ Men Omri gjorde det som var ont inför Herren. Han gjorde mer ont än någon av dem som hade varit före honom. ²⁶ Han gick i allt på Jerobeams, Nebats sons, väg och levde i de synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda, så att de väckte Herrens, Israels Guds, vrede med sina tomma avgudar.

²⁷ Vad som mer finns att säga om Omri, om vad han gjorde och om hans mäktiga gärningar, det är skrivet i Israels kungars krönika. ²⁸ Omri gick till vila hos sina fäder och blev begravd i Samaria.

Hans son Ahab blev kung efter honom.

Ahab kung i Israel

²⁹ Ahab, Omris son, blev kung över Israel i Asas, Juda kungs, trettioåttonde regeringsår. Sedan regerade han i tjugotvå år ^c över Israel i Samaria. ³⁰ Men Ahab, Omris son, gjorde det som var ont inför Herren, mer än någon av dem som hade varit före honom. ³¹ Och som om det inte var nog för honom att leva i Jerobeams, Nebats sons, synder, tog han också till hustru Isebel, som var dotter till Etbaal, sidoniernas kung, och gick bort och tjänade Baal och tillbad honom. ³² Han reste ett altare åt Baal i Baalstemplet som han hade byggt i Samaria. ³³ Dessutom lät Ahab göra Aseran. Ja, han gjorde mer för att väcka Herrens, Israels Guds, vrede än någon av de israelitiska kungar som hade varit före honom.

³⁴ Under hans tid byggde Hiel från Betel åter upp Jeriko. När han lade grunden till staden, kostade det honom hans äldste son Abiram, och när han satte upp dess portar, kostade det honom hans yngste son Segib.

Detta skedde enligt det ord som Herren hade talat genom Josua, Nuns son.^[d]

1 Kungaboken 17 Svenska Folkbibeln (SFB)

Elia vid bäcken Kerit

17 Tisbiten Elia, som förut hade uppehållit sig i Gilead, sade till Ahab: "Så sant Herren, Israels Gud, lever, honom som jag tjänar: Under de här åren skall varken dagg eller regn falla, om inte jag säger det."

² Och Herrens ord kom till honom: ³ "Gå bort härifrån och bege dig österut och göm dig vid bäcken Kerit öster om Jordan. ⁴ Du skall dricka ur bäcken och jag har befallt korparna att ge dig att äta där."

⁵ Då gick han bort och gjorde som Herren hade befallt. Han gick till bäcken Kerit öster om Jordan och stannade där. ⁶ Korparna kom till honom med bröd och kött på morgonen och med bröd och kött på aftonen, och han drack ur bäcken. ⁷ Men efter någon tid torkade bäcken ut, därför att det inte regnade i landet.

Elia och änkan i Sarefat

⁸ Då kom Herrens ord till Elia. Han sade: ⁹ "Stig upp och gå till Sarefat, som hör till Sidon, och stanna där. Se, jag har befallt en änka där att ge dig att äta." ¹⁰ Han steg upp och gick till Sarefat. När han kom till stadsporten, fick han där se en änka som samlade ved. Då ropade han till henne: "Hämta lite vatten åt mig i kärlet, så att jag får dricka." ¹¹ När hon gick för att hämta det, ropade han efter henne: "Tag också med dig en bit bröd åt mig." ¹² Men hon svarade: "Så sant Herren, din Gud, lever, jag har inte en kaka bröd, utan bara en näve mjöl i krukan och litet olja i kannan. Jag håller just på att samla ihop ett par vedpinnar och skall nu gå hem och laga till det åt mig och min son. Vi skall äta det och sedan dö."

¹³ Då sade Elia till henne: "Var inte rädd. Gå och gör som du har sagt. Men laga först till en liten kaka åt mig och bär ut den till mig. Laga sedan till åt dig och din son. ¹⁴ Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan

skall inte ta slut, och olja skall inte fattas i kannan fram till den dag då Herren låter det regna på jorden." ¹⁵ Då gick hon och gjorde som Elia hade sagt. Hon hade sedan att äta en lång tid, hon själv och han och hennes husfolk. ¹⁶ Mjölet i krukan tog inte slut och olja fattades inte i kannan enligt det ord som Herren hade talat genom Elia.

¹⁷ En tid därefter blev kvinnans, hans värdinnas, son sjuk. Han blev så svårt sjuk att han till slut inte längre andades. ¹⁸ Då sade hon till Elia: "Vad har du med mig att göra du gudsman? Kom du för att påminna mig om min synd och döda min son?" ¹⁹ Men han sade till henne: "Ge mig din son." Han tog honom ur hennes famn och bar honom upp i rummet ovanpå där han bodde och lade honom på sin säng. ²⁰ Och han ropade till Herren och sade: "Herre, min Gud, skulle du göra så illa mot denna änka som jag bor hos, att hennes son dör?" ²¹ Därefter sträckte han sig ut över pojken tre gånger och ropade till Herren och sade: "Herre, min Gud, låt denne pojkes själ komma tillbaka in i honom." ²² Herren hörde Elias röst, och pojkens själ kom tillbaka in i honom, och han fick liv igen. ²³ Elia tog pojken och bar honom från rummet ovanpå ner i huset och gav honom åt hans mor och sade: "Se, din son lever." ²⁴ Då sade kvinnan till Elia: "Nu vet jag att du är en gudsman och att Herrens ord i din mun är sanning."

1 Kungaboken 18

Elia och Obadja

18 En lång tid därefter, på tredje året, kom Herrens ord till Elia. Han sade: "Gå och träd fram inför Ahab, så skall jag låta det regna på jorden."

² Då gick Elia för att träda fram inför Ahab.

Men hungersnöden var svår i Samaria. ³ Och Ahab kallade till sig Obadja, som var hans överhovmästare. Men Obadja var en mycket gudfruktig man. ⁴ När Isebel var i färd med att utrota Herrens profeter, hade Obadja tagit etthundra profeter och gömt dem i en grotta, femtio man åt gången, och givit dem mat och dryck. ⁵ Ahab sade till Obadja: "Far igenom landet, till alla vattenkällor och alla bäckar. Kanhända skall vi finna gräs, så att vi kan behålla hästar och mulåsnor vid liv och slippa slakta någon boskap." ⁶ De fördelade mellan sig landet som de skulle fara igenom. Ahab gav sig ensam av åt ett håll och Obadja åt ett annat håll.

⁷ När Obadja då for vägen fram, se, då kom Elia emot honom. Han kände igen honom och föll ner på sitt ansikte och sade: "Är du här, min herre Elia?" ⁸ Han svarade honom: "Ja. Gå och säg till din herre: Elia är här." ⁹ Då sade han: "På vilket sätt har jag förbrutit mig, eftersom du vill ge din tjänare i Ahabs hand och låta honom döda mig?" ¹⁰ Så sant Herren, din Gud, lever, det finns inte något folk eller något rike, dit min herre inte har sänt någon för att söka efter dig. Om man har svarat: Han är inte här, så har han tagit en ed av det riket eller det folket, att man inte har funnit dig. ¹¹ Och nu säger du: Gå och säg till din herre: Elia är här. ¹² Om Herrens Ande skulle rycka bort dig, jag vet inte vart, när jag går ifrån dig, och jag kommer till Ahab och berättar om dig, då skulle han döda mig, när han inte finner dig. Och ändå har ju jag, din tjänare, fruktat Herren ända från min ungdom. ¹³ Har man inte berättat för min herre vad jag gjorde när Isebel dödade Herrens profeter, hur jag gömde etthundra av Herrens profeter i två grottor, femtio man i varje och gav dem mat och dryck? ¹⁴ Och nu säger du: Gå och säg till din herre: Elia är här. – Han kommer att döda mig!" ¹⁵ Men Elia svarade: "Så sant Herren Sebaot lever, honom som jag tjänar, redan i dag skall jag träda fram inför Ahab."

Elias möte med Ahab

¹⁶ Obadja gick och mötte Ahab och berättade detta för honom. Då begav sig Ahab i väg för att möta Elia. ¹⁷ När Ahab fick se Elia sade han till honom: "Är du här, du som drar olycka över Israel?" ¹⁸ Elia svarade: "Det är inte jag som drar olycka över Israel, utan du och din fars hus. Ni överger ju Herrens bud och följer efter baalerna. ¹⁹ Men sänd nu bud och samla hela Israel till mig på berget Karmel tillsammans med Baals fyrahundrafemtio profeter och Aseras fyrahundra profeter, de som äter vid Isebels bord."

Elia på Karmel

²⁰ Då sände Ahab omkring bud över hela Israel och samlade profeterna på berget Karmel. ²¹ Elia trädde fram för allt folket och sade: "Hur länge skall ni halta på båda sidor? Om det är Herren som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom." Men folket svarade honom inte med ett ord.

²² Då sade Elia till folket: "Jag är ensam kvar som Herrens profet, och Baals profeter är fyrahundrafemtio man. ²³ Ge oss två tjurar, och låt dem välja ut åt sig den ena tjuren och stycka den och lägga den på veden

utan att tända eld. Sedan skall jag göra i ordning den andra tjuren och lägga den på veden utan att tända eld. ²⁴ Därefter må ni åkalla er guds namn, men jag skall åkalla Herrens namn. Den gud som svarar med eld, han är Gud." Allt folket svarade: "Ditt förslag är bra."

²⁵ Elia sade till Baals profeter: "Välj ut åt er den ena tjuren och gör den i ordning. Ni får välja först, eftersom ni är fler. Åkalla därefter er guds namn, men tänd inte elden!" ²⁶ De tog den tjur som han gav dem och gjorde den i ordning. De åkallade Baals namn från morgonen ända till middagen och ropade: "Baal, svara oss!" Men inte ett ljud hördes, och ingen svarade. Och hela tiden dansade de omkring altaret som man hade byggt.

²⁷ När det blev middag, retades Elia med dem och sade: "Ropa högre. Visst är han en gud, men han kanske sitter försjunken i tankar, eller så är han upptagen eller på resa, kanske sover han, men då skall han väl vakna." ²⁸ Då ropade de ännu högre och ristade sig, som de brukade, med svärd och spjut, så att blodet rann på dem. ²⁹ När det blev eftermiddag, greps de av profetiskt raseri och höll på så ända till dess det var tid för matoffret. Men inte ett ljud hördes, ingen svarade och ingen tycktes heller bry sig om dem.

³⁰ Elia sade då till allt folket: "Kom fram hit till mig!" Och allt folket gick fram till honom. Då byggde han åter upp Herrens altare, som hade blivit nerrivet. ³¹ Elia tog tolv stenar, lika många som Jakobs söners stammar. Det var ju Jakob som fick detta ord från Herren: "Israel skall vara ditt namn." ³² Av stenarna byggde Elia ett altare i Herrens namn och grävde ett dike runt altaret, stort nog för ett utsäde av två seamått. ³³ Han lade upp veden, styckade tjuren och lade den på veden. ³⁴ Sedan sade han: "Fyll fyra krukor med vatten och häll ut vattnet över brännoffret och veden." Han sade vidare: "Gör så en gång till." De gjorde så för andra gången. Därefter sade han: "Gör så för tredje gången." De gjorde så för tredje gången. ³⁵ Vattnet flöt runt omkring altaret, och han lät också fylla diket med vatten.

³⁶ Då tiden var inne att frambära matoffret, trädde profeten Elia fram och sade: "Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt det bli känt i dag att det är du som är Gud i Israel, att jag är din tjänare och att det är på din befallning jag har gjort allt detta. ³⁷ Svara mig, Herre, svara mig, så att detta folk förstår att det är du Herre som är Gud, och omvänd du deras hjärtan." ³⁸ Då föll Herrens eld ner och förtärde brännoffret, veden, stenarna och jorden och torkade upp vattnet som fanns i diket. ³⁹ När

allt folket såg detta, föll de ner på sina ansikten och sade: "Det är Herren som är Gud! Det är Herren som är Gud!"

⁴⁰ Men Elia sade till dem: "Grip Baals profeter. Låt inte en enda av dem komma undan." De grep dem och Elia förde dem ner till bäcken Kishon och dräpte dem där.

Slutet på torkan

⁴¹ Elia sade till Ahab: "Bege dig upp, ät och drick, för jag hör bruset av regn." ⁴² Då begav sig Ahab upp för att äta och dricka. Men Elia steg upp på Karmels topp och böjde sig ner mot marken med ansiktet mellan knäna. ⁴³ Han sade till sin tjänare: "Gå upp och se utåt havet!" Han gick då upp och såg ut över havet, men sade: "Jag ser ingenting." Sju gånger sade han till honom att gå tillbaka. ⁴⁴ När han kom dit sjunde gången, sade han: "Se, ett litet moln, som en mans hand, stiger upp ur havet." Då sade han: "Gå och säg till Ahab: Spänn för och far ner, så att inte regnet håller dig kvar." ⁴⁵ I ett nu blev himlen mörk av moln och storm, och ett kraftigt regn föll. Och Ahab steg upp i sin vagn och for till Jisreel. ⁴⁶ Men Herrens hand hade kommit över Elia, så att han band upp sina kläder och sprang framför Ahab ända till Jisreel.

Matteus 6: 1–15

Rätt givande

6 Akta er för att utföra goda gärningar för att människor skall se er. Då får ni ingen lön hos er Fader i himlen. ² När du ger en gåva, ^[a] blås då inte i trumpet för dig, som hycklarna gör i synagogorna och på gatorna för att människor skall berömma dem. Amen säger jag er: De har fått ut sin lön. ³ Nej, när du ger en gåva, låt inte din vänstra hand veta vad den högra gör, ⁴ så att din gåva ges i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, belöna dig.

Rätt bön

⁵ När ni ber skall ni inte vara som hycklarna. De älskar att stå och be i synagogorna och i gathörnen för att synas av människor. Amen säger jag er: De har fått ut sin lön. ⁶ Nej, när du ber, gå in i din kammare och stäng din dörr och be till din Fader i det fördolda. Då skall din Fader,

som ser i det fördolda, belöna dig. ⁷ Och när ni ber skall ni inte rabbla långa böner som hedningarna. De menar att de skall bli bönhörda för sina många ords skull. ⁸ Var inte som de. Er Fader vet vad ni behöver, innan ni ber honom om det.

Herrens bön

⁹ Så skall ni be:

Fader vår, som är i himlen.

Helgat blive ditt namn.

¹⁰ Komme ditt rike.

Ske din vilja på jorden

liksom den sker i himlen.

¹¹ Ge oss i dag vårt bröd för dagen.

¹² Och förlåt oss våra skulder,
såsom också vi förlåter dem
som står i skuld till oss.

¹³ Och för oss inte in i frestelse
utan fräls oss från den onde. ^[b]

¹⁴ Ty om ni förlåter människorna deras överträdelser, skall er himmelske Fader också förlåta er. ¹⁵ Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser.

20 april

St. Simeon den Nya Teologen: "När vi slänger jord på elden i en spis så slocknar den. På samma sätt slocknar hjärtats värme när vi slänger världsliga bekymmer och varje sorts bindning på det, det spelar ingen roll hur små eller obetydliga de verkar."

1 Kungaboken 19

Elia på berget Horeb

19 Ahab berättade för Isebel allt vad Elia hade gjort och att han hade dödat alla profeterna med svärd. ² Då sände Isebel bud till Elia och lät säga: "Må gudarna straffa mig både nu och senare, om jag inte i morgon vid denna tid låter det gå med dig som det gick med profeterna." ³ När han fick höra detta steg han upp och flydde för sitt liv. Han kom till Beer-Sheba, som hör till Juda, och där lämnade han kvar sin tjänare. ⁴ Själv gick han en dagsresa ut i öknen. Där satte han sig under en ginstbuske. Han önskade sig döden och sade: "Nu är det nog, Herre. Tag mitt liv, för jag är inte bättre än mina fäder."

⁵ Elia lade sig ner under ginstbusken och somnade. Men en ängel rörde vid honom och sade till honom: "Stig upp och ät!" ⁶ Han såg upp, och se, vid hans huvud fanns ett bröd, som var bakat på glödande stenar, och en kruka med vatten. Han åt och drack och lade sig ner igen. ⁷ Men Herrens ängel rörde på nytt vid honom, för andra gången, och sade: "Stig upp och ät, ty annars blir vägen för lång för dig." ⁸ Då steg han upp och åt och drack och gick sedan, styrkt av maten, i fyrtio dagar och fyrtio nätter ända till Guds berg Horeb. ⁹ Där gick han in i en grotta, och i den stannade han över natten. Då kom Herrens ord till honom. Han sade till honom: "Vad gör du här, Elia?" ¹⁰ Han svarade: "Jag har verkligen nitälskat för Herren, härskarornas Gud. Ty Israels barn har övergivit ditt förbund, rivit ner dina altaren och dödat dina profeter med svärd. Jag ensam är kvar, och de försöker ta mitt liv." ¹¹ Herren sade: "Gå ut och ställ dig på berget inför Herren." Och se, Herren gick fram där, och en stor stark storm, som ryckte loss berg och bröt sönder klippor, gick före Herren. Men Herren var inte i stormen. Efter stormen kom en jordbävning. Men Herren var inte i jordbävningen. ¹² Efter jordbävningen kom en eld. Men Herren var inte i elden. Efter elden hördes ljudet av en svag susning.

¹³ Så snart Elia hörde detta, gömde han sitt ansikte med manteln och gick ut och ställde sig vid ingången till grottan. Och se, då kom en röst till honom som sade: "Vad gör du här, Elia?" ¹⁴ Han svarade: "Jag har verkligen nitälskat för Herren, härskarornas Gud. Ty Israels barn har övergivit ditt förbund, rivit ner dina altaren och dödat dina profeter med svärd. Jag ensam är kvar, och de försöker ta mitt liv."

¹⁵ Herren sade till honom: "Gå tillbaka igen och tag vägen till Damaskus öken och gå in och smörj Hasael till kung över Aram. ¹⁶ Jehu, Nimsis son, skall du smörja till kung över Israel. Elisa, Safats son, från Abel-Mehola skall du smörja till profet i ditt ställe. ¹⁷ Och det skall bli så att den som kommer undan Hasaels svärd, honom skall Jehu döda, och den som kommer undan Jehus svärd, honom skall Elisa döda. ¹⁸ Jag har lämnat kvar i Israel sjutusen män som inte har böjt knä för Baal och som inte har givit honom hyllningskyss."

Elisas kallelse

¹⁹ När Elia sedan gick därifrån, fann han Elisa, Safats son, som höll på att plöja. Tolv par oxar gick framför honom, och själv körde han det tolfte paret. Elia gick fram till honom och kastade sin mantel över honom.

²⁰ Då släppte han oxarna och skyndade efter Elia och sade: "Låt mig först få kyssa min far och min mor, så skall jag sedan följa dig." Han sade till honom: "Gå tillbaka igen. Du vet ju vad jag har gjort med dig." ²¹ Då lämnade Elisa honom och gick tillbaka och tog sina båda oxar och slaktade dem, och med oxarnas ok kokade han deras kött. Detta gav han åt folket, och de åt. Därefter stod han upp och följde Elia och blev hans tjänare.

1 Kungaboken 20

Krig med arameerna

20 Ben-Hadad, som var kung i Aram, samlade hela sin här. Han hade med sig trettio två kungar, hästar och vagnar. Han drog upp och belägrade Samaria och angrep det. ² Han skickade sändebud in i staden till Israels kung Ahab ³ och lät säga honom: "Så säger Ben-Hadad: Ditt silver och ditt guld tillhör mig, och det bästa du har av kvinnor och barn tillhör mig också." ⁴ Israels kung svarade: "Som du har sagt, min herre konung: Jag själv och allt vad jag har tillhör dig." ⁵ Men sändebuden kom tillbaka och sade: "Så säger Ben-Hadad: Jag har ju sänt bud till dig och låtit säga: Ditt silver och ditt guld, dina kvinnor och dina barn skall du ge mig. ⁶ Vid den här tiden i morgon skall jag sända mina tjänare till dig, för att genomsöka ditt hus och dina tjänares hus. Allt som dina ögon ser på med lust skall de ta med sig och föra bort."

⁷ Då kallade Israels kung till sig alla de äldste i landet och sade: "Lägg märke till och se hur denne vill oss ont. När han sände bud till mig och begärde mina kvinnor och mina barn, mitt silver och mitt guld, vägrade jag ju inte att ge honom det." ⁸ Alla de äldste och allt folket sade till honom: "Hör inte på honom och gör honom inte till viljes." ⁹ Därefter svarade han Ben-Hadads sändebud: "Säg till min herre konungen: Allt vad du förra gången sände bud till din tjänare om det kommer jag att göra. Men det här kan jag inte acceptera." Sändebuden vände tillbaka med detta svar.

¹⁰ Då sände Ben-Hadad bud till honom och lät säga: "Gudarna må straffa mig både nu och senare, om Samarias grus skall räcka till att fylla händerna på allt det folk som följer mig." ¹¹ Men Israels kung svarade: "Säg honom: Inte bör den som sätter på sig svärdet berömma sig likt den som spänner det av sig." ¹² Så snart Ben-Hadad hörde detta svar, där han satt och drack med kungarna i lägertälten sade han till sina tjänare: "Gör er redo." Och de gjorde sig redo att anfälla staden.

¹³ Då kom en profet fram till Ahab, Israels kung, och sade: "Så säger Herren: Ser du hela denna stora massa? Jag skall i dag ge den i din hand, så att du skall inse att det är jag som är Herren." ¹⁴ Då frågade Ahab: "Genom vem?" Han svarade: "Så säger Herren: Genom provinshövdingarnas tjänare." Han frågade vidare: "Vem skall börja striden?" Han svarade: "Du själv." ¹⁵ Då inmönstrade han provinshövdingarnas tjänare, och de var 232. Därefter inmönstrade han allt folket, alla Israels män, 7 000 man.

¹⁶ Vid middagstiden gick de till anfall, just när Ben-Hadad höll på att berusa sig i lägertälten tillsammans med de 32 kungar som hade kommit för att hjälpa honom. ¹⁷ Provinshövdingarnas tjänare drog först ut. De spejare som Ben-Hadad sände ut underrättade honom om att folk kom ut från Samaria. ¹⁸ Då sade han: "Om de dragit ut i fredlig avsikt, så grip dem levande, och om de har dragit ut till strid, så grip dem också då levande."

¹⁹ Men när provinshövdingarnas tjänare och hären som följde dem hade kommit ut ur staden, ²⁰ högg de ner var och en sin man, och arameerna flydde och Israel förföljde dem. Ben-Hadad, kungen i Aram, kom undan på en häst, tillsammans med några ryttare. ²¹ Israels kung drog ut och slog både ryttarhären och vagnshären och vållade arameerna ett stort nederlag.

²² Men profeten kom fram till Israels kung och sade till honom: "Stärk nu din ställning och se över vad du bör göra, för nästa år kommer kungen i Aram att dra upp mot dig."

Arameerna anfaller för andra gången

²³ Den arameiske kungens tjänare sade till honom: "Deras gud är en bergsgud. Därför har de besegrat oss. Låt oss nu strida mot dem på slätten, så skall vi utan tvivel besegra dem." ²⁴ Gör så här: Avsätt var och en av kungarna från hans plats och insätt ståthållare i deras ställe.

²⁵ Skaffa dig sedan själv en här, lik den du har förlorat, häst för häst och vagn för vagn och låt oss sedan strida mot dem på slätten, så skall vi utan tvivel besegra dem." Och han lyssnade till dem och gjorde så.

²⁶ Följande år inmönstrade Ben-Hadad arameerna och drog upp till Afek för att strida mot Israel. ²⁷ Israels barn hade också blivit inmönstrade och försetts med livsmedel och tågade därefter mot dem. Israels barn slog läger mitt emot dem, lika två små gethjordar, under det att arameerna uppfyllde landet.

²⁸ Då kom gudsmannen och sade till Israels kung: "Så säger Herren: Därför att arameerna har sagt: Herren är en bergsgud och inte en Gud nere i dalarna, därför ger jag hela denna stora hop i din hand, för att ni skall inse att jag är Herren."

²⁹ I sju dagar låg de i läger mitt emot varandra. Den sjunde dagen bröt striden ut, och Israels barn slog då på en enda dag 100 000 man fotfolk bland arameerna. ³⁰ De återstående flydde in i staden Afek, men stadsmuren föll ner över de 27 000 man, som var kvar. Ben-Hadad flydde och kom in i staden och sprang från rum till rum. ³¹ Då sade hans tjänare till honom: "Vi har hört att Israels kungar är barmhärtiga kungar. Låt oss därför sätta säcktyg om våra höfter och rep om våra huvuden och överlämna oss åt Israels kung. Kanske låter han dig då få leva." ³² De band säcktyg omkring sina höfter och rep omkring sina huvuden och kom till Israels kung och sade: "Din tjänare Ben-Hadad ber: Låt mig få leva!" Han svarade: "Lever han fortfarande, han min broder?"

³³ Männen tog detta som ett gott tecken och skyndade sig att svara: "Din broder är han, Ben-Hadad." Han sade: "Gå och hämta hit honom." Då kom Ben-Hadad ut till honom, och han lät honom stiga upp i sin vagn.

³⁴ Ben-Hadad sade till honom: "De städer som min far tog från din far skall jag lämna tillbaka, och du skall för din räkning få inrätta

handelskvarter i Damaskus, så som min far fick göra i Samaria." Ahab svarade: "Låt oss ingå ett förbund så skall jag ge dig fri." Och han slöt ett förbund med honom och gav honom fri.

En profet fördömer Ahab

³⁵ En av profetlärjungarna sade på Herrens befallning till en annan: "Slå till mig." Men mannen vägrade att slå honom. ³⁶ Då sade han till honom: "Eftersom du inte har lyssnat till Herrens röst, skall ett lejon slå ner dig, när du går ifrån mig." Och när han gick sin väg ifrån honom, kom ett lejon emot honom och dödade honom.

³⁷ Sedan träffade han en annan man och sade: "Slå till mig." Och mannen slog honom så att det uppstod sår. ³⁸ Därefter gick profeten och ställde sig i kungens väg. Han hade gjort sig oigenkännlig genom att sätta en bindel över ögonen. ³⁹ När kungen kom förbi, ropade han till kungen: "Din tjänare gav sig ut mitt i striden, då en man plötsligt kom och förde en annan man till mig och sade: Vakta den här mannen. Om han kommer bort, skall det gå för dig som det skulle ha gått för honom, eller också måste du betala en talent silver. ⁴⁰ Nu hände sig medan din tjänare hade att syssla än här och än där, att mannen kom undan." Israels kung sade till honom: "Din dom är given. Du har själv fällt den." ⁴¹ Då tog han snabbt bort bindeln från sina ögon, och Israels kung kände igen honom och såg att han var en av profeterna. ⁴² Han sade till kungen: "Så säger Herren: Därför att du ur din hand har släppt den man som jag hade givit till spillo, skall det gå för dig som det skulle ha gått för honom, och ditt folk som det har gått hans folk." ⁴³ Israels kung begav sig hem, missmodig och arg, och kom till Samaria.

1 Kungaboken 21

Nabots vingård

21 Därefter hände följande. Jisreeliten Nabot hade en vingård i Jisreel vid sidan om det palats som tillhörde Ahab, kungen i Samaria. ² Ahab talade med Nabot och sade: "Ge mig din vingård. Jag vill göra den till en köksträdgård åt mig, eftersom den ligger så nära mitt hus. Jag skall ge dig en bättre vingård i stället, eller om du hellre vill det, ger jag dig pengar för den." ³ Men Nabot svarade Ahab: "Må Herren låta det vara fjärran från mig att jag skulle ge dig vad jag fått i arv från mina fäder."

⁴ Då gick Ahab hem till sitt, missmodig och arg på grund av det svar jisreeliten Nabot hade givit honom, när han sade: "Jag vill inte ge dig vad jag fått i arv från mina fäder." Ahab lade sig på sin säng och vände bort ansiktet och åt ingenting.

⁵ Då kom hans hustru Isebel in till honom och frågade: "Varför är du så dyster till sinnes och varför äter du ingenting?" ⁶ Han svarade: "Jag talade med jisreeliten Nabot och sade till honom: Låt mig få din vingård för pengar, eller om du vill skall jag ge dig en annan vingård i stället. Men han svarade: Jag vill inte ge dig min vingård." ⁷ Då sade hans hustru Isebel till honom: "Är det du som regerar över Israel? Stig upp och ät och var glad. Jag skall skaffa dig jisreeliten Nabots vingård."

⁸ Därefter skrev hon brev i Ahab's namn och satte sigill under med hans signetring och sände breven till de äldsta och de förnämsta i Nabots stad, som bodde där tillsammans med honom. ⁹ Så här skrev hon i breven: "Utlös en fasta och låt Nabot sitta längst fram bland folket. ¹⁰ Låt sedan två onda män sätta sig mitt emot honom och låt dem vittna mot honom och säga: Du har förbannat Gud och kungen. För sedan ut honom och stena honom till döds."

¹¹ De äldste och de förnämsta männen som bodde i hans stad gjorde som Isebel hade befallt dem, just som det var skrivet i de brev hon sänt till dem. ¹² De utlyste en fasta och lät Nabot sitta längst fram bland folket. ¹³ De båda onda männen kom och satte sig mitt emot honom, och dessa onda män vittnade mot Nabot inför folket och sade: "Nabot har förbannat Gud och kungen." Då förde man honom ut ur staden och stenade honom till döds. ¹⁴ Därefter sände de bud till Isebel och lät säga: "Nabot har stenats till döds."

¹⁵ Så snart Isebel hörde att Nabot var stenad till döds, sade hon till Ahab: "Stig upp och tag över jisreeliten Nabots vingård, som han vägrade att låta dig få för pengar. Nabot lever inte längre, han är död." ¹⁶ Så snart Ahab hörde att Nabot var död, reste han sig och begav sig ner till jisreeliten Nabots vingård för att ta den i besittning.

Elias strafftal mot Ahab

¹⁷ Men Herrens ord kom till tisbiten Elia. Han sade: ¹⁸ "Stå upp och gå ner och möt Ahab, Israels kung, som bor i Samaria. Du träffar honom i Nabots vingård, dit han har gått ner för att ta den i besittning. ¹⁹ Och du skall säga till honom: Så säger Herren: Har du redan hunnit både mörda

och ta arvet i besittning? Därefter skall du säga till honom: Så säger Herren: På samma ställe som hundarna har slickat Nabots blod, skall hundarna slicka också ditt blod."

²⁰ Ahab sade till Elia: "Så du har funnit mig, du min fiende?" Han svarade: "Ja, jag har funnit dig. Eftersom du har sålt dig till att göra det som är ont i Herrens ögon, ²¹ skall jag också låta det som är ont komma över dig och sopa bort dig, och av Ahabs hus skall jag utrota alla av mankön, både slavar och fria i Israel. ²² Jag skall göra med ditt hus, som jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus och som jag gjorde med Bashas, Ahias sons, hus, därför att du har väckt min vrede och kommit Israel att synda. ²³ Också om Isebel har Herren talat och sagt: Hundarna skall äta upp Isebel vid Jisreels murar.^[a] ²⁴ Den av Ahabs hus som dör i staden skall hundarna äta upp, och den som dör ute på marken skall himlens fåglar äta upp."

²⁵ – Det har aldrig funnits någon som Ahab, han som sålde sig till att göra det som var ont i Herrens ögon, när hans hustru Isebel eggade honom till det. ²⁶ Mycket avskyvärt gjorde han, när han följde de eländiga avgudarna, alldeles som amoreerna hade gjort, de som Herren fördrev för Israels barn. –

²⁷ När Ahab hörde det Elia sade, rev han sönder sina kläder och svepte säcktyg om sig och fastade. Han låg klädd i säcktyg och gick tyst omkring. ²⁸ Då kom Herrens ord till tisbiten Elia. Han sade: ²⁹ "Har du sett, hur Ahab ödmjukar sig inför mig? Därför att han ödmjukar sig inför mig, skall jag inte låta olyckan komma i hans tid. Först i hans sons tid skall jag låta olyckan komma över hans hus."

1 Kungaboken 22

Mika profeterar mot Ahab

22 I tre år hade de ro, utan krig mellan Aram och Israel. ² Men under det tredje året for Josafat, Juda kung, ner till Israels kung.

³ Och Israels kung sade till sina tjänare: "Ni vet ju att Ramot i Gilead tillhör oss. Ändå sitter vi här lugnt och tar det inte ifrån kungen i Aram."

⁴ Han frågade Josafat: "Vill du dra ut med mig för att belägra Ramot i Gilead?" Josafat svarade Israels kung: "Jag som du, mitt folk som ditt

folk, mina hästar som dina hästar!" ⁵ Men Josafat sade till Israels kung: "Fråga dock först Herren om detta!"

⁶ Då samlade Israels kung profeterna, omkring fyrahundra män, och frågade dem: "Skall jag dra ut mot Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall jag låta bli?" De svarade: "Drag dit upp. Herren skall ge det i konungens hand." ⁷ Men Josafat sade: "Finns det inte längre någon Herrens profet här, så att vi kan fråga genom honom?" ⁸ Israels kung svarade Josafat: "Här finns ännu en man, Mika, Jimlas son. Genom honom kan vi fråga Herren. Men jag hatar honom, för han profeterar aldrig lycka åt mig utan bara olycka." Josafat sade: "Konungen skall inte säga så." ⁹ Då kallade Israels kung till sig en hovman och sade: "Hämta genast hit Mika, Jimlas son."

¹⁰ Israels kung och Josafat, Juda kung, satt nu var och en på sin tron på en tröskplats vid ingången till Samarias port klädda i sina skrudar, medan alla profeterna profeterade inför dem. ¹¹ Sidkia, Kenaanas son gjorde sig horn av järn och sade: "Så säger Herren: Med dessa skall du stänga arameerna, så att de förgörs." ¹² Alla profeterna profeterade på samma sätt och sade: "Drag upp mot Ramot i Gilead, så skall du ha framgång. Herren skall ge det i konungens hand."

¹³ Budbäraren som hade gått för att hämta Mika sade till honom: "Hör på! Profeterna lovar med en mun lycka åt kungen. Låt det du säger stämma överens med vad de har sagt och lova också du lycka." ¹⁴ Men Mika svarade: "Så sant Herren lever, det Herren talar till mig skall jag säga honom."

¹⁵ När han kom till kungen, frågade kungen honom: "Mika, skall vi dra ut mot Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall vi låta bli?" Han svarade honom: "Drag dit upp, så skall du ha framgång. Herren skall ge det i konungens hand." ¹⁶ Men kungen sade till honom: "Hur många gånger skall jag behöva ta ed av dig att du bara skall tala sanning till mig i Herrens namn?" ¹⁷ Då sade han: "Jag såg hela Israel skingrat på bergen, som får utan herde. Och Herren sade: Dessa har inte någon herre. Låt dem vända tillbaka hem i frid, var och en till sitt." ¹⁸ Då sade Israels kung till Josafat: "Sade jag inte till dig att han aldrig profeterar lycka åt mig, utan bara olycka?"

¹⁹ Mika sade: "Hör alltså Herrens ord: Jag såg Herren sitta på sin tron och himlens hela härskara stod hos honom på hans högra sida och på hans vänstra. ²⁰ Och Herren sade: Vem vill locka Ahab att dra upp mot Ramot i

Gilead, så att han stupar där? Den ene sade si och den andre så. ²¹ Då kom en ande fram och ställde sig inför Herren och sade: Jag skall locka honom till det. Herren frågade honom: Hur då? ²² Han svarade: Jag skall gå ut och bli en lögnens ande i alla hans profeters mun. Då sade Herren: Försök locka honom till det, och du skall också lyckas. Gå ut och gör så! ²³ Och se, nu har Herren lagt en lögnens ande i alla dessa dina profeters mun, och Herren har beslutat att olycka skall drabba dig."

²⁴ Då gick Sidkia, Kenaanas son fram och gav Mika ett slag på kinden och sade: "På vilken väg har då Herrens Ande gått bort från mig för att tala till dig?" ²⁵ Mika svarade: "Du skall få se det den dag när du måste springa från rum till rum för att gömma dig."

²⁶ Men Israels kung sade: "Tag Mika och för honom tillbaka till Amon, stadens överste, och till Joas, konungasonen, ²⁷ och säg: Så säger konungen: Sätt honom i fängelse och låt honom leva på vatten och bröd, till dess jag kommer välbehållen tillbaka." ²⁸ Mika svarade: "Om du kommer välbehållen tillbaka, har Herren inte talat genom mig." Och han tillade: "Hör detta, alla ni folk."

Ahab dör

²⁹ Så drog Israels kung och Josafat, Juda kung, upp mot Ramot i Gilead.

³⁰ Och Israels kung sade till Josafat: "Jag skall dra ut i striden förklädd, men klä dig du i dina egna kläder." Så förklädde sig Israels kung, när han drog ut i striden. ³¹ Men kungen i Aram hade givit en befallning åt de trettio två befälhavarna över vagnarna och sagt: "Ni skall inte ge er i strid med någon, vare sig liten eller stor, utan bara med Israels kung." ³² När befälen över vagnarna fick se Josafat, tänkte de: "Det där är säkert Israels kung", och vände sig därför till anfall mot honom. Då gav Josafat upp ett rop. ³³ Så snart befälen över vagnarna märkte att det inte var Israels kung, vände de om och lät honom vara.

³⁴ Men en man, som spände sin båge och sköt på måfå, träffade Israels kung i en fog på rustningen. Då sade kungen till föraren av vagnen: "Vänd vagnen och för mig ut ur hären, för jag är sårad." ³⁵ Striden blev den dagen allt häftigare, och kungen stod upprätt i sin vagn, vänd mot arameerna. Men på kvällen gav han upp andan. Blodet från såret hade runnit ner i vagnen. ³⁶ Vid solnedgången gick ett rop genom hären: "Var och en till sin stad igen! Var och en till sitt land igen!"

³⁷ Så dog kungen och fördes till Samaria, och man begravde honom där.

³⁸ När man sköljde vagnen i dammen i Samaria, slickade hundarna hans blod, och skökorna badade i det – så som Herren hade sagt.

³⁹ Vad som mer finns att säga om Ahab och om allt vad han gjorde, om elfenbenshuset som han byggde och om alla de städer han byggde, det är skrivet i Israels kungars krönika.

⁴⁰ Ahab gick till vila hos sina fäder, och hans son Ahasja blev kung efter honom.

Josafat kung i Juda

⁴¹ Josafat, Asas son, blev kung över Juda i Ahabs, Israels kungs, fjärde regeringsår.^[a] ⁴² Trettiofem år gammal var Josafat, när han blev kung, och han regerade tjugofem år^[b] i Jerusalem. Hans mor hette Asuba och var dotter till Silhi. ⁴³ Han vandrade i allt på sin fader Asas väg och vek inte av från den. Han gjorde nämligen det som var rätt i Herrens ögon. ⁴⁴ Men offerhöjderna avskaffades inte, utan folket fortsatte att offra och tända offereld på höjderna. ⁴⁵ Och Josafat höll fred med Israels kung.

⁴⁶ Vad som mer finns att säga om Josafat, om de mäktiga gärningar han utförde och om hans krig, det är skrivet i Juda kungars krönika. ⁴⁷ Han utrotade också ur landet den manliga tempelprostitution som fanns kvar sedan hans fader Asas tid.

⁴⁸ I Edom fanns då ingen kung, utan en ståthållare regerade där.

⁴⁹ Josafat hade låtit bygga Tarsisskepp, som skulle gå till Ofir för att hämta guld. Men de kom aldrig i väg, ty de led skeppsbrott vid Esjon-Geber. ⁵⁰ Då sade Ahasja, Ahabs son, till Josafat: "Låt mitt folk fara med ditt folk på skeppen." Men Josafat ville inte.

⁵¹ Josafat gick till vila hos sina fäder och blev begravd hos sina fäder i sin fader Davids stad. Hans son Joram blev kung efter honom.

Ahasja kung i Israel

⁵² Ahasja, Ahabs son, blev kung över Israel i Samaria i Josafats, Juda kungs, sjuttonde regeringsår, och han regerade över Israel i två år.^[c]

⁵³ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon och vandrade på sin fars och sin mors väg och på Nebats son Jerobeams väg, han som hade

kommit Israel att synda. ⁵⁴ Och Ahasja tjänade Baal och tillbad honom och uppväckte Herrens, Israels Guds, vrede alldeles som hans far hade gjort.

Matteus 6: 16–34

Rätt fasta

¹⁶ När ni fastar, [\[c\]](#) se inte så dystra ut som hycklarna. De vanställer sina ansikten för att visa människor att de fastar. Amen säger jag er: De har fått ut sin lön. ¹⁷ Nej, när du fastar, smörj ditt huvud och tvätta ditt ansikte, ¹⁸ så att människor inte ser att du fastar, utan endast din Fader som är i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, belöna dig.

Skatter i himlen

¹⁹ Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar. ²⁰ Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar. ²¹ Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.

Ögat är kroppens ljus

²² Ögat är kroppens ljus. Om ditt öga är friskt, får hela din kropp ljus. ²³ Men är ditt öga sjukt, ligger hela din kropp i mörker. Om nu ljuset i dig är mörker, hur djupt är då inte mörkret!

Gud eller mammon

²⁴ Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den ene och se ner på den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon. [\[d\]](#) ²⁵ Därför säger jag er: Gör er inte bekymmer för ert liv, vad ni skall äta eller dricka, inte heller för er kropp, vad ni skall klä er med. Är inte livet mer än maten och kroppen mer än kläderna? ²⁶ Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Fader dem. Är inte ni värda mycket mer än de? ²⁷ Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda aln till sin livslängd? ²⁸ Och varför gör ni er

bekymmer för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. ²⁹ Men jag säger er att inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem. ³⁰ Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, som i dag står på ängen och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer skall han då inte klä er? Så lite tro ni har! ³¹ Gör er därför inte bekymmer och fråga inte: Vad skall vi äta? eller: Vad skall vi dricka? eller: Vad skall vi klä oss med? ³² Efter allt detta söker hedningarna, men er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta. ³³ Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också. ³⁴ Gör er alltså inte bekymmer för morgondagen. Den skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.

21 april

St. Anselm: "Gud lovar förlåtelse för var och en som vänder om, men Han har inte lovat omvändelse åt var och en."

2 Kungaboken 1

Herrens dom över Ahasja

1 Efter Ahabs död gjorde Moab uppror mot Israel.

² Ahasja föll ner genom gallret i sin övre sal i Samaria och skadade sig så att han blev sjuk. Då skickade han efter sändebud och sade till dem: "Gå och fråga Baal-Sebub, guden i Ekron, om jag skall bli frisk från denna sjukdom." ³ Men Herrens ängel hade sagt till tisbiten Elia: "Stå upp och gå och möt sändebuden från kungen i Samaria och säg till dem: Är det därför att det inte finns någon Gud i Israel som ni går och frågar Baal-

Sebub, guden i Ekron? ⁴ Därför, säger Herren så: Du skall inte komma upp ur den säng där du har lagt dig, ty du måste dö". Och Elia gick.

⁵ När sändebuden kom tillbaka till kungen, frågade han dem: "Varför kommer ni tillbaka?" ⁶ De svarade honom: "En man kom emot oss och sade till oss: Gå tillbaka till kungen som har sänt er och säg till honom: Så säger Herren: Är det därför att det inte finns någon Gud i Israel som du sänder bud för att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron? Därför skall du inte komma upp ur den säng där du har lagt dig, ty du måste dö."

⁷ Kungen frågade dem: "Hur såg den mannen ut som kom emot er och talade till er på det sättet?" ⁸ De svarade honom: "Mannen bar en hårmantel och hade en lädergördel om höfterna." Då sade han: "Det var tisbiten Elia."

⁹ Han sände ett befäl med femtio man till Elia. När denne kom upp till honom, där han satt på toppen av berget, sade han till honom: "Du gudsman, kungen befäller dig att komma ner." ¹⁰ Elia svarade befälet: "Om jag är en gudsman skall eld komma ner från himlen och förtära dig och dina femtio man." Då kom eld ner från himlen och förtärde honom och hans femtio man.

¹¹ Ahasja sände till honom ett annat befäl med femtio man. Denne sade till honom: "Du gudsman, så säger kungen: Kom genast ner!" ¹² Elia svarade och sade till dem: "Om jag är en gudsman skall eld komma ner från himlen och förtära dig och dina femtio man." Då kom Guds eld ner från himlen och förtärde honom och hans femtio man.

¹³ Åter sände han i väg ett tredje befäl med femtio man. Denne drog dit upp, och när han kom fram föll han ner på sina knän för Elia och bad honom: "Du gudsman, låt mitt liv och dessa dina femtio tjänares liv vara värt något i dina ögon." ¹⁴ Se, eld har kommit ner från himlen och förtärt de första två befälen med deras femtio man. Men låt nu mitt liv vara värt något i dina ögon." ¹⁵ Herrens ängel sade till Elia: "Gå ner med honom och var inte rädd för honom." Då reste Elia sig och gick med honom ner till kungen. ¹⁶ Han sade till denne: "Så säger Herren: Eftersom du skickade sändebud för att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron, som om det inte fanns någon Gud i Israel som du kunde fråga, därför skall du inte komma upp ur den säng som du har lagt dig i, ty du måste dö."

¹⁷ Och Ahasja dog enligt det ord som Herren hade talat genom Elia. Joram blev kung efter honom i Jorams, Josafats sons, Juda kungs, andra regeringsår. Ahasja hade nämligen ingen son.

¹⁸ Vad som mer finns att säga om Ahasja och vad han gjorde, det är skrivet i Israels kungars krönika.

2 Kungaboken 2

Elias himmelfärd

² Vid den tid då Herren ville ta upp Elia till himlen i en stormvind, gick Elia och Elisa från Gilgal. ² Elia sade till Elisa: "Stanna här, för Herren har sänt mig till Betel." Men Elisa svarade: "Så sant Herren lever och så sant du själv lever, jag lämnar dig inte." Och de gick ner till Betel. ³ Då kom profetlärjungarna i Betel ut till Elisa och sade till honom: "Vet du att Herren skall ta din herre ifrån dig i dag, upp över ditt huvud?" Han svarade: "Ja, jag vet. Men var tysta!"

⁴ Elia sade till honom: "Elisa, stanna här, för Herren har sänt mig till Jeriko." Men han svarade: "Så sant Herren lever och så sant du själv lever, jag lämnar dig inte." Och de kom till Jeriko. ⁵ Då gick profetlärjungarna i Jeriko fram till Elisa och sade till honom: "Vet du att Herren skall ta din herre ifrån dig i dag, upp över ditt huvud?"

Han svarade: "Ja, jag vet. Men var tysta!"

⁶ Elia sade till honom: "Stanna här, för Herren har sänt mig till Jordan." Men han svarade: "Så sant Herren lever och så sant du själv lever, jag lämnar dig inte." Och de gick båda vidare. ⁷ Men femtio av profetlärjungarna gick och ställde sig på något avstånd längre bort, medan de båda stod vid Jordan. ⁸ Elia tog sin mantel, vek ihop den och slog på vattnet. Då delade detta sig åt båda sidor och de gick bägge igenom på torr mark. ⁹ När de hade kommit över sade Elia till Elisa: "Bed mig om vad du vill att jag skall göra för dig, innan jag tas ifrån dig." Elisa sade: "Må en dubbel arvslott av din ande komma över mig."

¹⁰ Han svarade: "Du har bett om något svårt. Men om du ser mig, när jag blir tagen ifrån dig, då kommer det att ske dig så. Annars sker det inte."

¹¹ Medan de gick och samtalade, se, då kom en vagn av eld med hästar av eld och skilde de båda från varandra. Och Elia for i stormvinden upp till himlen. ¹² Elisa såg det och ropade: "Min fader, min fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!" Sedan såg han honom inte mer. Elisa tog tag i sina kläder och rev dem mitt itu. ¹³ Därefter tog han upp Elias mantel, som hade fallit av denne, och vände tillbaka och ställde sig vid

Jordans strand. ¹⁴ Han tog Elias mantel, som hade fallit av denne, och slog på vattnet och sade: "Var är Herren, Elias Gud?" Då nu också Elisa slog på vattnet, delade det sig åt båda sidor, och han gick över.

¹⁵ När de profetlärjungar som var vid Jeriko på något avstånd såg detta, sade de: "Elias ande vilar på Elisa." De gick emot honom och bugade sig till marken för honom. ¹⁶ Och de sade till honom: "Se, bland dina tjänare finns femtio tappra män. Låt dem gå och söka efter din herre. Kanske har Herrens Ande lyft upp honom och kastat honom på något berg eller i någon dal." Men han svarade: "Sänd inte i väg någon." ¹⁷ Men de fortsatte att envist be honom till dess han kände sig besvärad, så han sade: "Skicka i väg dem!" Då sände de i väg de femtio männen, och dessa sökte efter Elia i tre dagar men fann honom inte. ¹⁸ När de sedan kom tillbaka till honom medan han ännu var kvar i Jeriko, sade han till dem: "Sade jag inte till er att ni inte skulle gå?"

Vattnet vid Jeriko

¹⁹ Männen i staden sade till Elisa: "Staden har ett bra läge, som min herre ser, men vattnet är dåligt och jorden bär ingen frukt."

²⁰ Han sade: "Hämta åt mig en ny skål och lägg salt i den." Och de hämtade en sådan åt honom. ²¹ Därefter gick han ut till vattenkällan och kastade salt i den och sade: "Så säger Herren: Jag har nu gjort detta vatten hälsosamt. Det skall inte längre komma död och ofruktsamhet av det." ²² Och vattnet blev hälsosamt och är så än i dag enligt det ord Elisa talade.

Pojkarna vid Betel

²³ Därefter begav han sig upp till Betel. Medan han var på väg dit upp kom en skara småpojkar ut ur staden. De började håna honom och ropade till honom: "Upp med dig, du flintskalle! Upp med dig, du flintskalle!" ²⁴ När han vände sig om och fick se dem, förbannade han dem i Herrens namn. Då kom två björnhonor ut ur skogen och rev ihjäl fyrtiotvå av pojkarna. ²⁵ Därifrån gick han till berget Karmel och vände sedan tillbaka till Samaria.

2 Kungaboken 3

Joram blir kung över Israel

3 Joram, Ahabs son, blev kung över Israel i Samaria i Josafats, Juda kungs, artonde regeringsår och regerade i tolv år.^{1a} 2 Han gjorde det som var ont i Herrens ögon men inte som hans far och mor, ty han skaffade bort den baalsstaty som hans far hade låtit göra. 3 Men han höll fast vid de synder genom vilka Jerobeam, Nebats son, hade kommit Israel att synda. Från dessa avstod han inte.

Krig mot Moab

4 Mesa, kungen i Moab, som hade stora fårhjordar, hade i skatt till kungen i Israel betalat 100 000 lamm och ull av 100 000 baggar. 5 Men när Ahab var död, gjorde kungen i Moab uppror mot kungen i Israel. 6 Då drog kung Joram ut från Samaria och inmönstrade hela Israel. 7 Sedan sände han bud till Josafat, kungen i Juda, och lät säga: "Kungen i Moab har gjort uppror mot mig. Vill du gå med mig för att strida mot Moab?" Han svarade: "Ja, jag vill dra dit upp – jag som du, mitt folk som ditt folk, mina hästar som dina hästar!" 8 Han frågade: "Vilken väg skall vi dra dit upp?" Han svarade: "Vägen genom Edoms öken."

9 Så drog de ut, kungen i Israel, kungen i Juda och kungen i Edom. Men när de vandrat omkring i sju dagar fanns det inte längre något vatten, varken för hären eller för djuren som de förde med sig. 10 Då sade Israels kung: "Så olyckligt att Herren skulle kalla samman dessa tre kungar för att ge dem i Moabs hand!" 11 Men Josafat sade: "Finns det ingen Herrens profet här, så att vi kan fråga Herren genom honom?"

Då svarade en av de tjänare som Israels kung hade med sig: "Elisa, Safats son, finns här, han som brukade hålla vatten över Elias händer."

12 Josafat sade: "Hos honom är Herrens ord." Israels kung och Josafat och Edoms kung gick då ner till honom.

13 Men Elisa sade till Israels kung: "Vad har jag med dig att göra? Gå du till din fars profeter och till din mors profeter." Israels kung svarade honom: "Nej, Herren har kallat samman dessa tre kungar för att ge dem i Moabs hand!" 14 Då sade Elisa: "Så sant Herren Sebaot lever, han som jag tjänar: Om det inte vore för Josafats skull, Juda kung, så skulle jag inte bry mig om dig eller ens se åt dig. 15 Men hämta nu hit åt mig en man

som spelar harpa." Och när harpospelaren spelade kom Herrens hand över honom. ¹⁶ Han sade: "Så säger Herren: Gräv grop vid grop i denna dal. ¹⁷ Ty så säger Herren: Ni skall inte märka någon vind eller se något regn, men ändå skall dalen bli full med vatten, så att både ni själva, er boskap och era övriga djur får att dricka. ¹⁸ Men Herren anser inte detta vara nog, utan han skall också ge Moab i er hand. ¹⁹ Ni skall inta alla befästa städer och alla andra viktiga städer. Ni skall hugga ner alla goda träd och alla vattenkällor skall ni täppa igen. Och all bördig åkermark skall ni fördärva med stenar."

²⁰ Och se, på morgonen, vid den tid då matoffret frambärs, strömmade vatten till från Edomssidan, så att landet fylldes med vatten.

²¹ Hela Moab hade hört att kungarna hade dragit upp för att strida mot dem. Och alla som var i vapenför ålder eller däröver hade kallats samman och stod vid gränsen. ²² När de steg upp tidigt på morgonen och solen lyste på vattnet, såg det ut för moabiterna som om vattnet framför dem var rött som blod. ²³ Då sade de: "Det är blod! Kungarna har säkert kommit i strid och dödat varandra. Nu till plundring, Moab!"

²⁴ Men när de kom till Israels läger bröt israeliterna fram och slog moabiterna, som flydde för dem. Och de drog in i landet och slog moabiterna. ²⁵ De förstörde städerna och på all bördig åkermark kastade de var och en sin sten till dess den var övertäckt. Alla vattenkällor täppte de till och alla goda träd fällde de. Till slut återstod endast stenarna av Kir Hareset. Slungkastarna omringade staden och besköt den. ²⁶ När Moabs kung såg att han inte kunde stå emot i striden, tog han med sig sjuhundra svärdbeväpnade män för att slå sig igenom till Edoms kung. Men de kunde inte. ²⁷ Då tog han sin förstfödde son, som skulle bli kung efter honom, och offrade honom som brännoffer på muren. En våldsam vrede kom då över Israel som bröt upp och lämnade honom i fred och vände tillbaka till sitt land igen.

Matteus 7

Flisan och bjälken

7 Döm inte, så blir ni inte dömda. ² Ty med den dom ni dömer med, skall ni bli dömda, och med det mått ni mäter med, skall det mätas upp åt er. ³ Varför ser du flisan i din broders öga men märker inte bjälken i

ditt eget öga? ⁴ Eller hur kan du säga till din broder: Låt mig ta bort flisan ur ditt öga, du som har en bjälke i ditt eget öga? ⁵ Du hycklare, ta först bort bjälken ur ditt eget öga! Då kommer du att se så klart att du kan ta ut flisan ur din broders öga.

Det heliga och hundarna

⁶ Ge inte det heliga åt hundarna och kasta inte era pärlor för svinen. De trampar ner dem och vänder sig om och sliter sönder er.

Bed och ni skall få

⁷ Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er. ⁸ Ty var och en som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas. ⁹ Vem bland er ger sin son en sten, när han ber om bröd, ¹⁰ eller en orm, när han ber om en fisk? ¹¹ Om ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen ge det som är gott åt dem som ber honom.

Den gyllene regeln

¹² Därför, allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem. Detta är lagen och profeterna.

De två vägarna

¹³ Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid, och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går fram på den. ¹⁴ Och den port är trång, och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den.

¹⁵ Akta er för de falska profeterna, som kommer till er klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar. ¹⁶ På deras frukt skall ni känna igen dem. Inte plockar man väl vindruvor från törnbuskar eller fikon från tistlar? ¹⁷ Så bär varje gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär dålig frukt. ¹⁸ Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett dåligt träd bära god frukt. ¹⁹ Ett träd som inte bär god frukt blir nerhugget och kastat i elden. ²⁰ Alltså skall ni känna igen dem på deras frukt. ²¹ Inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja. ²² Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn ^[a] och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp

av ditt namn gjort många kraftgärningar? ²³ Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa!

22 april

H. Maria Gabriella: "Jag såg ett stort kors framför mig. Jag insåg att mitt offer var ingenting i jämförelse med Hans."

2 Kungaboken 4

Elisas underverk

4 En kvinna som var hustru till en av profetlärjungarna ropade till Elisa: "Min man, din tjänare, har dött och du vet att din tjänare fruktade Herren. Nu kommer hans fordringsägare och vill ta mina båda söner till slavar." ² Elisa sade till henne: "Vad kan jag göra för dig? Säg mig vad du har hemma?" Hon svarade: "Din tjänarinna har ingenting annat hemma än en flaska olja." ³ Då sade han: "Gå och låna kärl av alla dina grannar, tomma kärl men inte för få." ⁴ Gå sedan in och stäng igen dörren om dig och dina söner och håll olja i alla kärlen. När ett kärl är fullt, så flytta det."

⁵ Då gick hon ifrån honom. Sedan hon hade stängt igen dörren om sig och sina söner, bar de fram kärlen till henne och hon hällde i av oljan.

⁶ När kärlen var fulla, sade hon till en av sina söner: "Ge mig ett kärl till." Men han svarade henne: "Det finns inte något mer kärl." Då stannade oljeflödet av. ⁷ Hon gick och berättade detta för gudsmannen. Han sade:

"Gå och sälj oljan och betala din skuld. Sedan kan du och dina söner leva av det som blir över."

Elisa hos sunemitiskan

⁸ En dag kom Elisa över till Sunem. Där bodde en rik kvinna, som övertalade honom att äta hos sig. Så ofta han sedan kom förbi tog han in där och åt. ⁹ Då sade hon en gång till sin man: "Jag har förstått att han som ständigt kommer över hit är en helig gudsman. ¹⁰ Låt oss mura upp ett litet rum på taket och sätta in en säng, ett bord, en stol och en ljusstake åt honom, så att han kan ta in där när han kommer till oss."

¹¹ Så kom han dit en dag och tog in i rummet och lade sig där. ¹² Han sade till sin tjänare Gehasi: "Kalla hit sunemitiskan." Då kallade han dit henne och hon infann sig där hos tjänaren. ¹³ Vidare sade han till honom: "Säg till henne: Se, du har haft allt detta besvär för oss. Vad kan jag nu göra för dig? Kan jag lägga ett ord för dig hos kungen eller befälhavaren?" Men hon svarade: "Nej, jag bor ju här mitt ibland mitt folk." ¹⁴ Då frågade han: "Vad kan jag väl göra för henne?" Gehasi svarade: "Jo, hon har ingen son och hennes man är gammal." ¹⁵ Då sade han: "Kalla på henne." Han kallade på henne. Hon stannade i dörren, och Elisa sade: ¹⁶ "Nästa år vid just den här tiden skall du ha en son i famnen". Hon svarade: "Nej, min herre, du gudsman. Inbilla inte din tjänarinna något sådant."

¹⁷ Men kvinnan blev havande och födde en son följande år, just vid den tid som Elisa hade sagt till henne.

¹⁸ När pojken blev större gick han en dag ut till sin far hos skördemännen. ¹⁹ Då började han klaga för sin far: "Mitt huvud! Mitt huvud!" Denne sade till sin tjänare: "Tag honom och bär honom till hans mor." ²⁰ Han tog honom och förde honom till hans mor. Han satt i hennes knä till middagstiden. Då dog han. ²¹ Men hon gick upp och lade honom på gudsmannens säng, stängde igen om honom och gick ut.

²² Därefter kallade hon på sin man och sade: "Sänd till mig en av tjänarna med en åsninna. Jag skyndar mig i väg till gudsmannen och kommer strax tillbaka." ²³ Han sade: "Varför ger du dig av till honom i dag? Det är ju varken nymånad eller sabbat?" Hon svarade: "Oroa dig inte." ²⁴ Sedan lät hon sadla åsninnan och sade till sin tjänare: "Driv på framåt och stanna inte förrän jag säger till." ²⁵ Så gav hon sig i väg och kom till gudsmannen på berget Karmel.

När gudsmannen fick se henne på avstånd, sade han till sin tjänare Gehasi: "Se, där är sunemitiskan." ²⁶ Spring nu och möt henne och fråga: "Ni mår väl bra, du och din man och pojken?" Hon svarade: "Ja." ²⁷ Men när hon kom upp till gudsmannen på berget, fattade hon tag om hans fötter. Då gick Gehasi fram och ville driva bort henne. Men gudsmannen sade: "Låt henne vara, ty hennes själ är bedrövad. Men Herren har dolt detta för mig och inte låtit mig få veta det." ²⁸ Och hon sade: "Inte bad jag väl min herre om en son? Sade jag inte att du inte skulle inbilla mig något?" ²⁹ Då sade han till Gehasi: "Spänn bältet om livet och tag min stav i handen och ge dig av. Om du möter någon så hälsa inte på honom, och om någon hälsar på dig så svara inte. Lägg sedan min stav på pojkens ansikte."

³⁰ Men pojkens mor sade: "Så sant Herren lever och så sant du själv lever, jag släpper dig inte." Då stod han upp och följde med henne.

³¹ Gehasi hade redan gått före dem och lagt staven på pojkens ansikte. Men inte ett ljud hördes och inget spår av liv märktes. Då vände han tillbaka och gick emot Elisa och berättade det för honom och sade: "Pojken har inte vaknat."

³² När Elisa kom in i huset, fick han se att pojken låg död på hans säng. ³³ Då gick han in och stängde igen dörren om dem båda och bad till Herren. ³⁴ Han steg upp i sängen och lade sig över pojken, så att han hade sin mun på hans mun, sina ögon på hans ögon och sina händer på hans händer. När han så lutade sig över honom blev pojkens kropp varm. ³⁵ Därefter gick han fram och tillbaka i rummet och steg sedan åter upp i sängen och lutade sig över honom. Då nös pojken sju gånger, och sedan slog han upp ögonen. ³⁶ Elisa ropade på Gehasi och sade: "Kalla på sunemitiskan." Han kallade in henne, och när hon kom in till honom sade han: "Tag din son." ³⁷ Då kom hon fram och föll ner för hans fötter och bugade sig med ansiktet mot jorden. Därefter tog hon sin son och gick ut.

Döden i grytan

³⁸ Elisa kom tillbaka till Gilgal medan hungersnöd rådde i landet. När profetlärjungarna satt inför honom, sade han till sin tjänare: "Sätt på den stora grytan och koka något till soppa åt profetlärjungarna." ³⁹ En av dem gick ut på marken för att plocka något grönt. Då fick han se en vild slingerväxt, och av den plockade han sin mantel full med något som liknade gurkor. När han kom in, skar han sönder dem och lade dem i

soppgrytan, utan att veta vad det var. ⁴⁰ De öste upp åt männen för att de skulle äta. Men så snart de hade börjat äta av soppan, skrek de till och sade: "Döden är i grytan, du gudsman!" Och de kunde inte äta. ⁴¹ Då sade han: "Hämta lite mjöl!" Han kastade det i grytan och sade: "Ös upp åt folket och låt dem äta." Och inget skadligt fanns nu mer i grytan.

Etthundra mättas

⁴² Det kom en man från Baal-Salisa och han hade med sig förstlingsbröd åt gudsmannen, tjugo kornbröd och ax av grönskuren säd, i sin påse. Då sade Elisa: "Ge det åt folket att äta." ⁴³ Men hans tjänare sade: "Hur skall jag kunna sätta fram detta till etthundra män?" Han sade: "Ge det åt folket att äta, ty så säger Herren: De skall äta och få över." ⁴⁴ Då satte han fram det till dem, och de åt och fick över, så som Herren hade sagt.

2 Kungaboken 5

Naaman botas från spetälska

5 Naaman, den arameiske kungens högste befälhavare, hade stort anseende hos sin herre och var mycket aktad, ty genom honom hade Herren givit seger åt Aram. Han var en modig stridsman men spetälsk.

² Arameerna hade en gång dragit ut på strövtåg och som fånge från Israels land fört med sig en ung flicka, som kom i tjänst hos Naamans hustru. ³ Flickan sade till sin matmor: "Tänk om min herre vore hos profeten i Samaria, då skulle han befria honom från hans spetälska."

⁴ Då gick Naaman och berättade detta för sin herre och sade: "Så och så har flickan från Israels land sagt." ⁵ Kungen i Aram svarade: "Res du dit, så skall jag skicka brev till kungen i Israel."

Så for Naaman i väg och tog med sig tio talenter silver och 6 000 siklar guld och dessutom tio högtidsdräkter. ⁶ Han överlämnade brevet till Israels kung och där stod: "Samtidigt med det här brevet har jag sänt min tjänare Naaman till dig, för att du skall befria honom från hans spetälska." ⁷ När Israels kung hade läst brevet, rev han sönder sina kläder och sade: "Är jag då Gud, så att jag skulle kunna döda och göra levande, eftersom denne sänder bud till mig att jag skall befria en man från hans spetälska? Lägg nu märke till och se hur han söker strid med mig."

⁸ När gudsmannen Elisa hörde att Israels kung hade rivit sönder sina kläder, sände han bud till kungen och lät säga: "Varför har du rivit sönder dina kläder? Låt honom komma till mig, så skall han förstå att det finns en profet i Israel." ⁹ Så kom Naaman med sina hästar och vagnar och stannade vid dörren till Elisas hus. ¹⁰ Då sände Elisa ut ett bud till honom och lät säga: "Gå i väg och tvätta dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött bli friskt igen och du bli ren." ¹¹ Men Naaman blev vred och for sin väg och sade: "Jag trodde att han skulle gå ut till mig och träda fram och åkalla Herrens, sin Guds, namn och föra sin hand fram och åter över stället och så ta bort spetälskan. ¹² Är inte Damaskus floder, Abana och Parpar, bättre än alla vatten i Israel? Då kunde jag ju lika gärna tvätta mig i dem för att bli ren." Så vände han om och for sin väg i vrede.

¹³ Men hans tjänare gick fram och talade till honom och sade: "Min fader, om profeten hade begärt något svårt av dig, skulle du då inte ha gjort det? Hur mycket mer nu då han endast har sagt till dig: Tvätta dig, så blir du ren!" ¹⁴ Då for han ner och doppade sig i Jordan sju gånger, så som gudsmannen hade sagt. Och hans kött blev friskt igen som en ung pojkes kött, och han blev ren.

¹⁵ Därefter vände han tillbaka till gudsmannen med hela sitt följe och gick in och kom fram till honom och sade: "Se, nu vet jag att det inte finns någon Gud på hela jorden utom i Israel. Tag nu emot en gåva av din tjänare."

¹⁶ Men han svarade: "Så sant Herren lever, han som jag tjänar, jag vill inte ta emot något." Fastän han om och om igen bad honom att ta emot, så ville han inte. ¹⁷ Då sade Naaman: "Om du inte vill det, så låt din tjänare få så mycket jord som ett par mulåsnor kan bära. Ty din tjänare vill inte mer offra brännoffer och slaktoffer åt andra gudar, utan endast åt Herren. ¹⁸ Detta må dock Herren förlåta din tjänare: När min herre går in i Rimmons tempel för att där böja knä och han då stöder sig vid min hand och jag också böjer knä där i Rimmons tempel, må då Herren förlåta din tjänare när jag böjer knä i Rimmons tempel." ¹⁹ Elisa sade till honom: "Gå i frid."

Men när Naaman hade lämnat honom och hunnit ett stycke på väg, ²⁰ tänkte Gehasi, gudsmannen Elisas tjänare: Se, min herre har släppt i väg denne Naaman från Aram utan att ta emot vad han hade fört med sig. Så sant Herren lever, jag skall springa efter honom och försöka få något av honom. ²¹ Och Gehasi gav sig i väg efter Naaman. När Naaman

såg någon komma springande efter sig, steg han genast ner från vagnen och gick emot honom och sade: "Allt står väl rätt till?" ²² Han svarade: "Ja, men min herre har sänt mig och låter säga: Just nu har två unga män, två profetlärjungar, kommit till mig från Efraims bergsbygd. Ge dem en talent silver och två högtidsdräcker." ²³ Naaman svarade: "Var snäll och tag två talenter." Och han bad honom enträget och knöt in två talenter silver i två penningpåsar och tog fram två högtidsdräcker och lämnade detta åt två av sina tjänare. Och dessa bar alltsammans framför honom.

²⁴ Men när Gehasi kom upp på höjden, tog han gåvorna ur deras hand och lade dem i förvar i huset. Sedan lät han männen gå sin väg.

²⁵ Därefter gick han och trädde fram inför sin herre. Då frågade Elisa honom: "Varifrån kommer du, Gehasi?" Han svarade: "Din tjänare har inte varit någonstans." ²⁶ Då sade han till honom: "Menar du att jag i min ande inte var med när en man vände om från sin vagn och gick emot dig? Är det dags att du skaffar dig silver och kläder, olivplanteringar, vingårdar, får och nötboskap, tjänare och tjänarinnor, ²⁷ nu när Naamans spetälska kommer att drabba dig och dina efterkommande för evigt?" Så gick Gehasi ut från honom, vit som snö av spetälska.

2 Kungaboken 6

Elisa och den tappade yxan

6 Profetlärjungarna sade till Elisa. "Se, rummet där vi sitter inför dig är för trångt för oss. ² Låt oss därför gå till Jordan och hämta var sin timmerstock därifrån, så att vi där kan bygga oss ett annat hus att sitta i." Han svarade: "Gå." ³ Men en av dem sade: "Jag ber dig: Kom med dina tjänare!" Han svarade: "Jag skall gå med." ⁴ Så gick han med dem. Och när de kom till Jordan började de hugga ner träd. ⁵ Men medan en av dem höll på att fälla ett träd, föll yxhuvudet i vattnet. Då skrek han till och sade: "O, min herre, yxan var ju lånad." ⁶ Gudsmannen frågade: "Var föll den i?" Han visade honom stället. Elisa högg då av ett stycke trä och kastade i det just där yxan fallit i vattnet och fick järnet att flyta upp. ⁷ Sedan sade han: "Tag nu upp det." Då räckte mannen ut handen och tog det.

Kriget med arameerna

⁸ Kungen i Aram låg i krig med Israel. När han rådgjorde med sina tjänare och sade: "På den och den platsen skall jag slå läger", ⁹ sände gudsmannen bud till Israels kung och lät säga: "Se till att du inte drar förbi den platsen, för arameerna ligger där." ¹⁰ Då sände Israels kung folk till den plats som gudsmannen hade angivit för honom och varnat honom för. Och han aktade sig noga där. Detta hände inte bara en eller två gånger.

¹¹ Kungen i Aram blev mycket oroad över detta. Han kallade till sig sina tjänare och sade till dem: "Kan ni inte säga mig vem av de våra det är som håller med Israels kung?" ¹² Då svarade en av hans tjänare: "Så är det inte, min herre konung. Men Elisa, profeten i Israel, meddelar Israels kung varje ord du talar i din sovkmarmare."

¹³ Han sade: "Gå och se efter var han finns, så att jag kan skicka någon att gripa honom." Man berättade då för honom att han var i Dotan. ¹⁴ Då sände han dit hästar och vagnar och en stor här. De kom om natten och omringade staden.

¹⁵ När gudsmannens tjänare tidigt på morgonen steg upp och gick ut, se, då hade en här med hästar och vagnar omringat staden. Tjänaren sade till gudsmannen: "O, min herre, vad skall vi ta oss till?" ¹⁶ Han svarade: "Frukta inte! De som är med oss är fler än de som är med dem." ¹⁷ Och Elisa bad: "Herre, öppna hans ögon, så att han ser." Då öppnade Herren tjänarens ögon, och han fick se att berget var fullt av hästar och vagnar av eld runt omkring Elisa.

¹⁸ När arameerna drog ner mot honom bad Elisa till Herren och sade: "Slå detta folk med blindhet." Och Herren slog dem med blindhet, så som Elisa hade bett. ¹⁹ Elisa sade då till dem: "Det här är inte den rätta vägen eller den rätta staden. Följ mig, så skall jag föra er till den man som ni letar efter." Och han förde dem till Samaria.

²⁰ Men när de kom till Samaria, sade Elisa: "Herre, öppna deras ögon så att de ser." Då öppnade Herren deras ögon, och de såg att de var mitt i Samaria. ²¹ När Israels kung såg dem, sade han till Elisa: "Skall jag hugga ner dem, min fader, skall jag hugga ner dem?" ²² Han svarade honom: "Du skall inte hugga ner dem. Hugger du ner dem som du har tagit till fånga med svärd och båge? Sätt fram mat och vatten åt dem, låt dem äta och dricka och låt dem sedan gå tillbaka till sin herre igen." ²³ Då lät han laga till en stor måltid åt dem. Och när de hade ätit och druckit lät han

dem gå, och de gick tillbaka till sin herre igen. Sedan kom det inte mer några arameiska strövskaror in i Israels land.

Matteus 7

Liknelsen om de två husbyggarna

²⁴ Den som därför hör dessa mina ord och handlar efter dem, han liknar en förständig man som byggde sitt hus på klippan. ²⁵ Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och kastade sig mot det huset. Men det föll inte, eftersom det var grundat på klippan. ²⁶ Men den som hör dessa mina ord och inte handlar efter dem, han liknar en dåre som byggde sitt hus på sanden. ²⁷ Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och slog mot det huset, och det föll samman, och dess fall var stort."

²⁸ När Yeshua hade avslutat detta tal, var människorna mycket förvånade över hans undervisning, ²⁹ ty han undervisade dem med auktoritet och inte som deras skriftlärdar.

23 april

St. Peter Damien: "St. George var en man som bytte ut en armé för en annan: han gav upp sin grad som romersk tribun för att lista sig som soldat för Kristus. Ivrig att möta fienden släppte han all världslig egendom och gav den till fattiga. Sedan kastade han sig, fri och obelastad in i kampen, med trons sköld framför sig, en stark Kristi soldat."

2 Kungaboken 6

Samaria belägras

²⁴ Därefter samlade Ben-Hadad, kungen i Aram, hela sin här och drog upp och belägrade Samaria. ²⁵ Det blev stor hungersnöd i Samaria. De belägrade det ända till dess att ett åsnehuvud kostade åttio siklar silver och en fjärdedels kab duvspillning fem siklar silver. ²⁶ Och en gång då Israels kung gick omkring på muren, ropade en kvinna till honom och sade: "Min herre och konung, hjälp mig!"

²⁷ Han svarade: "Hjälper inte Herren dig, varifrån skall då jag kunna skaffa hjälp åt dig? Från logen eller från vinpressen?" ²⁸ Och kungen frågade henne: "Vad vill du?" Hon svarade: "Kvinnan där sade till mig: Tag hit din son, så att vi får äta honom i dag, så äter vi min son i morgon. ²⁹ Så kokade vi min son och åt upp honom. Nästa dag sade jag till henne: Tag nu hit din son, så att vi får äta honom. Men då gömde hon undan sin son." ³⁰ När kungen hörde kvinnans ord, rev han sönder sina kläder där han gick på muren. Då såg folket att han hade säcktyg närmast kroppen. ³¹ Och han sade: "Må Gud straffa mig både nu och senare om Elisas, Safats sons, huvud får sitta kvar på honom i dag."

³² Elisa satt i sitt hus och de äldste satt hos honom. Kungen sände en man framför sig, men innan sändebudet hann fram, sade Elisa till de äldste: "Ser ni, hur denne mördarson skickar hit en man för att ta mitt huvud? Men se till att ni stänger igen dörren och spärrar vägen för honom med den, när den utskickade kommer. Nu hör jag också ljudet av hans herres steg efter honom." ³³ Medan han ännu talade med dem, kom sändebudet ner till honom och sade: "Se, detta onda är från Herren. Varför skulle jag längre kunna hoppas på Herren?"

2 Kungaboken 7

⁷ Elisa svarade: "Hör Herrens ord. Så säger Herren: I morgon vid den här tiden skall man i Samarias port få ett sea-mått fint mjöl för en sikel och två sea-mått korn för en sikel." ² Den officer som kungen stödde sig på svarade gudsmannen: "Även om Herren gjorde fönster på himlen, hur

skulle detta kunna ske?" Elisa sade: "Du skall få se det med egna ögon, men du skall inte få äta av det."

De spetälska vid Samarias stadsport

³ Utanför stadsporten uppehöll sig fyra spetälska män. De sade till varandra: "Varför skall vi stanna kvar här, tills vi dör?" ⁴ Om vi bestämmer oss för att gå in i staden nu när där är hungersnöd, så kommer vi att dö där. Och om vi stannar här, kommer vi också att dö. Låt oss alltså nu gå över till arameernas läger. Om de låter oss leva så får vi leva, och om de dödar oss så låt oss dö." ⁵ I skymningen steg de upp och gick in i arameernas läger. Men när de kom till utkanten av lägret, se, då fanns inte en människa där. ⁶ Ty Herren hade låtit ett dån av vagnar och hästar höras, ett dån som av en stor här, och de hade sagt till varandra: "Israels kung har säkert lejt hjälp mot oss hos hetiternas och egyptiernas kungar, för att de skall överfalla oss." ⁷ Därför hade de brutit upp och flytt i skymningen och hade övergivit sina tält, sina hästar och åsnor. Och de hade övergivit lägret sådant det stod och flytt för att rädda sina liv.

⁸ När de spetälska kom till utkanten av lägret, gick de in i ett tält och åt och drack. Och de tog silver, guld och kläder och gick bort och gömde det. Sedan vände de tillbaka till ett annat tält och tog vad som fanns där och gick bort och gömde det. ⁹ Men därefter sade de till varandra: "Vi gör inte rätt. I dag kan vi komma med goda nyheter. Men om vi tiger nu och väntar till i morgon, drar vi skuld över oss. Kom så går vi och berättar om det här i kungens hus."

¹⁰ Så gick de bort och ropade till vakten vid stadsporten och berättade för dem: "Vi kom till arameernas läger, men där fanns inte en människa, och det hördes inte ett ljud av någon människa. Där stod endast hästarna och åsnorna bundna och tälten stod som de brukade." ¹¹ De som höll vakt vid porten ropade ut detta, och man berättade det också inne i kungens hus.

¹² Kungen steg då upp mitt i natten och sade till sina tjänare: "Jag skall tala om för er vad arameerna har gjort mot oss. De vet att vi är uthungrade. Därför har de gått ut ur lägret och gömt sig ute på marken och menar att de skall gripa oss levande när vi lämnar staden, och att de på så sätt skall komma in i staden." ¹³ Men en av hans tjänare sade: "Låt oss ta fem av de återstående hästar som ännu finns kvar härinne och skicka i väg dem och se vad som händer. Det kommer annars att gå med

dem som med de israeliter som finns kvar här, eller som det har gått med hela hopen av israeliter som redan har dött." ¹⁴ Man tog alltså två vagnar med förspända hästar, och kungen skickade i väg dem efter arameernas här och sade: "Far bort och se efter." ¹⁵ De for efter dem ända till Jordan. Och se, hela vägen var full med kläder och andra saker som arameerna hade kastat ifrån sig, när de skyndade bort. De som skickats i väg kom tillbaka och meddelade kungen detta.

¹⁶ Då drog folket ut och plundrade arameernas läger. Och nu fick man ett sea-mått fint mjöl för en sikel och två sea-mått korn för en sikel, så som Herren hade sagt. ¹⁷ Den officer som kungen brukade stödja sig på hade han satt att hålla ordning vid stadsporten. Men folket trampade ihjäl honom i porten och han dog. Detta skedde enligt det ord som gudsmannen hade sagt när kungen kom ner till honom. ¹⁸ Ty när gudsmannen sade till kungen: "I morgon vid den här tiden skall man i Samarias port få två sea-mått korn för en sikel och ett sea-mått fint mjöl för en sikel", ¹⁹ då sade officeren till gudsmannen: "Även om Herren gjorde fönster på himlen, hur skulle något sådant kunna ske?" Då sade han: "Du skall få se det med egna ögon, men du skall inte få äta av det." ²⁰ Så hände honom också, ty folket trampade ihjäl honom i porten, och han dog.

Matteus 8

Yeshua botar en spetälsk

8 När han gick ner från berget, följde mycket folk efter honom. ² Då kom en spetälsk^(a) fram och föll ner för honom och sade: "Herre, om du vill, kan du göra mig ren." ³ Yeshua räckte ut handen och rörde vid honom och sade: "Jag vill. Bli ren!" Genast blev mannen ren från sin spetälska. ⁴ Och Yeshua sade till honom: "Se till att du inte talar om detta för någon, men gå och visa dig för prästen och bär fram den offergåva som Mose har föreskrivit, till ett vittnesbörd för dem."^(b)

En hednisk officers tro

⁵ Då Yeshua var på väg in i Kapernaum, kom en officer^(c) fram och bad honom: ⁶ "Herre, min tjänare ligger lam där hemma och har svåra plågor." ⁷ Yeshua frågade honom: "Skall då jag komma och bota honom?" ⁸ Officeren svarade: "Herre, jag är inte värd att du går in under mitt tak,

men säg bara ett ord, så blir min tjänare frisk. ⁹ Också jag är en man som står under andras befäl, och jag har soldater under mig. Säger jag till en: Gå, så går han, och till en annan: Kom, så kommer han, och till min tjänare: Gör det här, så gör han det." ¹⁰ När Yeshua hörde det, blev han förvånad och sade till dem som följde honom: "Amen säger jag er: I Israel har jag inte hos någon funnit en så stark tro. ¹¹ Jag säger er: Många skall komma från öster och väster och ligga till bords med Abraham och Isak och Jakob i himmelriket. ¹² Men rikets barn skall kastas ut i mörkret utanför. Där skall man gråta och skära tänder." ¹³ Till officeren sade Yeshua: "Gå, som du tror skall det ske dig." Och i samma ögonblick blev hans tjänare frisk.

Yeshua botar de sjuka

¹⁴ Yeshua kom hem till Petrus hus och fick se att Petrus svärmor låg sjuk i feber. ¹⁵ Han rörde vid hennes hand, och då lämnade febern henne, och hon steg upp och betjänade honom. ¹⁶ När det blev kväll, förde man till honom många besatta. Och han drev ut de onda andarna med ett ord och botade alla sjuka, ¹⁷ för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten Jesaja: Han tog på sig våra svagheter, och våra sjukdomar bar han. ^[d]

Lärjungaskapets krav

¹⁸ När Yeshua såg att en folkskara samlades omkring honom, befälde han att man skulle fara över till andra sidan sjön. ¹⁹ Då kom en skriftlärd fram och sade till honom: "Mästare, ^[e] jag vill följa dig, vart du än går." ²⁰ Yeshua sade till honom: "Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen ^[f] har inget att vila huvudet mot." ²¹ En annan av hans lärjungar sade till honom: "Herre, låt mig först gå och begrava min far." ²² Yeshua svarade: "Följ mig, och låt de döda begrava sina döda."

24 april

St.Fidelis av Sigmaringen: "På grund av tron byter vi det närvarande för det kommande."

2 Kungaboken 8

Sunemitiskan och de sju hungeråren

8 Elisa sade till den kvinna vars son han hade uppväckt till livet: "Stå upp och drag bort med ditt husfolk och bo var du kan, för Herren har kallat på hungersnöd och den skall komma över landet i sju år." ² Då steg kvinnan upp och gjorde som gudsmannen sade. Hon drog bort med sitt husfolk och bodde i filisteernas land i sju år.

³ Men när de sju åren hade gått, kom kvinnan tillbaka från filisteernas land. Hon gick för att vädja till kungen om att få tillbaka sitt hus och sin mark. ⁴ Kungen höll just på att tala med Gehasi, gudsmannens tjänare, och sade: "Berätta för mig om alla de stora ting som Elisa har gjort." ⁵ Just som han höll på att berätta för kungen hur Elisa hade uppväckt en död, kom den kvinna vars son han hade uppväckt till livet för att vädja till kungen om att få tillbaka sitt hus och sin mark. Då sade Gehasi: "Min herre konung, här är kvinnan och här är hennes son, som Elisa uppväckte." ⁶ Då frågade kungen ut kvinnan, och hon berättade allt för honom. Sedan lät kungen en hovman gå med henne och kungen sade: "Skaffa tillbaka allt som tillhör henne och dessutom all avkastning av marken, från den dag då hon lämnade landet ända till nu."

Elisa och Arams kung Ben-Hadad

⁷ Elisa kom till Damaskus medan den arameiske kungen Ben-Hadad låg sjuk. När man berättade för denne att gudsmannen hade kommit dit,

⁸ sade kungen till Hasael: "Tag med dig gåvor och gå och möt gudsmannen och fråga Herren genom honom, om jag skall bli frisk från denna sjukdom." ⁹ Hasael gick emot honom och tog med sig gåvor, allt det bästa som fanns i Damaskus, så mycket som fyrtio kameler kunde bära. Han kom och trädde fram inför honom och sade: "Din son Ben-Hadad, kungen i Aram, har skickat mig till dig och låter fråga: Skall jag bli frisk från denna sjukdom?" ¹⁰ Elisa svarade honom: "Gå och säg till honom: Du skall bli frisk igen. Men Herren har uppenbarat för mig att han ändå skall dö." ¹¹ Gudsmannen stirrade framför sig och såg på honom till dess han blev besvårad. Sedan började han gråta. ¹² Då sade Hasael: "Varför gråter min herre?" Han svarade: "Därför att jag vet hur mycket ont du skall göra Israels barn. Du skall sätta eld på deras befästa platser, deras unga män skall du döda med svärd, deras späda barn skall du krossa och deras havande kvinnor skall du skära upp." ¹³ Hasael sade: "Vad är väl din tjänare, den hunden, eftersom han skulle kunna göra så stora ting?" Elisa svarade: " Herren har uppenbarat för mig att du skall bli kung över Aram."

¹⁴ Han gick ifrån Elisa och kom till sin herre. Då frågade denne honom: "Vad sade Elisa till dig?" Han svarade: "Han sade till mig att du skall bli frisk igen." ¹⁵ Men dagen därefter tog han ett täcke och doppade det i vatten och bredde ut det över kungens ansikte. Detta blev hans död.

Och Hasael blev kung efter honom.

Joram blir kung i Juda

¹⁶ I Jorams, Ahabs sons, Israels kungs, femte regeringsår, medan Josafat ännu var kung i Juda, blev Joram, Josafats son, kung i Juda. ¹⁷ Han var trettio två år när han blev kung, och han regerade åtta år ^(a) i Jerusalem. ¹⁸ Men han vandrade på Israels kungars väg, så som Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans hustru. Han gjorde det som var ont i Herrens ögon. ¹⁹ Men Herren ville ändå inte fördärva Juda för sin tjänare Davids skull. Han hade lovat att han och hans söner skulle ha en lampa för alltid.

²⁰ I hans tid avföll Edom från Juda välde och satte en egen kung över sig.

²¹ Då drog Joram över till Sair med alla sina vagnar. På natten gick han till anfall och slog edomiterna, som hade omringat honom, och dem som förde befälet över deras vagnar, men folket flydde till sina tält. ²² Så avföll Edom från Juda välde och det har varit skilt därifrån ända till denna dag. Vid samma tid avföll också Libna. ²³ Vad som mer finns att säga om

Jorams gärningar och allt vad han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. ²⁴ Joram gick till vila hos sina fäder och blev begravd hos sina fäder i Davids stad. Hans son Ahasja blev kung efter honom.

Ahasja blir kung i Juda

²⁵ I Jorams, Ahabs sons, Israels kungs, tolfte regeringsår blev Ahasja, Jorams son, kung i Juda. ²⁶ Ahasja var tjugotvå år när han blev kung, och han regerade ett år ^b i Jerusalem. Hans mor hette Atalja och hon var dotter till Omri, Israels kung. ²⁷ Han vandrade på samma väg som Ahabs hus och gjorde det som var ont i Herrens ögon liksom Ahabs hus hade gjort. Han var ju nära släkt med Ahabs hus.

²⁸ Han drog ut tillsammans med Joram, ^c Ahabs son, och stred mot Hasael, kungen i Aram, vid Ramot i Gilead. Men Joram blev sårad av arameerna. ²⁹ Då vände kung Joram tillbaka för att i Jisreel låta sig läkas från de sår som arameerna hade tillfogat honom vid Ramot i striden mot Hasael, kungen i Aram. Och Ahasja, Jorams son, Juda kung, for ner för att besöka Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne låg sjuk.

2 Kungaboken 9

Jehu blir smord till kung i Israel

9 Profeten Elisa kallade till sig en av profetlärjungarna och sade till honom: "Spänn bältet om livet och tag den här oljeflaskan med dig och gå till Ramot i Gilead. ² När du har kommit dit, sök då upp Jehu, son till Josafat, son till Nimsi. Gå in till honom och bed honom resa sig upp, där han sitter bland sina bröder, och för in honom i den innersta kammaren. ³ Tag oljeflaskan och gjut olja på hans huvud och säg: Så säger Herren: Jag har smort dig till kung över Israel. Öppna sedan dörren och fly utan att dröja."

⁴ Den unge mannen, profetens tjänare, gav sig i väg till Ramot i Gilead.

⁵ När han kom dit fick han se härens befälhavare sitta där. Han sade till honom: "Överste, jag har ett ärende till dig." Jehu frågade: "Till vem av oss alla här?" Han svarade: "Till dig, överste." ⁶ Då reste han sig och gick in i huset. Profetlärjungen göt olja på hans huvud och sade till honom: "Så säger Herren, Israels Gud: Jag har smort dig till kung över Herrens

folk, över Israel. ⁷ Du skall förgöra Ahabs, din herres, hus. Ty jag skall på Isebel hämnas mina tjänare profeternas blod, ja, alla Herrens tjänares blod. ⁸ Hela Ahabs hus skall utrotas. Jag skall utrota alla av mankön i Ahabs hus, både små och stora i Israel. ⁹ Jag skall göra med Ahabs hus, som jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus och som jag gjorde med Bashas, Ahias sons, hus. ¹⁰ Hundarna skall äta upp Isebel på Jisreels åkerfält, och ingen skall begrava henne." Därefter öppnade han dörren och flydde.

¹¹ När Jehu kom tillbaka ut till sin herres tjänare, frågade man honom: "Allt står väl rätt till? Varför kom denne galning till dig?" Han svarade dem: "Ni känner ju den mannen och hur han pratar." ¹² Men de sade: "Du försöker lura oss. Säg som det är." Då sade han: "Så och så sade han till mig: Så säger Herren: Jag har smort dig till kung över Israel." ¹³ Då tog var och en av dem genast sin mantel och lade den under honom på trappan. De blåste i hornet och ropade: "Jehu är kung!"

Kung Joram i Israel dödas

¹⁴ Jehu, son till Josafat, son till Nimsi, anstiftade en sammansvärjning mot Joram. Joram hade med hela Israel legat vid Ramot i Gilead för att försvara det mot Hasael, kungen i Aram. ¹⁵ Men kung Joram hade vänt tillbaka till Jisreel för att läka de sår som arameerna hade tillfogat honom under hans strid mot Hasael, kungen i Aram. Och Jehu sade: "Om ni vill det, så låt inte någon slippa ut ur staden som sedan kan gå och berätta detta i Jisreel." ¹⁶ Jehu steg upp i sin vagn och for till Jisreel, ty Joram låg sjuk där, och Ahasja, Juda kung, hade farit dit för att besöka Joram.

¹⁷ När väktaren, som stod på tornet i Jisreel, fick se Jehu komma med sitt följe, sade han: "Jag ser ett följe." Då befallde Joram att man skulle sända en ryttare att möta dem och fråga: Är det fred? ¹⁸ Ryttaren red mot Jehu och sade: "Kungen frågar: Allt står väl rätt till?" Då svarade Jehu: "Vad har du med det att göra? Vänd om och följ efter mig." Vaktaren rapporterade: "Den du skickade i väg har hunnit fram till dem, men han kommer inte tillbaka." ¹⁹ Då sände han en annan ryttare. När denne hade hunnit fram till dem sade han: "Kungen frågar: Allt står väl rätt till?" Jehu svarade: "Vad har du med det att göra? Vänd om och följ efter mig."

²⁰ Vaktaren meddelade på nytt: "Han har hunnit fram till dem, men han kommer inte tillbaka. De kör som Jehu, Nimsis son, kör, för han kör som en galning."

²¹ Då sade Joram: "Spänn för." Och man spände för hans vagn. Joram, Israels kung, och Ahasja, Juda kung, for ut, var och en i sin vagn. De for för att möta Jehu, och de träffade honom på jisreeliten Nabots åkerstycke. ²² När Joram fick se Jehu sade han: "Allt står väl rätt till, Jehu?" Denne svarade: "Hur skulle det kunna göra det så länge som din mor Isebels avgudaväsen och hennes många trolldomskonster finns kvar?" ²³ Då vände Joram vagnen och flydde, medan han ropade till Ahasja: "Förräderi, Ahasja!" ²⁴ Men Jehu hade tagit bågen i sin hand och sköt Joram i ryggen, så att pilen gick ut genom hjärtat, och han sjönk ner i sin vagn. ²⁵ Sedan sade han till sin officer Bidkar: "Tag honom och kasta ut honom på jisreeliten Nabots åker. Kom ihåg hur du och jag red bredvid varandra bakom hans far Ahab och hur Herren uttalade följande profetia om honom: ²⁶ Sannerligen, i går såg jag Nabots och hans söners blod, säger Herren. Just på denna åker skall jag vedergälla dig, säger Herren. Tag honom därför nu och kasta honom här på åkern enligt Herrens ord."

Kung Ahasja i Juda dödas

²⁷ När Ahasja, Juda kung, såg detta, flydde han mot trädgårdshuset. Men Jehu satte efter honom och ropade. "Döda också honom i vagnen." Så skedde också på Gurhöjden vid Jibleam. Men han flydde till Megiddo och dog där. ²⁸ Sedan förde hans tjänare honom i vagnen till Jerusalem. Man begravde honom i hans grav hos hans fäder i Davids stad.

²⁹ Och Ahasja hade blivit kung över Juda i Jorams, Ahabs sons, elfte regeringsår.

Isebel dödas

³⁰ Så kom Jehu till Jisreel. När Isebel fick höra detta, sminkade hon sig kring ögonen och smyckade sitt huvud och såg ut genom fönstret. ³¹ När Jehu kom in genom porten ropade hon: "Står allt rätt till, du Simri, som har mördat din herre?" ³² Han såg upp mot fönstret och sade: "Vem står på min sida? Vem?" Då tittade två eller tre hovmän ner på honom. ³³ Han sade: "Kasta ner henne!" De kastade då ner henne, så att hennes blod stänkte på väggen och på hästarna. Och han körde över henne.

³⁴ Därefter gick Jehu in och åt och drack. Sedan sade han: "Tag rätt på henne, den förbannade, och begrav henne. Hon är ju en kungadotter."

³⁵ Men när de gick för att begrava henne, fann de ingenting annat än huvudskålen, fötterna och händerna kvar av henne. ³⁶ De vände tillbaka och berättade detta för Jehu. Då sade han: "Detta är vad Herren talade

genom sin tjänare tisbiten Elia, när han sade: På Jisreels åkerfält skall hundarna äta upp Isebels kött. ³⁷ Isebels döda kropp skall ligga som gödsel på marken på Jisreels åkerfält, så att ingen skall kunna säga: Detta är Isebel."

2 Kungaboken 10

Ahabs söner dödas

10 Ahab hade sjuttio söner i Samaria. Jehu skrev brev som han sände till Samaria, till ledarna i Jisreel, de äldste och till dem som skulle uppfostra Ahabs söner. Han skrev: ² "Nu, när ni får detta brev, ni som har er herres söner hos er och som har vagnarna och hästarna hos er och dessutom en befäst stad och vapen, ³ utse då den som är bäst och lämpligast av er herres söner och sätt honom på hans fars tron och strid för er herres hus." ⁴ Men de blev mycket förskräckta och sade: "De två kungarna har ju inte kunnat stå emot honom. Hur skulle då vi kunna göra det?"

⁵ Överhovmästaren och högste styresmannen i staden, de äldste och de som fostrade kungens söner sände bud till Jehu och lät säga: "Vi är dina tjänare. Allt vad du säger till oss vill vi göra. Vi vill inte göra någon till kung. Gör vad du finner för gott."

⁶ Då skrev han ännu ett brev till dem och där stod: "Om ni står på min sida och vill lyssna till mina ord, så hugg huvudena av er herres söner och kom i morgon vid denna tid till mig i Jisreel."

De sjuttio kungasönerna bodde hos de ledande i staden och uppfostrades av dem. ⁷ När de fick brevet, tog de kungasönerna och dräpte dem, alla sjuttio, och lade deras huvuden i korgar och sände dem till Jehu i Jisreel. ⁸ När ett bud kom och berättade för honom att man hade fört dit kungasönernas huvuden, sade han: "Lägg dem till i morgon i två högar vid ingången till porten." ⁹ På morgonen gick han ut och ställde sig där och sade till allt folket: "Ni är utan skuld. Det är jag som har ordnat sammansvärjningen mot min herre och dödat honom. Men vem har slagit ihjäl alla dessa? ¹⁰ Ni skall veta att inget av Herrens ord faller till marken, inget som Herren har talat mot Ahabs hus. Ja, Herren har gjort det han har sagt genom sin tjänare Elia." ¹¹ Sedan dödade Jehu

alla som fanns kvar av Ahabs hus i Jisreel, även alla hans förnämsta män, hans förtrogna och hans präster. Han lät ingen komma undan.

Ahasjas bröder dödas

¹² Därefter steg Jehu upp och gav sig i väg till Samaria. Men när han under vägen kom till Bet-Eked-Haroim, ¹³ träffade han på Ahasjas, Juda kungs, bröder. Han frågade dem: "Vilka är ni?" De svarade: "Vi är Ahasjas bröder, och vi är på väg ner för att hälsa på kungasönerna och kungamoderns söner." ¹⁴ Han sade: "Grip dem levande!" Då grep de dem levande och dräpte dem vid Bet-Ekeds brunn, alla fyrtiotvå. Han lät ingen av dem bli kvar.

Alla återstående av Ahabs hus dödas

¹⁵ När han sedan begav sig därifrån träffade han Jonadab, Rekabs son, som kom för att möta honom. Han hälsade på honom och sade till honom: "Är du lika uppriktig mot mig som jag är mot dig?" Jonadab svarade: "Ja." "Är det så", sade han, "räck mig då handen!" Han räckte honom handen och lät honom stiga upp till sig i vagnen och han sade: ¹⁶ "Följ med mig och se hur jag nitälskar för Herren." Så körde man i väg med honom i hans vagn. ¹⁷ När han kom till Samaria dödade han alla som var kvar av Ahabs hus i Samaria, till dess han hade utrotat det, enligt det ord som Herren hade talat till Elia.

Baals tjänare dödas

¹⁸ Jehu samlade hela folket och sade till dem: "Ahab har tjänat Baal litet, Jehu skall tjäna honom mycket. ¹⁹ Kalla hit till mig alla Baals profeter, alla hans tjänare och alla hans präster. Ingen får saknas, för jag planerar ett stort offer åt Baal. Var och en som saknas skall mista livet." Men Jehu gjorde så med list eftersom han ville utrota Baals tjänare. ²⁰ Därefter sade Jehu: "Lys ut en helig högtidsförsamling åt Baal." Då lyste man ut en sådan. ²¹ Jehu sände bud över hela Israel och alla Baals tjänare kom, ingen uteblev. De gick in i Baals tempel, som blev fullt från ena änden till den andra. ²² Sedan sade han till föreståndaren för klädkammaren: "Tag fram kläder åt alla Baals tjänare." Och han tog fram kläder åt dem. ²³ Därefter gick Jehu in i Baals tempel med Jonadab, Rekabs son. Han sade till Baals tjänare: "Se nu noga efter att det inte finns någon Herrens tjänare här bland er, utan endast sådana som tjänar Baal." ²⁴ De gick in dit för att offra slaktoffer och brännoffer. Men Jehu hade ställt åttio man

utanför och sagt: "Om någon av de män som jag nu överlämnar i era händer slipper undan, skall liv ges för liv."

²⁵ När man hade offrat brännoffret, sade Jehu till livvakterna och officerarna: "Gå in och slå ner dem. Låt ingen komma ut." Och de slog dem med svärd, och livvakterna och officerarna kastade undan deras kroppar. Sedan gick de in i det inre av Baals tempel ²⁶ och kastade ut stoderna och brände upp dem. ²⁷ Själva baals- stoden bröt de ner. De bröt också ner Baals tempel och gjorde av det avträden, som finns kvar än i dag.

²⁸ Så utrotade Jehu Baal ur Israel. ²⁹ Men han vände sig inte bort från de synder genom vilka Jerobeam, Nebats son, hade kommit Israel att synda, inte från guldkalvarna i Betel och Dan. ³⁰ Herren sade till Jehu: "Därför att du har väl utfört det som var rätt i mina ögon och gjort mot Ahabs hus allt vad jag hade i sinnet, därför skall dina söner till fjärde led sitta på Israels tron." ³¹ Men Jehu brydde sig inte om att av hela sitt hjärta följa Herrens, Israels Guds, lag. Han vände sig inte bort från de synder genom vilka Jerobeam hade kommit Israel att synda.

Jehu dör

³² Vid denna tid började Herren stycka Israel, ty Hasael slog israeliterna uteder hela deras gräns. ³³ På östra sidan om Jordan intog han hela landet Gilead, gaditernas, rubeniternas och manassiternas land, området från Aroer vid Arnons dalgång, både Gilead och Basan.

³⁴ Vad som mer finns att säga om Jehu, om allt han gjorde och om alla hans bedrifter, det är skrivet i Israels kungars krönika. ³⁵ Jehu gick till vila hos sina fäder och man begravde honom i Samaria. Hans son Joahas blev kung efter honom. ³⁶ Den tid Jehu regerade över Israel i Samaria var tjugoåttio år. ^[a]

Matteus 8: 23 – 9: 8

Yeshua stillar stormen

²³ Yeshua steg i båten, och hans lärjungar följde honom. ²⁴ Då blåste det upp till full storm på sjön, och vågorna slog över båten. Men han sov.

²⁵ De gick då fram och väckte honom och sade: "Herre, hjälp! Vi går under." ²⁶ Han sade: "Varför är ni rädda? Så lite tro ni har!" Sedan reste

han sig och talade strängt till vindarna och sjön, och det blev alldeles lugnt. ²⁷ Männen häpnade och sade: "Vem är han? Till och med vindarna och sjön lyder honom."

Yeshua botar två besatta

²⁸ När Yeshua kom över till gadarenernas område^[g] på andra sidan sjön, kom två besatta emot honom ut från gravarna. De var så våldsamma att ingen kunde ta sig fram på den vägen. ²⁹ Nu skrek de: "Vad har vi med dig att göra, du Guds Son? Har du kommit hit för att plåga oss i förtid?" ³⁰ Ett gott stycke därifrån gick en stor svinhjord och betade. ³¹ De onda andarna bad honom: "Om du driver ut oss, skicka oss då in i svinhjorden." ³² Han sade till dem: "Far i väg!" Då kom de onda andarna ut och for in i svinen. Och hela hjorden störtade utför branten ner i sjön och omkom i vattnet. ³³ De som vaktade svinen flydde in i staden och berättade alltsammans, också det som hade hänt med de besatta. ³⁴ Hela staden gick då ut för att möta Yeshua, och när de fick se honom, bad de att han skulle lämna deras område.

Yeshua botar en lam man

⁹ Yeshua steg i en båt och for över sjön och kom till sin egen stad.^[a] ² Där förde de till honom en lam man, som låg på en bädd. Och då han såg deras tro, sade han till den lame: "Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlåtna." ³ Några skriftlärda tänkte: "Han hädar." ⁴ Yeshua såg deras tankar och sade: "Varför tänker ni så ont i era hjärtan? ⁵ Vilket är lättast att säga: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stig upp och gå? ⁶ Men ni skall veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder." Sedan sade han till den lame: "Stig upp, ta din bädd och gå hem!" ⁷ Då steg mannen upp och gick hem. ⁸ När folket såg det, greps de av fruktan och prisade Gud, som hade gett sådan makt åt människor.^[b]

25 april

St. Thomas Aquinas: "Som seglare leds av en stjärna till hamnen, leds kristna till himmelriket av Maria."

2 Kungaboken 11

Atalja regerar i Juda

11 När Atalja, Ahasjas mor, såg att hennes son var död, stod hon upp och förgjorde hela kungasläkten. ² Men just när kungabarnen skulle dödas, tog Joseba, som var dotter till kung Joram och syster till Ahasja, och gömde undan Joas, Ahasjas son, och förde honom tillsammans med hans amma i hemlighet in i sovkammaren. Där höll man honom gömd för Atalja så att han inte blev dödad. ³ Sedan var han hos Joseba i Herrens hus, där han gömdes i sex år, medan Atalja regerade i landet.^[a]

⁴ Men i det sjunde året sände Jojada bud och lät hämta befälen för kareerna, livvakterna, och förde dem in till sig i Herrens hus. Sedan han hade gjort ett avtal med dem och tagit en ed av dem i Herrens hus, visade han dem kungens son. ⁵ Därefter befallde han dem och sade: "Detta är vad ni skall göra: En tredjedel av er, som går vakt på sabbaten, skall hålla vakt i kungshuset, ⁶ en tredjedel vid Surporten och en tredjedel vid porten bakom vakten. Så skall ni hålla vakt vid huset i tur och ordning. ⁷ Men era andra båda avdelningar, nämligen alla de som

skall gå av vakten på sabbaten, de skall hålla vakt i Herrens hus hos kungen. ⁸ Ni skall ställa er runt omkring kungen, var och en med sina vapen i handen. Om någon vill tränga sig innanför leden skall han dödas. Ni skall följa kungen, både när han går ut och går in."

⁹ Befälen gjorde allt vad prästen Jojada hade befallt dem. Var och en av dem tog sina män, både de som skulle gå på vakten på sabbaten och de som skulle gå av vakten på sabbaten, och de kom till prästen Jojada.

¹⁰ Prästen gav befälen de spjut och sköldar som hade tillhört kung David och som fanns i Herrens hus. ¹¹ Livvakterna ställde upp sig var och en med sina vapen i handen, från husets södra sida till husets norra sida, mot altaret och mot huset, runt omkring kungen. ¹² Därefter förde han ut kungasonen och satte på honom kronan och gav honom vittnesbördet. De gjorde honom till kung och smorde honom. Och de klappade i händerna och ropade: "Leve konungen!"

¹³ När Atalja hörde vakternas och folkets rop, gick hon in i Herrens hus till folket. ¹⁴ Hon såg sig omkring, och se, då stod kungen där vid pelaren såsom sed var. Och befälen stod bredvid kungen och allt folket i landet jublade och stötte i trumpeterna. Då rev Atalja sönder sina kläder och ropade: "Sammansvärjning! Sammansvärjning!" ¹⁵ Men prästen Jojada gav denna befallning till befälen, som anförde skaran: "För ut henne mellan leden, och om någon följer henne skall han dödas med svärd." Prästen ville nämligen förhindra att hon dödades i Herrens hus.

¹⁶ Så grep de henne, och när hon hade kommit till den plats där hästarna brukade föras in i kungshuset, dödades hon där.

Jojadas reformer

¹⁷ Jojada slöt det förbundet mellan Herren, kungen och folket att de skulle vara ett Herrens folk. Han slöt också ett förbund mellan kungen och folket. ¹⁸ Allt folket i landet begav sig till Baals tempel och rev ner det och förstörde dess altaren och bilder helt och hållet, och Mattan, Baals präst, dödade de framför altarna. Därefter ställde prästen ut vakter vid Herrens hus. ¹⁹ Han tog med sig befälen tillsammans med kareerna, livvakterna, och allt folket, och de förde kungen ner från Herrens hus och gick in i kungshuset genom vakternas port. Och han satte sig på kungatronen. ²⁰ Allt folket i landet gladde sig, och staden fick ro. Men Atalja hade de dödat med svärd i kungshuset.

²¹ Joas var sju år gammal när han blev kung.

2 Kungaboken 12

Joas blir kung i Juda

12 I Jehus sjunde regeringsår blev Joas kung, och han regerade i fyrtio år^(a) i Jerusalem. Hans mor hette Sibja och var från Beer-Sheba. ² Joas gjorde det som var rätt i Herrens ögon, så länge prästen Jojada undervisade honom. ³ Men offerhöjderna avskaffades inte, utan folket fortsatte att offra och tända offereld på höjderna.

⁴ Joas sade till prästerna: "Alla pengar som kommer in till Herrens hus som heliga gåvor, gångbara pengar, sådana som utgör lösen för personer efter det värde som bestäms för var och en, och alla pengar som någon av sitt hjärta manas att bära till Herrens hus, ⁵ dem skall prästerna ta emot, var och en av sina bekanta och de skall rusta upp vad som är förfallet på Herrens hus, överallt där det finns något förfallet."

⁶ Men i kung Joas tjugotredje regeringsår hade prästerna ännu inte rustat upp vad som var förfallet på huset. ⁷ Då kallade Joas till sig prästen Jojada och de övriga prästerna och sade till dem: "Varför rustar ni inte upp vad som är förfallet på huset? Nu får ni inte längre ta emot pengar av era bekanta, utan ni skall ge dem till underhållet av huset." ⁸ Prästerna samtyckte till att inte ta emot pengar av folket och att inte heller själva rusta upp vad som var förfallet på huset.

⁹ Då tog prästen Jojada en kista och borrhade ett hål i locket och ställde den bredvid altaret, på högra sidan när man går in i Herrens hus. Prästerna som höll vakt vid tröskeln lade dit alla pengar som flöt in till Herrens hus. ¹⁰ Så snart de märkte att det fanns mycket pengar i kistan, gick kungens sekreterare dit upp tillsammans med översteprästen, och de samlade in och räknade de pengar som fanns i Herrens hus. ¹¹ Sedan överlämnades de uppvägda pengarna till de män som arbetade som tillsyningsmän vid Herrens hus. Dessa betalade ut pengarna till de timmermän och byggnadsarbetare som arbetade på Herrens hus ¹² och till murarna och stenhuggarna. Pengarna användes också till inköp av trävirke och huggen sten för att rusta upp det som var förfallet på Herrens hus, ja, till alla utgifter för att rusta upp huset. ¹³ Men man gjorde inte silverfat för Herrens hus, inte heller knivar, skålar, trumpeter eller andra föremål av guld eller silver för de pengar som flöt in till Herrens hus, ¹⁴ utan man gav dem till arbetarna för att dessa skulle rusta

upp huset. ¹⁵ Man höll inte någon räkenskap med de män som pengarna överlämnades till för att de skulle ge dem till arbetarna, utan de fick handla på heder och tro. ¹⁶ Men skuldofferspengarna och syndofferspengarna gick inte till Herrens hus utan tillföll prästerna.

¹⁷ Vid den tiden drog Hasael, kungen i Aram, upp och belägrade Gat och intog det. Därefter tågade Hasael upp mot Jerusalem. ¹⁸ Då tog Joas, Juda kung, allt vad hans fäder Josafat, Joram och Ahasja, Juda kungar, hade helgat åt Herren och vad han själv hade helgat åt Herren och allt guld som fanns i skattkamrarna i Herrens hus och i kungshuset och sände det till Hasael, kungen i Aram, som då lämnade Jerusalem i fred.

¹⁹ Vad som mer finns att säga om Joas och allt vad han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. ²⁰ Hans tjänare gjorde uppror och anstiftade en sammansvärjning och dödade Joas i Millobyggnaden som sträcker sig ner mot Silla. ²¹ Det var hans tjänare Josakar, Simeats son, och Josabad, Somers son, som slog honom till döds. Man begravde honom hos hans fäder i Davids stad. Hans son Amasja blev kung efter honom.

Matteus 9

Yeshua kallar Matteus

⁹ Yeshua gick vidare och fick se en man som hette Matteus^(c) sitta utanför tullhuset. Han sade till honom: "Följ mig!" Då steg Matteus upp och följde honom. ¹⁰ När Yeshua sedan var gäst i hans hem, kom många publikaner och syndare och låg till bords tillsammans med Yeshua och hans lärjungar. ¹¹ Fariseerna fick se det och frågade hans lärjungar: "Varför äter er mästare med publikaner och syndare?" ¹² Yeshua hörde det och sade: "Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka. ¹³ Gå och lär er vad detta ord betyder: Jag vill se barmhärtighet, inte offer. ^(d) Ty jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare."

26 april

John Henry Newman: "Endast de kan festa som har fastat."

2 Kungaboken 13

Joahas blir kung i Israel

13 I Joas, Ahasjas sons, Juda kungs, tjugotredje regeringsår blev Joahas, Jehus son, kung över Israel i Samaria och regerade i sjutton år.^(a)

² Han gjorde det som var ont i Herrens ögon och levde i de synder genom vilka Jerobeam, Nebats son, hade kommit Israel att synda. Från dem avstod han inte. ³ Då upptändes Herrens vrede mot Israel, och han gav dem i händerna på Hasael, den arameiske kungen och Ben-Hadad, Hasaels son, under hela denna tid. ⁴ Men Joahas bönföll inför Herren och Herren hörde honom, eftersom han såg Israels olycka, då kungen i Aram förtryckte dem. ⁵ Herren gav åt Israel en befriare så att de kom undan arameernas hand. Sedan bodde Israels barn i sina hem som förut.

⁶ Likväl avstod de inte från de Jerobeams hus synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda, utan levde i dem. Aseran fick också stå kvar i Samaria. ⁷ Ty av Joahas folk fanns inte kvar mer än 50 ryttare, tio vagnar och 10 000 man fotfolk. Så svårt hade kungen i Aram tillintetgjort dem. Han hade gjort så att de blev som stoft vid tröskning.

⁸ Vad som mer finns att säga om Joahas, om allt det han gjorde och om hans bedrifter, det är skrivet i Israels kungars krönika. ⁹ Joahas gick till vila hos sina fäder och man begravde honom i Samaria. Hans son Joas blev kung efter honom.

Joas blir kung i Israel

¹⁰ I Joas, Juda kungs, trettiosjunde regeringsår blev Joas, Joahas son, kung över Israel i Samaria och regerade i sexton år.^(b) ¹¹ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon. Han vände sig inte bort från någon av de

synder genom vilka Jerobeam, Nebats son, hade kommit Israel att synda, utan levde i dem. ¹² Vad som mer finns att säga om Joas, om allt det han gjorde och om hans bedrifter, om hans krig mot Amasja, Juda kung, det är skrivet i Israels kungars krönika. ¹³ Joas gick till vila hos sina fäder, och Jerobeam besteg hans tron. Joas blev begravd i Samaria hos Israels kungar.

Elisa dör

¹⁴ När Elisa låg sjuk i den sjukdom som han dog av, kom Joas, Israels kung, ner till honom. Han satte sig gråtande hos honom och sade: "Min fader, min fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!" ¹⁵ Då sade Elisa till honom: "Hämta en båge och pilar!" Han hämtade en båge och pilar åt honom. ¹⁶ Och han sade till Israels kung: "Fatta bågen med din hand!" När han hade gjort detta, lade Elisa sina händer på kungens händer. ¹⁷ Sedan sade han: "Öppna fönstret mot öster!" När han hade öppnat det, sade Elisa: "Skjut!" Och han sköt. Då sade han: "En Herrens segerpil, en segerpil mot Aram! Du skall slå arameerna vid Afek, så att de förgås." ¹⁸ Sedan sade han: "Tag pilarna!" När han hade tagit dem, sade han till Israels kung: "Slå på jorden!" Denne slog tre gånger, och sedan slutade han. ¹⁹ Då blev gudsmannen vred på honom och sade: "Du skulle ha slagit fem eller sex gånger, ty då skulle du ha slagit arameerna, så att de hade blivit tillintetgjorda. Nu kommer du att slå arameerna bara tre gånger."

²⁰ Elisa dog och man begravde honom. Nu brukade moabitiska strövskaror vid årets början falla in i landet. ²¹ Så hände sig att just när några höll på att begrava en man, fick de se en strövskara. Då kastade de mannen i Elisas grav. När mannen kom i beröring med Elisas ben, fick han liv igen och reste sig upp på sina fötter.

Krig mellan Israel och Aram

²² Hasael, kungen i Aram, hade förtryckt Israel så länge Joahas levde.

²³ Men Herren visade dem nåd och förbarmade sig över dem och vände sig till dem på grund av det förbund som han hade slutit med Abraham, Isak och Jakob. Ty han ville inte fördärva dem och han hade ännu inte kastat bort dem från sitt ansikte.

²⁴ Hasael, kungen i Aram, dog, och hans son Ben-Hadad blev kung efter honom. ²⁵ Då tog Joas, Joahas son, tillbaka från Ben-Hadad, Hasaels son,

de städer denne hade tagit från hans fader Joahas i krig. Tre gånger slog Joas honom och tog så tillbaka Israels städer.

2 Kungaboken 14

Amasja blir kung i Juda

14 I Joas, Joahas sons, Israels kungs, andra regeringsår blev Amasja, Joas son, kung i Juda. ² Han var tjugofem år, när han blev kung, och han regerade tjugonio år^a i Jerusalem. Hans mor hette Joaddin och var från Jerusalem. ³ Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon, men ändå inte som hans fader David. Han gjorde i allt som hans fader Joas hade gjort, ⁴ men offerhöjderna avskaffades inte, utan folket fortsatte att frambära offer och tända offereld på höjderna. ⁵ Sedan hans kungadöme hade blivit befäst lät han döda dem av sina tjänare som hade dräpt hans far, kungen. ⁶ Men mördarnas barn dödade han inte enligt det som stod skrivet i Moses lagbok där Herren befallt: "Föräldrar skall inte dödas för sina barns skull, och barn skall inte dödas för sina föräldrars skull. Var och en skall dö genom sin egen synd."

⁷ Han slog edomiterna i Saltdalen, 10 000 man, och intog Sela med vapenmakt och gav det namnet Jokteel, som det heter än i dag.

⁸ Sedan skickade Amasja sändebud till Joas, son till Joahas, son till Jehu, Israels kung, och lät säga: "Kom, låt oss drabba samman med varandra."

⁹ Men Joas, Israels kung, sände då detta svar till Amasja, Juda kung: "Törnbusken på Libanon sände en gång bud till cedern på Libanon och lät säga: Ge din dotter till hustru åt min son. Men ett vilddjur på Libanon gick fram över törnbusken och trampade ner den. ¹⁰ Du har slagit Edom, och ditt hjärta har blivit övermodigt. Men låt dig nöja med den äran och stanna hemma. Varför utmanar du olyckan? Du kommer att falla och Juda med dig."

¹¹ Men Amasja lyssnade inte till detta. Och Joas, Israels kung, drog upp, och de drabbade samman med varandra, han och Amasja, Juda kung, vid det Bet-Semes som hör till Juda. ¹² Juda besegrades av Israel och de flydde, var och en till sitt. ¹³ Och Amasja, Juda kung, son till Joas, son till Ahasja, blev tillfångatagen^b i Bet-Semes av Joas, Israels kung. När de

kom till Jerusalem bröt han ner ett stycke av Jerusalems mur vid Efraimsporten och därifrån ända till Hörnporten, fyrahundra alnar.

¹⁴ Han tog allt guld och silver och alla kärl som fanns i Herrens hus och skatterna i kungshuset. Han tog även gisslan och vände sedan tillbaka till Samaria.

¹⁵ Vad som mer finns att säga om Joas, om det han gjorde, om hans bedrifter och om hans krig mot Amasja, Juda kung, det är skrivet i Israels kungars krönika. ¹⁶ Och Joas gick till vila hos sina fäder och blev begravd i Samaria hos Israels kungar. Hans son Jerobeam blev kung efter honom.

Kung Amasja dör

¹⁷ Men Amasja, Joas son, Juda kung, levde i femton år efter Joas, Joahas sons, Israels kungs, död. ¹⁸ Vad som mer finns att säga om Amasja, det är skrivet i Juda kungars krönika. ¹⁹ En sammansvärjning anstiftades mot honom i Jerusalem, så att han måste fly till Lakish. Men de sände män efter honom till Lakish och dessa dödade honom där. ²⁰ Sedan förde man honom därifrån på hästar, och han blev begravd i Jerusalem hos sina fäder i Davids stad.

²¹ Allt folket i Juda tog Asarja, som då var sexton år,^[c] och gjorde honom till kung i hans fader Amasjas ställe. ²² Det var han som byggde upp Elat och lade det åter under Juda, sedan kungen hade gått till vila hos sina fäder.

Jerobeam II blir kung i Israel

²³ I Amasjas, Joas sons, Juda kungs, femtonde regeringsår blev Jerobeam, Joas son, kung över Israel i Samaria och regerade i fyrtioett år. ^[d] ²⁴ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon. Han vände sig inte från någon av de synder genom vilka Jerobeam, Nebats son, hade kommit Israel att synda. ²⁵ Han vann tillbaka Israels område från det ställe där vägen går till Hamat ända till Hedmarkshavet,^[e] enligt det ord som Herren, Israels Gud, hade talat genom sin tjänare, profeten Jona, Amittajs son, från Gat-Hahefer.

²⁶ Ty Herren såg att Israel led svårt betryck. Det var ute med både stora och små, och ingen kom till Israels hjälp. ²⁷ Herren hade inte sagt att han skulle utplåna Israels namn under himlen. Därför räddade han dem genom Jerobeam, Joas son.

²⁸ Vad som mer finns att säga om Jerobeam, om allt det han gjorde, om hans bedrifter och hans krig och om hur han åt Israel vann tillbaka den del av Damaskus och Hamat som en gång hade tillhört Juda, det är skrivet i Israels kungars krönika. ²⁹ Jerobeam gick till vila hos sina fäder, Israels kungar. Hans son Sakarja blev kung efter honom.

2 Kungaboken 15

Asarja blir kung i Juda

¹ I Jerobeams, Israels kungs, tjugosjunde regeringsår blev Asarja, Amasjas son, kung i Juda. ² Han var sexton år, när han blev kung, och han regerade femtiotvå år^(a) i Jerusalem. Hans mor hette Jekolja och var från Jerusalem. ³ Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon, alldeles som hans fader Amasja hade gjort. ⁴ Men offerhöjderna avskaffades inte, utan folket fortsatte att offra och tända offereld på höjderna. ⁵ Men Herren slog kungen så att han blev spetälsk för hela livet. Han bodde sedan i ett särskilt hus. Jotam, kungens son, förestod då hans hus och dömde folket i landet.

⁶ Vad som mer finns att säga om Asarja och om allt vad han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. ⁷ Asarja gick till vila hos sina fäder, och man begravde honom hos hans fäder i Davids stad. Hans son Jotam blev kung efter honom.

Sakarja blir kung i Israel

⁸ I Asarjas, Juda kungs, trettioåttonde regeringsår blev Sakarja, Jerobeams son, kung över Israel i Samaria och regerade i sex månader.^(b) ⁹ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, så som hans fäder hade gjort. Han vände sig inte bort från de synder genom vilka Jerobeam, Nebats son, hade kommit Israel att synda. ¹⁰ Sallum, Jabesh son, anstiftade en sammansvärjning mot honom och dödade honom inför folket och blev kung i hans ställe.

¹¹ Vad som mer finns att säga om Sakarja, det är skrivet i Israels kungars krönika. ¹² Så gick det ord i uppfyllelse som Herren hade talat till Jehu, när han sade: "Dina söner skall till fjärde led sitta på Israels tron." Och det skedde så.

Sallum blir kung i Israel

¹³ Sallum, Jabesh son, blev kung i Ussias, Juda kungs, trettionionde regeringsår, och han regerade en månad^(c) i Samaria.

¹⁴ Då drog Menahem, Gadis son, upp från Tirsa och kom till Samaria och dödade Sallum, Jabesh son, i Samaria och blev kung i hans ställe. ¹⁵ Vad som mer finns att säga om Sallums gärningar och om den sammansvärjning han anstiftade, det är skrivet i Israels kungars krönika. ¹⁶ Vid den tiden förstörde Menahem Tifsa och allt som fanns där inne och hela dess område från Tirsa, ty staden hade inte öppnat portarna. Därför förstörde han den och han lät skära upp alla havande kvinnor.

Menahem blir kung i Israel

¹⁷ I Asarjas, Juda kungs, trettionionde regeringsår, blev Menahem, Gadis son, kung över Israel och regerade i tio år^(d) i Samaria. ¹⁸ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon. Så länge han levde vände han sig inte bort från de synder genom vilka Jerobeam, Nebats son, hade kommit Israel att synda.

¹⁹ Pul,^(e) kungen i Assyrien, trängde in i landet. Då gav Menahem åt Pul 1 000 talenter silver, för att han skulle understödja honom och befästa kungadömet i hans hand. ²⁰ De pengar som Menahem skulle ge kungen i Assyrien tog han ut genom att lägga skatt på alla rika män i Israel, en skatt på 50 siklar silver för var och en. Så vände kungen i Assyrien tillbaka och stannade inte där i landet.

²¹ Vad som mer finns att säga om Menahem och om allt vad han gjorde, det är skrivet i Israels kungars krönika. ²² Menahem gick till vila hos sina fäder. Hans son Pekaja blev kung efter honom.

Pekaja blir kung i Israel

²³ I Asarjas, Juda kungs, femtionde regeringsår blev Pekaja, Menahems son, kung över Israel i Samaria och regerade i två år.^(f) ²⁴ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon. Han vände sig inte bort från de synder genom vilka Jerobeam, Nebats son, hade kommit Israel att synda.

²⁵ Peka, Remaljas son, en av hans officerare, anstiftade en sammansvärjning mot honom och dödade honom i kungshusets palatsbyggnad i Samaria, han tillsammans med Argob och Arje. Därvid

hade han med sig femtio gileaditer. Så dödade han Pekaja och blev kung i hans ställe.

²⁶ Vad som mer finns att säga om Pekaja och om allt han gjorde, det är skrivet i Israels kungars krönika.

Peka blir kung i Israel

²⁷ I Asarjas, Juda kungs, femtioandra regeringsår blev Peka, Remaljas son, kung över Israel i Samaria. Han regerade i tjugo år.^[g] ²⁸ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon. Han vände sig inte bort från de synder genom vilka Jerobeam, Nebats son, hade kommit Israel att synda.

²⁹ När Peka var kung i Israel kom den assyriske kungen Tiglat-Pileser och intog Ijon, Abel-Bet-Maaka, Janoa, Kedesh, Hasor, Gilead och Galileen, hela Naftali land, och förde bort folket till Assyrien.

³⁰ Hosea, Elas son, anstiftade en sammansvärjning mot Peka, Remaljas son, och dödade honom och blev så kung i hans ställe i Jotams, Ussias sons, tjugonde regeringsår. ³¹ Vad som mer finns att säga om Peka och om allt han gjorde, det är skrivet i Israels kungars krönika.

Jotam blir kung i Juda

³² I Pekas, Remaljas sons, Israels kungs, andra regeringsår blev Jotam,^[h] Ussias son, kung i Juda. ³³ Han var tjugofem år när han blev kung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Hans mor hette Jerusa och var dotter till Sadok. ³⁴ Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon, alldeles som hans fader Ussia hade gjort. ³⁵ Men offerhöjderna avskaffades inte, utan folket fortsatte att offra och tända offereld på höjderna. Han byggde Övre porten till Herrens hus.

³⁶ Vad som mer finns att säga om Jotam och allt han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. ³⁷ Vid den tiden började Herren sända Resin, kungen i Aram, och Peka, Remaljas son, mot Juda. ³⁸ Jotam gick till vila hos sina fäder och blev begravd hos sina fäder i sin fader Davids stad. Hans son Ahas blev kung efter honom.

Matteus 9: 14–17

Bröllopgäster fastar inte

¹⁴ Sedan kom Johannes lärjungar fram till honom och frågade: "Varför fastar inte dina lärjungar, när både vi och fariseerna fastar?" ¹⁵ Yeshua svarade dem: "Inte kan väl brudgummens vänner^(e) sörja, så länge brudgummen är hos dem? Men det skall komma dagar när brudgummen tas ifrån dem, och då skall de fasta. ¹⁶ Ingen sätter en lapp av okrympt tyg på en gammal mantel. I så fall skulle den påsatta lappen riva bort ännu mer från manteln och revan bli värre. ¹⁷ Inte heller slår man nytt vin i gamla skinnsäckar. Om man gör det sprängs säckarna, och vinet rinner ut och säckarna förstörs. Nej, nytt vin håller man i nya säckar, så att både vin och säckar bevaras."

Yeshua uppväcker Jairus dotter

¹⁸ Medan Yeshua talade till dem, kom en synagogföreståndare och föll ner för honom och sade: "Min dotter har just dött. Men kom och lägg din hand på henne, så får hon liv igen." ¹⁹ Då steg Yeshua upp och följde honom, och hans lärjungar gick också med. ²⁰ Och se, en kvinna som hade lidit av blödningar i tolv år närmade sig Yeshua bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel. ²¹ Hon tänkte: "Om jag bara får röra vid hans mantel blir jag frisk." ²² Yeshua vände sig om, och då han fick se henne, sade han: "Var vid gott mod, min dotter. Din tro har frälst dig." Och från det ögonblicket var kvinnan botad.

²³ När Yeshua kom fram till synagogföreståndarens hus och såg flöjtblåsarna och folkskaran som höll dödsklagan, ²⁴ sade han: "Gå härifrån! Den lilla flickan är inte död. Hon sover." Då hånskrattade de åt honom. ²⁵ Men så snart folket hade visats ut, gick han in och tog flickans hand, och hon steg upp. ²⁶ Och ryktet om detta gick ut över hela det området.

Yeshua botar två blindas och en stum

²⁷ Då Yeshua gick därifrån, följde två blindas efter honom och ropade: "Förbarma dig över oss, Davids son!" ²⁸ Och när han kom hem, gick de fram till honom. Yeshua frågade dem: "Tror ni att jag kan göra detta?" De

svarade: "Ja, Herre." ²⁹ Då rörde han vid deras ögon och sade: "Som ni tror skall det ske med er." ³⁰ Och deras ögon öppnades. Yeshua sade strängt till dem: "Se till att ingen får veta detta." ³¹ Men de gick ut och spred ryktet om honom i hela det området.

³² Medan de var på väg ut, se, då förde man till honom en man som var stum och besatt. ³³ Och när han hade drivit ut den onde anden, talade den stumme. Och folket häpnade och sade: "Aldrig har man sett något sådant i Israel." ³⁴ Men fariseerna sade: "Det är med hjälp av de onda andarnas furste som han driver ut de onda andarna."

Som får utan herde

³⁵ Yeshua gick omkring i alla städer och byar, och han undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor. ³⁶ När han såg folkskarorna, förbarmade han sig över dem, eftersom de var rivna och slagna, som får utan herde. ³⁷ Och han sade till sina lärjungar: "Skörden är stor, men arbetarna är få. ³⁸ Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd."

27 april

St. Zita: "All hängivelse som leder till slöhet är falsk Vi måste älska arbete."

2 Kungaboken 16

Ahas blir kung i Juda

16 I Pekas, Remaljas sons, sjuttonde regeringsår blev Ahas,^[a] Jotams son, kung i Juda. ² Ahas var tjugo år när han blev kung, och han regerade

sexton år i Jerusalem. Han gjorde inte det som var rätt i Herrens, sin Guds, ögon så som hans fader David, ³ utan vandrade på samma vägar som Israels kungar. Han lät också sin son gå genom eld efter den avskyvärda seden hos de folk som Herren hade fördrivit för Israels barn. ⁴ Och han bar fram offer och tände offereld på höjderna och kullarna och under alla gröna träd.

⁵ På den tiden drog Resin, kungen i Aram, och Peka, Remaljas son, Israels kung, upp för att erövra Jerusalem. De belägrade Ahas men kunde inte erövra staden. ⁶ Vid samma tid vann Resin, kungen i Aram, tillbaka Elat åt Aram och drev Juda män från Elat. Därefter kom edomiterna till Elat och bosatte sig där, och där bor de än i dag.

⁷ Men Ahas skickade sändebud till Tiglat-Pileser, kungen i Assyrien, och lät säga: "Jag är din tjänare och din son. Drag upp hit och rädda mig från Arams kung och från Israels kung, för de har överfallit mig." ⁸ Ahas tog det silver och guld som fanns i Herrens hus och i kungshusets skattkammare och sände det som gåva till kungen i Assyrien. ⁹ Och kungen i Assyrien lyssnade till honom och drog upp mot Damaskus och intog det ^(b) och förde bort folket till Kir och dödade Resin.

¹⁰ Kung Ahas for sedan till Damaskus för att där möta den assyriske kungen Tiglat-Pileser. När kung Ahas fick se altaret som fanns i Damaskus, skickade han en ritning av altaret till prästen Uria med en beskrivning av hur det var byggt. ¹¹ Sedan byggde prästen Uria altaret. Helt efter den beskrivning som kung Ahas hade sänt honom från Damaskus gjorde prästen Uria det färdigt innan kung Ahas kom tillbaka från Damaskus. ¹² När kungen efter sin hemkomst från Damaskus fick se altaret, trädde han fram till altaret och steg upp till det. ¹³ Därefter offrade han sitt brännoffer och matoffer och göt ut sitt drickoffer. Blodet av det gemenskapsoffer som han offrade stänkte han på altaret. ¹⁴ Men kopparaltaret som stod inför Herrens ansikte flyttade han undan från husets framsida, från platsen mellan det nya altaret och Herrens hus, och ställde det på norra sidan om detta altare. ¹⁵ Kung Ahas befälde prästen Uria: "På det stora altaret skall du bränna morgonens brännoffer och kvällens matoffer, likaså kungens brännoffer tillsammans med hans matoffer, samt brännoffer, matoffer och drickoffer för allt folk i landet. Allt blod av såväl brännoffer som slaktoffer skall du stänka på det. Men vad jag skall göra med kopparaltaret, det vill jag närmare överväga."

¹⁶ Prästen Uria gjorde alldeles som kung Ahas befälde honom.

¹⁷ Kung Ahas bröt också loss sidolisterna på bäckenställen och tog bort bäckenet från dem. Havet lyfte han ner från kopparoxarna som stod under det och ställde det på ett stengolv. ¹⁸ Den täckta sabbatsgången som man byggt vid huset och likaså kungens yttre ingångsväg förlade han inom Herrens hus för den assyriske kungens skull.

¹⁹ Vad som mer finns att säga om Ahas och vad han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. ²⁰ Ahas gick till vila hos sina fäder och blev begravd hos sina fäder i Davids stad, och hans son Hiskia blev kung efter honom.

2 Kungaboken 17

Hosea blir Israels sista kung

¹ I Ahas, Juda kungs, tolfte regeringsår blev Hosea, Elas son, kung i Samaria över Israel och regerade i nio år. ² Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, men ändå inte som de israelitiska kungar som varit före honom. ³ Den assyriske kungen Salmaneser ⁴ drog upp mot honom och Hosea tvingades underkasta sig och ge honom gåvor. ⁵ Men kungen i Assyrien upptäckte att Hosea hade börjat en sammansvärjning. Han skickade nämligen sändebud till So, kungen i Egypten, och betalade inte som förut varje år skatt till kungen i Assyrien. Då lät denne spärra in honom och hålla honom bunden i fängelse.

Samaria faller

⁶ Kungen i Assyrien drog upp mot hela landet. Han tågade upp mot Samaria och belägrade det i tre år. ⁷ I Hoseas nionde regeringsår intog kungen i Assyrien Samaria och förde bort Israel till Assyrien och lät dem bo i Hala och vid floden Habor i Gozan och i Mediens städer.

⁸ Detta skedde på grund av att Israels barn hade syndat mot Herren, sin Gud, som hade fört dem upp ur Egyptens land undan faraos, den egyptiske kungens, hand och att de hade tillbett andra gudar. ⁹ De hade också levt efter sederna hos de folk som Herren hade fördrivit för Israels barn, men också efter de seder som Israels kungar hade infört. ¹⁰ Israels barn hade i hemlighet gjort sådant som inte var rätt mot Herren, sin Gud. De hade byggt sig offerhöjder i alla sina städer, vid väktartornen såväl som i de befästa städerna. ¹¹ De hade rest stoder och aseror åt sig

på alla höga kullar och under alla gröna träd. ¹¹ Där hade de på alla offerhöjder tänt offereld, på samma sätt som de folk som Herren hade drivit bort för dem. De hade gjort det som var ont och därigenom uppväckt Herrens vrede. ¹² De hade tjänat eländiga avgudar, fastän Herren hade sagt till dem: "Ni skall inte göra så."

¹³ Herren hade varnat både Israel och Juda genom alla sina profeter och siare och sagt: "Vänd om från era onda vägar och håll mina bud och stadgar enligt hela den lag som jag gav era fäder och som jag sände till er genom mina tjänare profeterna." ¹⁴ Men de hörde inte utan var hårdnackade som sina fäder, som inte trodde på Herren, sin Gud. ¹⁵ De förkastade hans stadgar och det förbund som han hade slutit med deras fäder och de förordningar som han hade givit dem. De följde förgängliga avgudar och uppfylldes av det förgängliga liksom folken omkring dem, fastän Herren hade förbjudit dem att göra som dessa. ¹⁶ De övergav Herrens, sin Guds, alla bud och gjorde sig gjutna bilder i form av två kalvar. De gjorde också aseror åt sig och tillbad himlens hela härskara och tjänade Baal. ¹⁷ De lät sina söner och döttrar gå genom eld och bedrev spådom och trolldom. De sålde sig till att göra det som var ont i Herrens ögon och uppväckte därmed hans vrede. ¹⁸ Därför blev också Herren mycket vred på Israel och försköt dem från sitt ansikte, så att endast Juda stam blev kvar.

¹⁹ Men inte heller Juda höll Herrens, sin Guds, bud, utan levde efter de seder som Israel hade infört. ²⁰ Då förkastade Herren alla Israels avkomlingar och straffade dem och gav dem i plundrares hand, till dess att han kastade bort dem från sitt ansikte.

²¹ Ty när han hade ryckt Israel från Davids hus och de hade gjort Jerobeam, Nebats son, till kung, hindrade denne Israel att följa Herren och fick dem att begå en stor synd. ²² Israels barn levde i alla de synder som Jerobeam hade gjort. De vände sig inte bort från dem. ²³ Men till slut försköt Herren Israel från sitt ansikte, så som han hade hotat genom alla sina tjänare profeterna. Så blev Israel bortfört från sitt land till Assyrien, där de är än i dag.

Främmande folk från Assyrien bosätter sig i Israel

²⁴ Kungen i Assyrien lät folk komma från Babel, Kuta, Ava, Hamat och Sefarvajim och bosätta sig i Samariens städer i stället för Israels barn. Dessa tog Samarien i besittning och bosatte sig i städerna där. ²⁵ Men då de under den första tiden av sin vistelse där inte fruktade Herren, sände

Herren lejon bland dem och dessa dödade några av dem. ²⁶ Man berättade detta för kungen i Assyrien och sade: "De folk som du har fört bort och låtit bosätta sig i Samariens städer vet inte hur landets Gud skall dyrkas. Därför har han sänt lejon mot dem och dessa dödar dem nu, eftersom de inte vet hur landets Gud skall dyrkas." ²⁷ Då befallde kungen i Assyrien: "Låt en av de präster som ni har fört bort därifrån resa tillbaka och bosätta sig där. Han skall lära dem hur landets Gud skall dyrkas." ²⁸ Och en av de präster som de hade fört bort från Samarien kom och bosatte sig i Betel. Han lärde dem hur de skulle frukta Herren.

²⁹ Men varje folk gjorde sig sin egen gud och ställde upp den i de offerhöjdshus som samariterna hade byggt, varje folk för sig i de städer där de bodde. ³⁰ Folket från Babel gjorde sig en Suckot-Benot, folket från Kut gjorde sig en Nergal och folket från Hamat gjorde sig en Asima.

³¹ Aviterna gjorde sig en Nibhas och en Tartak, och sefarviterna brände upp sina barn i eld åt Sefarvajims gudar Adrammelek och Anammelek.

³² Men de fruktade också Herren. De gjorde män ur sin egen krets till offerhöjdspräster åt sig och dessa offrade åt dem i offerhöjdshusen.

³³ Så fruktade de visserligen Herren, men de tjänade dessutom sina egna gudar på samma sätt som de folk de kom ifrån.

³⁴ Än i dag gör de som förut: De tillber inte Herren och gör inte efter de stadgar och den sed som de har fått. De lever inte efter den lag och de bud som Herren har givit Jakobs efterkommande – Jakob var den man han gav namnet Israel. ³⁵ Ty Herren slöt ett förbund med dem och befallde dem: "Ni skall inte frukta andra gudar, inte heller tillbe dem eller tjäna dem eller offra åt dem. ³⁶ Herren skall ni frukta, han som förde er upp ur Egyptens land med stor makt och utsträckt arm, honom skall ni tillbe och åt honom skall ni offra. ³⁷ Ni skall alltid hålla fast vid och följa de stadgar och budord, den lag och de bud som han har föreskrivit er. Men ni skall inte frukta andra gudar. ³⁸ Ni skall inte glömma det förbund som jag har slutit med er. Ni skall inte frukta andra gudar. ³⁹ Endast Herren, er Gud, skall ni frukta, och han skall rädda er ur alla era fienders hand." ⁴⁰ Men de lydde inte utan gjorde som förut.

⁴¹ Så fruktade dessa folk Herren, men tjänade samtidigt sina avgudar. Även deras barn och deras barnbarn gör än i dag så som deras fäder har gjort.

2 Kungaboken 18

Hiskia blir kung i Juda.

18 I Hoseas, Elas sons, Israels kungs, tredje regeringsår blev Hiskia, Ahas son, kung i Juda. ² Han var tjugofem år när han blev kung, och han regerade tjugonio år^a i Jerusalem. Hans mor hette Abi och hon var dotter till Sakarja. ³ Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon, alldeles som hans fader David hade gjort. ⁴ Han avskaffade offerhöjderna, slog sönder stoderna och högg ner Aseran. Vidare krossade han den kopparorm som Mose hade gjort. Ända till denna tid hade nämligen Israels barn tänt offereld åt den, och man kallade honom Nehustan.

⁵ Hiskia förtröstade på Herren, Israels Gud. Ingen var honom lik bland alla Juda kungar efter honom, inte heller bland dem som varit före honom. ⁶ Han höll sig till Herren och vek inte av från honom, utan höll de bud som Herren hade givit Mose. ⁷ Herren var med honom, så att han hade framgång i allt han företog sig. Han avföll från kungen i Assyrien och slutade tjäna honom. ⁸ Han slog också filisteerna och intog deras land ända till Gaza med dess område, såväl väktartorn som befästa städer.

⁹ I kung Hiskias fjärde regeringsår, ^b som var Hoseas, Elas sons, Israels kungs, sjunde regeringsår, drog Salmaneser, kungen i Assyrien, upp mot Samaria och belägrade det. ¹⁰ De intog det efter tre år i Hiskias sjätte regeringsår. Under detta år, som var Hoseas, Israels kungs, nionde regeringsår blev Samaria intaget. ¹¹ Kungen i Assyrien förde bort Israel till Assyrien och lät dem slå sig ner i Hala och vid floden Habor i Gozan och i Mediens städer. ¹² Detta skedde därför att de inte lyssnade till Herrens, sin Guds, röst, utan bröt mot hans förbund och varken ville lyssna eller göra allt det som Herrens tjänare Mose hade befallt.

Sanherib tågar mot Jerusalem

¹³ I kung Hiskias fjortonde regeringsår^c drog Sanherib, kungen i Assyrien, upp och angrep alla befästa städer i Juda och intog dem. ¹⁴ Då sände Hiskia, Juda kung, bud till Assyriens kung i Lakish och lät säga: "Jag har handlat fel. Vänd om och lämna mig i fred. Det du lägger på mig skall jag bära." Kungen av Assyrien befallde då att Juda kung skulle betala trehundra talenter silver och trettio talenter guld. ¹⁵ Hiskia betalade ut alla pengar som fanns i Herrens hus och kungshusets

skattkammare. ¹⁶ Vid detta tillfälle bröt Hiskia loss den beläggning av guld som fanns på dörrarna och dörrposterna i Herrens tempel och som Hiskia, Juda kung, hade överdragit dem med, och han gav detta till kungen i Assyrien.

Rab-Sakes tal

¹⁷ Men kungen i Assyrien sände från Lakish i väg Tartan, Rab-Saris och Rab-Sake med en stor här mot kung Hiskia i Jerusalem. Dessa drog upp och kom till Jerusalem. När de hade dragit dit upp och kommit fram, stannade de vid Övre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet.

¹⁸ Och de begärde att få tala med kungen. Då gick överhovmästaren Eljakim, Hilkias son, och skrivaren Shebna och kanslern Joa, Asafs son, ut till dem.

¹⁹ Rab-Sake sade till dem: "Säg till Hiskia: Så säger den store kungen, kungen i Assyrien: Vad är det som gör dig så full av förtröstan? ²⁰ Du menar kanske att det bara behövs munväder för att veta råd och få makt att föra krig. Vem förtröstar du nu på, eftersom du har satt dig upp mot mig? ²¹ Du förtröstar väl på den brutna rorstaven Egypten, men när någon stöder sig på den, går den in i hans hand och genomborrar den. Sådan är farao, kungen i Egypten, för alla som förtröstar på honom.

²² Eller säger ni till mig: Vi förtröstar på Herren, vår Gud. Var det inte hans offerhöjder och altaren Hiskia avskaffade, när han sade till Juda och Jerusalem: Inför detta altare skall ni tillbe här i Jerusalem? ²³ Men ingå nu ett vad med min herre, kungen i Assyrien: Jag skall ge dig tvåusen hästar, om du kan skaffa dig ryttare till dem. ²⁴ Hur skulle du då kunna slå tillbaka en enda ståthållare, en av min herres ringaste tjänare? Och du sätter din förtröstan till Egypten för att få vagnar och ryttare! ²⁵ Menar du att jag utan Herrens vilja har dragit upp till den här platsen för att fördärva den? Herren sade till mig: Drag upp mot detta land och fördärva det."

²⁶ Då sade Eljakim, Hilkias son, och Shebna och Joa till Rab-Sake: "Tala till dina tjänare på arameiska, för vi förstår det språket och tala inte till oss på judiska inför folket som står på muren." ²⁷ Men Rab-Sake svarade dem: "Är det då till din herre och till dig som min herre har sänt mig att tala dessa ord? Är det inte istället till de män som sitter på muren och som tillsammans med er skall tvingas äta sin egen avföring och dricka sin egen urin?"

²⁸ Därefter trädde Rab-Sake närmare och ropade högt på judiska: "Hör den store kungens, den assyriske kungens, ord. ²⁹ Så säger kungen: Låt inte Hiskia bedra er, för han kan inte rädda er ur min hand. ³⁰ Låt inte Hiskia få er att förtrösta på Herren när han säger: Herren skall förvisso rädda oss, och denna stad skall inte ges i den assyriske kungens hand. ³¹ Lyssna inte på Hiskia, för kungen i Assyrien säger: Gör upp i godo med mig och kom ut till mig, så skall ni få äta var och en av sin vinstock och av sitt fikonsträd och dricka var och en ur sin brunn, ³² tills jag kommer och hämtar er till ett land som är likt ert eget, ett land med säd och vin, ett land med bröd och vingårdar, ett land med ädla olivträd och honung. Så skall ni få leva och inte dö. Men hör inte på Hiskia. Han vill förleda er när han säger: Herren skall rädda oss. ³³ Har någon av de andra folkens gudar någonsin räddat sitt land ur den assyriske kungens hand? ³⁴ Var är Hamats och Arpads gudar? Var är Sefarvajims, Henas och Ivas gudar? Eller har de räddat Samaria ur min hand? ³⁵ Vilken bland andra länders alla gudar har kunnat rädda sitt land ur min hand. Skulle då Herren kunna rädda Jerusalem ur min hand?"

³⁶ Men folket teg och svarade honom inte ett ord, ty kungen hade givit denna befallning: "Svara honom inte." ³⁷ Överhovmästaren Eljakim, Hilkias son, skrivaren Shebna och kanslern Joa, Asafs son, kom till Hiskia med sönderrivna kläder och berättade för honom vad Rab-Sake hade sagt.

Matteus 9: 18–26

Yeshua uppväcker Jairus dotter

¹⁸ Medan Yeshua talade till dem, kom en synagogföreståndare och föll ner för honom och sade: "Min dotter har just dött. Men kom och lägg din hand på henne, så får hon liv igen." ¹⁹ Då steg Yeshua upp och följde honom, och hans lärjungar gick också med. ²⁰ Och se, en kvinna som hade lidit av blödningar i tolv år närmade sig Yeshua bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel. ²¹ Hon tänkte: "Om jag bara får röra vid hans mantel blir jag frisk." ²² Yeshua vände sig om, och då han fick se

henne, sade han: "Var vid gott mod, min dotter. Din tro har frälst dig." Och från det ögonblicket var kvinnan botad.

²³ När Yeshua kom fram till synagogföreståndarens hus och såg flöjtblåsarna och folkskaran som höll dödsklagan, ²⁴ sade han: "Gå härifrån! Den lilla flickan är inte död. Hon sover." Då hånskrattade de åt honom. ²⁵ Men så snart folket hade visats ut, gick han in och tog flickans hand, och hon steg upp. ²⁶ Och ryktet om detta gick ut över hela det området.

28 april

St. Louis de Monfort: "Gör med alla dina motgångar och svårigheter vad köpmännen gör med sina varor: tjäna något på varje ! Låt inte minsta flisa av korset gå förlorad. Det kanske bara är ett myggbett eller en smärta från något vasst föremål, något obetydligt som ändå irriterar. Det kanske är grannens excentriska beteende eller någon nedsättande kommentar av någon närstående. Det kanske är en onödig förlust av pengar som orsakar ett litet obehag i själen. Kanske en liten smärta i någon del av kroppen som stör dig. Gör en vinst på varje liten flisa av motgång och du kommer att bli rik i Gud."

2 Kungaboken 19

Jerusalems befrielse förutsägs

19 När kung Hiskia hörde detta, rev han sönder sina kläder, höljde sig i säcktyg och gick in i Herrens hus. ² Och han sände överhovmästaren Eljakim och skrivaren Shebna och de äldste bland prästerna, höljda i säcktyg, till profeten Jesaja, Amos son. ³ De sade till honom: "Så säger Hiskia: Denna dag är en nödens, bestraffningens och föraktets dag, ty

fostren har kommit fram till födelsen, men det finns ingen kraft att föda.

⁴ Kanske skall Herren, din Gud, höra Rab-Sakes ord, som hans herre, kungen i Assyrien, har sänt för att håna den levande Guden, så att han straffar honom för dessa ord som Herren, din Gud, har hört. Bed en bön för den kvarleva som ännu finns."

⁵ När kung Hiskias tjänare kom till Jesaja, ⁶ sade Jesaja till dem: "Så skall ni säga till er herre: Så säger Herren: Frukta inte för de ord som du har hört och som den assyriske kungens tjänare har hädat mig med. ⁷ Se, jag skall låta en ande verka i honom, så att han vänder tillbaka till sitt land, när han får höra ett rykte. Och jag skall låta honom falla för svärd i sitt eget land."

⁸ Rab-Sake vände tillbaka och fann den assyriske kungen upptagen med att belägra Libna. Han hade nämligen hört att kungen hade brutit upp från Lakish. ⁹ Men när Sanherib fick höra sägas om Tirhaka, kungen i Nubien, ¹⁰ att denne hade dragit ut för att strida mot honom, skickade han åter sändebud till Hiskia med detta budskap: ¹¹ "Så skall ni säga till Hiskia, kungen i Juda: Låt inte din Gud, som du förtröstar på, bedra dig så att du tänker: Jerusalem skall inte falla i den assyriske kungens hand. ¹² Du har ju hört vad kungarna i Assyrien har gjort med alla länder, hur de grundligt har förstört dem. Och du skulle bli räddad! ¹³ Har de folk som mina fäder fördärvade, Gozan, Haran, Resef och Edens barn i Telassar, blivit räddade av sina gudar? ¹⁴ Var finns Hamats kung och Arpads kung och kungen över Sefarvajims stad, över Hena och Iva?"

Hiskias bön

¹⁵ När Hiskia hade tagit emot brevet av budbärarna och läst det, gick han upp i Herrens hus och bredde ut det inför Herrens ansikte. ¹⁶ Och Hiskia bad till Herren och sade: " Herre, Israels Gud, du som tronar på keruberna, endast du är Gud över alla riken på jorden. Du har gjort himmelen och jorden ¹⁷ Herre, böj ditt öra och hör. Herre, öppna dina ögon och se. Hör Sanheribs ord, som han har talat för att smäda den levande Guden. ¹⁸ Det är sant, Herre, att kungarna i Assyrien har ödelagt hednafolken och deras länder. ¹⁹ Och de har kastat deras gudar i elden, ty de var inga gudar utan verk av människohänder, trä och sten. Därför kunde de förgöra dem. ²⁰ Men nu, Herre, vår Gud, rädda oss ur hans hand, så att alla riken på jorden förstår att du är Herren Gud, endast du."

Jesaja förutsäger Sanheribs fall

²⁰ Då sände Jesaja, Amos son, detta bud till Hiskia: "Så säger Herren, Israels Gud: Jag har hört det som du har bett till mig angående Sanherib, kungen i Assyrien ²¹ och detta är det ord som Herren har talat om honom:

Hon föraktar dig och hånar dig,
jungfrun, dottern Sion.
Hon skakar på huvudet åt dig,
dottern Jerusalem.

²² Vem har du smädat och hädat,
mot vem har du upphävt din röst
och högmodigt lyft upp dina ögon?
Jo, mot Israels Helige!

²³ Genom dina sändebud smädade du Herren,
när du sade: "Med mina många vagnar
drog jag upp på bergens höjder,
till Libanons avlägsna trakter.

Jag högg ner dess höga cedrar
och utvalda cypresser.

Jag trängde fram till dess yttersta boning
och dess frodiga skog.

²⁴ Jag grävde brunnar och drack främmande vatten,
med mina fötter torkade jag ut alla Egyptens strömmar."

²⁵ Har du inte hört att jag för länge sedan gjorde detta,
att jag i forntidens dagar bestämde det,
och nu har jag låtit det komma.

Du fick makt att ödelägga befästa städer
och göra dem till ruinhögar.

²⁶ Deras invånare blev maktlösa,
de blev förskräckta och stod med skam.
Det gick med dem som med gräset på marken
och den späda grönskan,
som med gräset på taken
och säden som förbränns
innan det växer upp.

²⁷ Jag vet om du sitter,
om du går ut eller kommer in,
och hur du rasar mot mig.

²⁸ Därför att du rasar mot mig
och ditt högmod har nått mina öron,

skall jag sätta min krok i din näsa
och mitt betsel i din mun
och föra dig tillbaka samma väg som du kom.

²⁹ Detta skall för dig vara tecknet: Man skall detta år äta vad som växer upp av spillsäd och nästa år av självvuxen säd, men det tredje året skall ni så och skörda, plantera vingårdar och äta deras frukt. ³⁰ Och de räddade av Juda hus som blivit kvar, skall på nytt skjuta rot nertill och bära frukt upptill. ³¹ Ty från Jerusalem skall en kvarleva gå ut, de räddade från Sions berg. Herrens nitälskan skall göra detta. ³² Därför säger Herren så om kungen i Assyrien:

Han skall inte komma in i denna stad
eller skjuta någon pil ditin.

Han skall inte närma sig den bakom en sköld
eller kasta upp en vall mot den.

³³ Han skall vända tillbaka samma väg han kom.

In i denna stad skall han inte komma, säger Herren.

³⁴ Ty jag skall skydda och rädda denna stad
för min och min tjänare Davids skull."

Sanheribs fall

³⁵ Samma natt gick Herrens ängel ut och slog 185 000 i assyriernas läger, och när man steg upp tidigt följande morgon, se, då låg där fullt av döda kroppar. ³⁶ Då bröt Sanherib, kungen i Assyrien, upp och vände tillbaka. Han stannade sedan i Nineve.

³⁷ Och när han en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, blev han dödad med svärd av sina söner Adrammelek och Sareser. De flydde sedan till Ararats land. Hans son Esarhaddon blev kung efter honom.

2 Kungaboken 20

Hiskias sjukdom

20 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk. Profeten Jesaja, Amos son, kom till honom och sade: "Så säger Herren: Se om ditt hus, ty du kommer att dö och skall inte tillfriskna." ² Då vände Hiskia sitt ansikte mot väggen och bad till Herren: ³ "O, Herre, kom dock ihåg att jag har vandrat inför

dig i trohet och med hängivet hjärta och gjort det som är gott i dina ögon." Och Hiskia grät mycket.

⁴ Innan Jesaja hunnit ut ur den inre staden, kom Herrens ord till honom. Han sade: ⁵ "Vänd om och säg till Hiskia, fursten över mitt folk: Så säger Herren, din fader Davids Gud: Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar. Se, jag skall göra dig frisk. I övermorgon skall du få gå upp till Herrens hus. ⁶ Jag skall lägga femtom år till din livstid. Jag skall också rädda dig och denna stad ur den assyriske kungens hand. Jag skall beskydda denna stad för min skull och för min tjänare Davids skull."

⁷ Jesaja sade: "Hämta en fikonkaka." Då hämtade man en fikonkaka och lade den på bölden, och han blev frisk.

⁸ Och Hiskia sade till Jesaja: "Vad är tecknet på att Herren skall göra mig frisk, så att jag i övermorgon får gå upp till Herrens hus?" ⁹ Jesaja svarade: "Detta skall för dig vara tecknet från Herren på att Herren skall göra vad han har sagt: Skall skuggan gå tio steg framåt eller skall den gå tio steg tillbaka?" ¹⁰ Hiskia sade: "Det är lätt för skuggan att sträcka sig tio steg framåt. Nej, låt den i stället gå tio steg tillbaka." ¹¹ Då ropade profeten Jesaja till Herren, och han lät skuggan gå tillbaka de tio steg som den redan hade gått på Ahas trappa.

Sändebud kommer från Babel

¹² Vid den tiden sände Merodak-Baladan, Baladans son, kungen i Babel, brev och en gåva till Hiskia, ty han hade fått höra att Hiskia varit sjuk.

¹³ När Hiskia hade hört på dem, visade han dem hela sin skattkammare, sitt silver och guld, sina kryddor, sin dyrbara olja och hela sitt vapenförråd och allt som fanns i hans förrådshus. Det fanns ingenting i Hiskias hus eller övrigt i hans ägo som han inte visade dem.

¹⁴ Då kom profeten Jesaja till kung Hiskia och sade till honom: "Vad har dessa män sagt, och varifrån har de kommit till dig?" Hiskia svarade: "De har kommit från ett avlägset land, från Babel." ¹⁵ Jesaja frågade: "Vad har de sett i ditt hus?" Hiskia svarade: "De har sett allt som finns i mitt hus. Det finns ingenting i mina förrådshus som jag inte har låtit dem se."

¹⁶ Då sade Jesaja till Hiskia: "Hör Herrens ord: ¹⁷ Se, dagar skall komma när allt som finns i ditt hus och som dina fäder har samlat ända till denna dag skall föras bort till Babel. Ingenting skall bli kvar, säger Herren. ¹⁸ Och några av de söner som skall utgå från dig och som du

kommer att föda skall man ta, och de skall bli hovmän i den babyloniske kungens palats." ¹⁹ Hiskia sade till Jesaja: "Gott är det Herrens ord du har talat." Han tänkte: "Fred och trygghet skall ju råda i min tid."

²⁰ Vad som mer finns att säga om Hiskia och alla hans bedrifter, om hur han anlade dammen och vattenledningen och ledde vatten in i staden, det är skrivet i Juda kungars krönika. ²¹ Hiskia gick till vila hos sina fäder och hans son Manasse blev kung efter honom.

Matteus 9 : 27–34

Yeshua botar två blindas och en stum

²⁷ Då Yeshua gick därifrån, följde två blindas efter honom och ropade: "Förbarma dig över oss, Davids son!" ²⁸ Och när han kom hem, gick de fram till honom. Yeshua frågade dem: "Tror ni att jag kan göra detta?" De svarade: "Ja, Herre." ²⁹ Då rörde han vid deras ögon och sade: "Som ni tror skall det ske med er." ³⁰ Och deras ögon öppnades. Yeshua sade strängt till dem: "Se till att ingen får veta detta." ³¹ Men de gick ut och spred ryktet om honom i hela det området.

³² Medan de var på väg ut, se, då förde man till honom en man som var stum och besatt. ³³ Och när han hade drivit ut den onde anden, talade den stumme. Och folket häpnade och sade: "Aldrig har man sett något sådant i Israel." ³⁴ Men fariseerna sade: "Det är med hjälp av de onda andarnas furste som han driver ut de onda andarna."

29 april

St. Caterina Benincasa: "När kyrkan började söka världsligt liv mer än andligt, gick vi från dåligt till eländigt."

2 Kungaboken 21

Manasse blir kung i Juda

21 Manasse var tolv år när han blev kung, och han regerade femtiofem år¹ i Jerusalem. Hans mor hette Hefsi-Ba. ² Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, efter den avskyvärda seden hos de folk som Herren hade fördrivit för Israels barn. ³ Han byggde på nytt upp de offerhöjder som hans fader Hiskia hade förstört. Och han reste altaren åt Baal och gjorde en Asera, liksom Ahab, Israels kung, hade gjort, och han tillbad och tjänade himlens hela härskara ⁴ Han byggde altaren i Herrens hus. Det var om detta hus som Herren hade sagt: "I Jerusalem vill jag fästa mitt namn." ⁵ Han byggde altaren åt himlens hela härskara på de båda förgårdarna till Herrens hus. ⁶ Han lät sin son gå genom eld, utövade teckentyderi och svartkonst och skaffade sig andebesvärjare och spåmän. Han gjorde mycket som var ont i Herrens ögon så att han väckte hans vrede. ⁷ Den avgudabild av Aseran som han gjort ställde han in i det hus om vilket Herren hade sagt till David och till hans son Salomo: "I detta hus och i Jerusalem som jag har utvalt bland alla Israels stammar, vill jag fästa mitt namn för evig tid. ⁸ Jag skall inte mer låta Israel vandra som flykting bort från det land som jag har givit åt deras fäder, om de endast håller fast vid och följer allt vad jag har befallt dem efter hela den lag som min tjänare Mose har givit dem." ⁹ Men folket lyssnade inte. Och Manasse förledde Israels barn, så att de gjorde mer ont än de folk som Herren hade utrotat för dem.

¹⁰ Då talade Herren genom sina tjänare profeterna och sade: ¹¹ "Manasse, Juda kung, har begått dessa avskyvärda synder. Han har gjort mer ont än amoreerna före honom, och med sina eländiga avgudar har han fått också Juda att synda. ¹² Därför säger Herren, Israels Gud: Se, jag skall låta en sådan olycka komma över Jerusalem och Juda att det skall ljuda i båda öronen på var och en som får höra det. ¹³ Över Jerusalem skall jag sträcka ut det mätsnöre som jag använde på Samaria och det sänklod som jag använde på Ahabs släkt. Jag skall skölja Jerusalem rent, som när

man sköljer ett fat och sedan vänder det upp och ner när man har sköljt det. ¹⁴ Jag skall förkasta kvarlevan av min arvedel och ge dem i deras fienders hand. De skall bli ett rov och ett byte för alla sina fiender, ¹⁵ därför att de har gjort det som är ont i mina ögon och väckt min vrede från den dag då deras fäder drog ut ur Egypten ända till denna dag."

¹⁶ Dessutom utgöt Manasse så mycket oskyldigt blod att det uppfyllde Jerusalem från den ena änden till den andra, detta förutom den synd som han kom Juda att begå så att de gjorde det som var ont i Herrens ögon.

¹⁷ Vad som mer finns att säga om Manasse och om allt det han gjorde och om den synd han begick, det är skrivet i Juda kungars krönika.

¹⁸ Manasse gick till vila hos sina fäder och blev begravd i trädgården till sitt hus, i Ussas trädgård. Hans son Amon blev kung efter honom.

Amon blir kung i Juda

¹⁹ Amon var tjugotvå år när han blev kung, och han regerade två år^(b) i Jerusalem. Hans mor hette Mesullemet. Hon var dotter till Haru från Jotba. ²⁰ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, så som hans fader Manasse hade gjort. ²¹ Amon vandrade i allt på samma väg som sin far och han tjänade och tillbad de eländiga avgudar som hans far hade tjänat. ²² Han övergav Herren, sina fäders Gud, och vandrade inte på Herrens väg.

²³ Amons tjänare sammansvor sig mot honom och dödade honom hemma i hans hus. ²⁴ Men folket i landet dödade alla som hade sammansvurit sig mot kung Amon. Därefter gjorde folket i landet hans son Josia till kung efter honom.

²⁵ Vad som mer finns att säga om Amon och om vad han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. ²⁶ Man begravde honom i hans grav i Ussas trädgård. Hans son Josia blev kung efter honom.

2 Kungaboken 22

Josia blir kung i Juda

²² Josia var åtta år när han blev kung, och han regerade trettioett år^(a) i Jerusalem. Hans mor hette Jedida och hon var dotter till Adaja från

Boskat. ² Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon och vandrade i allt på sin fader Davids väg och vek inte av vare sig till höger eller till vänster.

Lagboken blir återfunnen

³ I sitt artonde regeringsår sände kung Josia i väg skrivaren Safan, son till Asalja, Mesullams son, till Herrens hus och sade: ⁴ "Gå upp till översteprästen Hilkia och befall honom att göra i ordning de pengar som har kommit in till Herrens hus och som vakterna vid ingången samlat in från folket. ⁵ Han skall överlämna dem åt de män som tjänstgör som tillsyningsmän vid Herrens hus, och dessa skall ge dem åt de män som arbetar vid Herrens hus för att rusta upp det som är förfallet på huset, ⁶ nämligen åt timmermännen, byggnadsarbetarna och murarna. Pengarna skall även användas till att köpa in trävirke och huggen sten för att rusta upp huset. ⁷ Men de skall inte behöva redovisa de pengar de fått, utan de skall få handla på heder och tro.

⁸ Då sade översteprästen Hilkia till skrivaren Safan: "Jag har funnit lagboken i Herrens hus." Hilkia gav boken åt Safan och han läste den.

⁹ Därefter gick sekreteraren Safan in till kungen och lämnade sin redogörelse till honom. Han sade: "Dina tjänare har tömt ut de pengar som fanns i templet och har överlämnat dem åt de män som tjänstgör som tillsyningsmän vid Herrens hus." ¹⁰ Skrivaren Safan sade också till kungen: "Prästen Hilkia har gett mig en bok." Och Safan läste den för kungen.

¹¹ När kungen hörde lagbokens ord, rev han sönder sina kläder. ¹² Och kungen befallde prästen Hilkia och Ahikam, Safans son, och Akbor, Mikajas son, och skrivaren Safan och Asaja, kungens tjänare, och sade: ¹³ "Gå och fråga Herren för mig och för folket, ja, för hela Juda, om det som står i denna bok, som man nu har funnit. Ty Herrens vrede är stor, och den är upptänd mot oss därför att våra fäder inte har lyssnat till vad som står i denna bok och inte har gjort allt som är föreskrivet oss."

¹⁴ Då gick prästen Hilkia och Ahikam, Akbor, Safan och Asaja till profetissan Hulda, hustru till Sallum, klädkammarvaktaren, som var son till Tikva, Harhas son. Hon bodde i Jerusalem, i Nya staden. De talade med henne ¹⁵ och hon sade då till dem: "Så säger Herren, Israels Gud: Säg till den man som har sänt er till mig: ¹⁶ Så säger Herren: Se, över denna plats och över dem som bor här skall jag låta olycka komma, alla de ord som står i den bok som Juda kung har läst. ¹⁷ De har övergivit mig

och tänt offereld åt andra gudar och väckt min vrede genom alla sina händers verk, och därför är min vrede upptänd mot denna plats och skall inte utsläckas. ¹⁸ Men till Juda kung, som har sänt er för att fråga Herren, till honom skall ni säga: Så säger Herren, Israels Gud, ¹⁹ om de ord som du har hört: Eftersom ditt hjärta blev mjukt och du ödmjukade dig inför Herren när du hörde vad jag har talat mot denna plats och mot dem som bor här, nämligen att de skall bli ett föremål för häpnad och förbannelse, och eftersom du rev sönder dina kläder och grät inför mig, därför har jag också hört dig, säger Herren. ²⁰ Därför vill jag samla dig till dina fäder och du skall samlas till dem i din grav med frid. Dina ögon skall slippa se all den olycka som jag skall låta komma över denna plats."

Och de vände tillbaka till kungen med detta svar.

2 Kungaboken 23

Josias reformation

23 Kungen sände bud och lät kalla till sig alla de äldste i Juda och Jerusalem. ² Och kungen gick upp i Herrens hus. Alla Juda män och alla Jerusalems invånare följde honom, också prästerna och profeterna, ja, allt folket från den minste till den störste. Han läste upp för dem allt som stod i förbundsoken som man hade funnit i Herrens hus. ³ Och kungen trädde fram till pelaren och slöt inför Herrens ansikte det förbundet att de skulle följa Herren och hålla fast vid hans bud, hans vittnesbörd och stadgar av hela sitt hjärta och av hela sin själ och upprätthålla detta förbunds ord, som var skrivna i denna bok. Och allt folket trädde in i förbundet.

⁴ Därefter befallde kungen över-steprästen Hilkia och prästerna under honom liksom dem som höll vakt vid ingången, att de ur Herrens tempel skulle föra bort alla de föremål som var gjorda åt Baal och Aseran och åt himlens hela härskara. Och han brände upp dem utanför Jerusalem på Kidrons fält, men askan efter dem lät han föra till Betel. ⁵ Han avsatte också de avgudapräster som Juda kungar hade tillsatt för att tända offereld på offerhöjderna i Juda städer och runt omkring Jerusalem, liksom dem som tände offereld åt Baal, åt solen, åt månen, åt stjärnbilderna och åt himlens hela härskara. ⁶ Och han förde Aseran ut ur Herrens hus till Kidrons dal utanför Jerusalem och brände upp den där. Han stötte sönder den till stoft och kastade stoftet på den allmänna

begravningsplatsen. ⁷ Vidare rev han ner husen för dem som bedrev manlig tempelprostitution i Herrens hus, och där kvinnor vävde tyg till tält åt Aseran. ⁸ Han lät föra bort alla prästerna från Juda städer och orenade de offerhöjder där prästerna hade tänt offereld, från Geba ända till Beer-Sheba. Han bröt ner offerhöjderna vid portarna, de som fanns vid ingången till stadsfogden Josuas port och de som fanns till vänster, när man gick in genom stadsporten. ⁹ Men offerhöjdsprästerna fick inte stiga upp till Herrens altare i Jerusalem, utan de åt osyrat bröd bland sina bröder. ¹⁰ Josia orenade också Tofet i Hinnoms barns dal för att ingen skulle låta sin son eller dotter gå genom eld till offer åt Molok. ¹¹ Han tog bort de hästar som Juda kungar hade invigt åt solen och ställt upp så att man inte kunde gå in i Herrens hus, vid hovmannen Netan-Meleks kammare i Parvarim. Solens vagnar brände han upp.

¹² Kungen bröt ner altarna på taket över Ahas övre sal – dessa hade Juda kungar gjort, likaså de altaren som Manasse hade gjort på de båda förgårdarna till Herrens hus. Sedan skyndade han bort därifrån och kastade stoftet av dem i Kidrons dal. ¹³ Han orenade offerhöjderna öster om Jerusalem och söder om Fördärvets berg, som Salomo, Israels kung, hade byggt åt Astarte, sidoniernas styggelse, åt Kemosh, Moabs styggelse och åt Milkom, Ammons barns avskyvärde avgud. ¹⁴ Stoderna slog han sönder och aserorna högg han ner. Platsen där de hade stått fyllde han med ben av människor.

¹⁵ Han bröt också ner altaret i Betel med dess offerhöjd. Det var den offerhöjd som Jerobeam, Nebats son, hade byggt upp, han som kom Israel att synda. Därefter brände han upp offerhöjden och stötte sönder den till stoft och brände dessutom upp Aseran. ¹⁶ När Josia såg sig om och fick se gravarna som fanns på berget, lät han hämta benen ut ur gravarna och brände upp dem på altaret och orenade det så, i enlighet med Herrens ord genom gudsmannen som sade att detta skulle ske. ¹⁷ Kungen frågade: "Vad är det för ett minnesmärke som jag ser där?" Folket i staden svarade: "Där ligger gudsmannen begravd, han som kom från Juda och ropade mot altaret i Betel att det skulle ske som du nu har gjort." ¹⁸ Då sade han: "Låt honom vara. Ingen får röra hans ben." Så lämnade man hans ben i fred och även benen av den profet som hade kommit dit från Samarien.

¹⁹ Josia avlägsnade också alla de offerhöjdshus i Samariens städer som Israels kungar hade byggt upp och som väckt Herrens vrede. Han gjorde med dem alldeles på samma sätt som han hade gjort i Betel. ²⁰ Alla

offerhöjdspräster som fanns där avrättade han på altarna och brände människoben ovanpå dem. Därefter vände han tillbaka till Jerusalem.

Ett rätt påskfirande

²¹ Kungen befälde allt folket: "Fira påskhögtid åt Herren, er Gud, så som det är föreskrivet i denna förbundsbok." ²² Ty en sådan påskhögtid hade inte firats sedan den tid då domarna dömde Israel, inte någon gång under hela den tid som kungar regerade i Israel och Juda. ²³ Det var först i kung Josias artonde regeringsår som en sådan påskhögtid firades åt Herren i Jerusalem.

Josias övriga åtgärder

²⁴ Dessutom skaffade Josia bort andebesvärjarna och spåmännen, husgudarna och avgudarna och allt det avskyvärda som man kunde se i Juda land och i Jerusalem. Han gjorde detta för att han skulle upprätthålla de lagord som fanns uppskrivna i den bok som prästen Hilikia hade funnit i Herrens hus. ²⁵ Före Josia hade det inte funnits någon kung som var som han, ingen som så av hela sitt hjärta, hela sin själ och hela sin kraft hade vänt sig till Herren i enlighet med hela Mose lag. Efter honom kom inte heller någon som var lik honom.

²⁶ Ändå vände Herren sig inte från sin stora vredes glöd. Hans vrede hade blivit upptänd mot Juda på grund av allt det som Manasse hade gjort och väckt hans vrede med. ²⁷ Herren sade: "Också Juda skall jag driva bort från mitt ansikte, liksom jag har drivit bort Israel. Ja, jag skall förkasta Jerusalem, denna stad som jag hade utvalt, och även det hus, om vilket jag hade sagt: Mitt namn skall vara där."

Slutet av Josias regering

²⁸ Vad som mer finns att säga om Josia och om allt vad han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. ²⁹ Under hans tid drog farao Neko, kungen i Egypten, upp mot kungen i Assyrien, till floden Eufrat. Då tågade kung Josia emot honom men blev dödad av honom vid Megiddo under första sammandrabbningen. ³⁰ Hans tjänare förde hans döda kropp i en vagn bort från Megiddo till Jerusalem och begravde honom i hans grav.

Men folket i landet tog Josias son Joahas och smorde honom och gjorde honom till kung efter hans far.

Joahas blir kung i Juda

³¹ Joahas var tjugotre år när han blev kung, och han regerade tre månader^(a) i Jerusalem.

Hans mor hette Hamutal och hon var dotter till Jeremia från Libna. ³² Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, alldeles som hans fäder hade gjort. ³³ Farao Neko lät sätta honom i fängelse i Ribla i Hamats land och gjorde så slut på hans regering i Jerusalem. Han pålade landet en skatt på etthundra talenter silver och en talent guld. ³⁴ Och farao Neko gjorde Eljakim, Josias son, till kung i hans fader Josias ställe och ändrade hans namn till Jojakim. Men Joahas tog han med sig, och denne kom så till Egypten och dog där.

Jojakim blir kung i Juda

³⁵ Jojakim gav silvret och guldet åt farao. Men han måste beskatta landet för att kunna få fram de pengar som farao givit befallning om. Allt eftersom var och en av folket i landet blev beskattad, indrevs silvret och guldets från dem för att sedan betalas ut till farao Neko.

³⁶ Jojakim var tjugofem år när han blev kung, och han regerade elva år^(b) i Jerusalem. Hans mor hette Sebida och hon var dotter till Pedaja från Ruma. ³⁷ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, alldeles som hans fäder hade gjort.

Matteus 9: 35– 11:1

Som får utan herde

³⁵ Yeshua gick omkring i alla städer och byar, och han undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor. ³⁶ När han såg folkskarorna, förbarmade han sig över dem, eftersom de var rivna och slagna, som får utan herde. ³⁷ Och han sade till sina lärjungar: "Skörden är stor, men arbetarna är få. ³⁸ Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd."

Matteus 10

Yeshua sänder ut de tolv

10 Yeshua kallade till sig sina tolv lärjungar och gav dem makt att driva ut orena andar och att bota alla slags sjukdomar och krämpor. ² Detta är namnen på de tolv apostlarna: först Simon, som kallas Petrus, och hans bror Andreas, vidare Jakob, Sebedeus son, och hans bror Johannes, ³ Filippus och Bartolomeus, Thomas och Matteus, publikanen, ^a Jakob, Alfeus son, och Taddeus, ^b ⁴ Simon ivraren ^c och Judas Iskariot, ^d han som skulle förråda honom.

⁵ Dessa tolv sände Yeshua ut, och han befälde dem: "Gå inte in på hedningarnas område eller in i någon samaritisk stad. ⁶ Gå i stället till de förlorade fåren av Israels hus. ⁷ Och där ni går fram skall ni predika: Himmelriket är nu här. ⁸ Bota sjuka, uppväck döda, gör spetälska rena och driv ut onda andar. Det ni har fått som gåva, ge det som gåva. ⁹ Skaffa er inte guld, silver eller koppar i era bälten, ¹⁰ inte lädersäck för resan, inte två livklädnader, inte sandaler eller stav. Ty arbetaren är värd sin mat. ¹¹ När ni kommer in i en stad eller by, ta då reda på vem som är värdig, och stanna där tills ni lämnar den orten. ¹² Och när ni kommer in i ett hus, så hälsa det. ¹³ Om huset är värdigt, skall den frid ni tillönskar komma över det. Men om det inte är värdigt, skall er frid vända tillbaka till er. ¹⁴ Och om man inte tar emot er eller lyssnar till era ord, så lämna det huset eller den staden och skaka av dammet från era fötter. ¹⁵ Amen säger jag er: För Sodoms och Gomorras land skall det på domens dag bli drägligare än för den staden.

Som får bland vargar

¹⁶ Se, jag sänder ut er som får mitt ibland vargar. Var därför listiga som ormar och oskyldiga som duvor. ¹⁷ Akta er för människorna. De skall utlämna er åt domstolar, och i sina synagogor skall de gissla ^e er. ¹⁸ Och ni kommer att föras inför landshövdingar och kungar för min skull, för att vittna inför dem och hedningarna. ¹⁹ Men när man utlämnar er, så bekymra er inte för hur ni skall tala eller vad ni skall säga. Det kommer att ges åt er i den stunden, ²⁰ och då är det inte ni som talar, utan er Faders Ande kommer att tala genom er.

²¹ En bror skall utlämna sin bror till att dödas och en far sitt barn, och barn skall sätta sig upp mot sina föräldrar och döda dem. ²² Och ni skall

bli hatade av alla för mitt namns skull. Men den som håller ut intill slutet skall bli frälst. ²³ Och när man förföljer er i en stad, så fly till en annan. Amen säger jag er: Ni hinner inte igenom Israels städer, förrän Människosonen kommer.

²⁴ En lärjunge är inte förmer än sin lärare och en tjänare inte förmer än sin herre. ²⁵ Det är nog för lärjungen att det går med honom som med hans lärare, och för tjänaren att det går med honom som med hans herre. Har man kallat husets Herre för Beelsebul,^[f] hur mycket mer skall man å inte kalla hans tjänare så.

²⁶ Var alltså inte rädda för dem. Ty ingenting är dolt som inte skall uppenbaras, och ingenting är gömt som inte skall komma i dagen.

²⁷ Vad jag säger till er i mörkret skall ni säga i ljuset, och vad ni hör viskas i ert öra skall ni ropa ut på taken. ²⁸ Var inte rädda för dem som dödar kroppen men inte kan döda själen. Frukta i stället honom som kan fördärva både själ och kropp i Gehenna. ²⁹ Säljs inte två sparvar för ett kopparmynt?^[g] Och inte en enda faller till marken utan er Faders vilja.^[h] ³⁰ På er är till och med alla hårstrån räknade. ³¹ Var alltså inte rädda. Ni är mer värda än många sparvar. ³² Var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall också jag bekänna inför min Fader i himlen. ³³ Men var och en som förnekar mig inför människorna, honom skall också jag förneka inför min Fader i himlen.

Inte fred utan svärd

³⁴ Tro inte att jag har kommit för att skapa fred på jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd. ³⁵ Jag har kommit för att skilja en son från sin far, en dotter från sin mor och en sonhustru från sin svärmor, ³⁶ och en man får sina egna till fiender. ³⁷ Den som älskar sin far eller mor mer än mig är mig inte värdig, och den som älskar sin son eller dotter mer än mig är mig inte värdig. ³⁸ Den som inte tar sitt kors och följer mig är mig inte värdig. ³⁹ Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det.

⁴⁰ Den som tar emot er tar emot mig, och den som tar emot mig tar emot honom som har sänt mig. ⁴¹ Den som tar emot en profet därför att det är en profet, han skall få en profets lön. Och den som tar emot en rättfärdig man därför att det är en rättfärdig, han skall få en rättfärdig mans lön.

⁴² Och den som ger en av dessa små en bägare friskt vatten att dricka, därför att det är en lärjunge – amen säger jag er: Han skall inte gå miste om sin lön."

Matteus 11

11 När Yeshua hade gett sina tolv lärjungar alla dessa föreskrifter, gick han därifrån för att undervisa och predika i deras städer.

30 april

H. Maria av Inkarnationen: "Vi krossar ormens huvud när vi avskyr världens falska lycka, världens beröm, idiotiska fåfängligheter och stolthetens många högtidligheter."

2 Kungaboken 24

24 Under hans tid drog Nebukadnessar, ¹ kungen i Babel, upp och Jojakim blev hans tjänare i tre år. Men sedan gjorde han uppror mot honom. ² Då sände Herren över honom kaldeernas, arameernas, moabiternas och ammoniternas härar. Han sände dem över Juda för att förgöra det – i enlighet med det ord som Herren hade talat genom sina tjänare profeterna. ³ Ja, det var helt efter Herrens ord som detta kom över Juda, så att han försköt det från sitt ansikte för de synder Manasse hade begått, för allt vad denne hade gjort, ⁴ också för det oskyldiga blod som han hade utgjutit, ty han hade uppfyllt Jerusalem med oskyldigt blod. Det ville Herren inte förlåta.

⁵ Vad som mer finns att säga om Jojakim och allt vad han gjorde, det är skrivet i Juda kungars krönika. ⁶ Jojakim gick till vila hos sina fäder. Hans son Jojakin blev kung efter honom. ⁷ Därefter drog kungen i Egypten inte mer ut ur sitt land, ty kungen i Babel hade intagit allt som tillhörde kungen i Egypten, från Egyptens bäck ända till floden Eufrat.

Jojakin blir kung i Juda

⁸ Jojakin var arton år när han blev kung, och han regerade tre månader^[b] i Jerusalem. Hans mor hette Nehusta och hon var dotter till Elnatan från Jerusalem. ⁹ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, alldeles som hans far hade gjort.

¹⁰ Vid den tiden drog den babyloniske kungen Nebukadnessars tjänare upp mot Jerusalem och staden blev belägrad. ¹¹ Nebukadnessar, kungen i Babel, kom till staden medan hans tjänare belägrade den. ¹² Då gav sig Jojakin, Juda kung, åt kungen i Babel med sin mor och med sina tjänare, sina befälhavare och hovmän. Kungen i Babel tog honom till fånga i sitt åttonde regeringsår. ¹³ Han förde bort därifrån alla skatter i Herrens hus och skatterna i det kungliga palatset. Han bröt också loss beläggningen från alla guldföremål som Salomo, Israels kung, hade gjort för Herrens tempel, detta i enlighet med vad Herren hade sagt. ¹⁴ Hela Jerusalem, alla befälhavare och alla tappra stridsmän, alla hantverkare och smeder förde han bort i fångenskap, tillsammans 10 000 män. Bara de fattigaste i landet lämnades kvar. ¹⁵ Han förde Jojakin bort till Babel. Dessutom förde han kungens mor, hans hustrur och hovmän tillsammans med de mäktiga i landet som fångar från Jerusalem till Babel. ¹⁶ Alla tappra och krigsdugliga stridsmän till ett antal av 7 000, liksom hantverkarna och smederna, tillsammans 1 000, fördes också av den babyloniske kungen i fångenskap till Babel.

¹⁷ Men kungen i Babel gjorde Jojakins farbror Mattanja till kung i hans ställe och ändrade dennes namn till Sidkia.

Sidkia blir kung i Juda

¹⁸ Sidkia var tjugoett år när han blev kung och han regerade elva år^[c] i Jerusalem. Hans mor hette Hamital och hon var dotter till Jeremia från Libna. ¹⁹ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, alldeles som Jojakim hade gjort. ²⁰ Ty det var på grund av Herrens vrede som detta skedde med Jerusalem och Juda. Och till slut förkastade han dem från sitt ansikte.

2 Kungaboken 25

Jerusalem faller

25 Sidkia gjorde uppror mot kungen i Babel. På tionde dagen i den tionde månaden av Sidkias nionde regeringsår (15 januari år 587 f. Kr.) kom den babyloniske kungen Nebukadnessar med hela sin här till Jerusalem och belägrade staden. De byggde en belägringsmur runt omkring den.
² Staden var belägrad ända till kung Sidkias elfte regeringsår. ³ Men på nionde dagen i månaden ^(b) var hungersnöden så stor i staden att folket i landet inte hade något att äta. ⁴ Staden stormades och allt krigsfolket flydde under natten genom porten mellan de båda murarna, den port som ledde till den kungliga trädgården, medan kaldeerna låg runt omkring staden. Kungen tog vägen åt Hedmarken till.

⁵ Men kaldeernas här förföljde kungen och hann upp honom på Jerikos hedmarker, sedan hela hans här hade övergivit honom och skingrats.
⁶ De grep Sidkia och förde honom till den babyloniske kungen i Ribla. Där uttalades domen över honom. ⁷ Man avrättade Sidkias barn inför hans ögon, och på Sidkia själv stack man ut ögonen. Man fängslade honom med kopparkedjor och förde honom till Babel.

Templet blir förstört

⁸ På sjunde dagen i den femte månaden av den babyloniske kungen Nebukadnessars nittonde regeringsår, (14 augusti 586 f. Kr.) kom den babyloniske kungens tjänare Nebusaradan, som var överste för drabanterna, till Jerusalem. ⁹ Han brände upp Herrens hus och det kungliga palatset. Alla hus i Jerusalem, alla de förnämas hus brände han upp i eld. ¹⁰ Murarna runt omkring Jerusalem bröts ner av hela den här av kaldeer som översten för drabanterna hade med sig. ¹¹ Återstoden av folket – de som var kvar i staden och de överlöpare som hade gått över till kungen i Babel, liksom den övriga hopen – förde Nebusaradan, översten för drabanterna, bort i fångenskap. ¹² Men av de fattigaste i landet lämnade översten för drabanterna kvar några att sköta vingårdarna och åkrarna.

¹³ Kopparpelarna i Herrens hus, bäckenställen och kopparhavet i Herrens hus slog kaldeerna sönder och förde kopparn till Babel. ¹⁴ Och askkärlen, skovlarna, knivarna, skålarna och alla kopparkärl som hade använts vid gudstjänsten tog de med sig. ¹⁵ Likaså tog översten för drabanterna fyrfaten och offerskålarna, allt som var av rent guld eller av rent silver. ¹⁶ Vad gäller de två pelarna, havet och bäckenställen, som Salomo hade låtit göra till Herrens hus, så kunde kopparn i alla dessa föremål inte vägas. ¹⁷ Arton alnar hög var den ena pelaren och ovanpå

den var ett pelarhuvud av koppar. Pelarhuvudet var tre alnar högt och ett nätverk av granatäpplen fanns på pelarhuvudet runt omkring, alltsammans av koppar. Likadant var nätverket på den andra pelaren.

Juda rikes undergång

¹⁸ Översten för drabanterna tog översteprästen Seraja och Sefanja, prästen närmast under honom, likaså de tre som höll vakt vid ingången. ¹⁹ Och från staden tog han en hovman, den som var anförare för krigsfolket, och fem av kungens närmaste män som påträffades i staden, likaså överbefälhavarens sekreterare, som brukade skriva ut folket i landet till krigstjänst, och sextio andra män av landets folk som påträffades i staden. ²⁰ Dessa tog Nebusaradan, översten för drabanterna, och förde dem till den babyloniske kungen i Ribla. ²¹ Och kungen i Babel lät avrätta dem där, i Ribla i Hamats land. Så blev Juda bortfört från sitt land.

Gedalja sätts över de kvarblivna i Juda

²² Men över det folk som blev kvar i Juda land, det folk som Nebukadnessar, kungen i Babel, lät bli kvar, satte han Gedalja, son till Ahikam, son till Safan. ²³ När alla krigsbefälhavare tillsammans med sina män fick höra att kungen i Babel hade satt Gedalja över landet, kom de till Gedalja i Mispa, nämligen Ismael, Netanjas son, Johanan, Kareas son, netofatiten Seraja, Tanhumets son, och Jaasanja, maakatitens son, med sina män. ²⁴ Gedalja gav dem och deras män sin ed och sade till dem: "Frukta inte för kaldeernas tjänare. Stanna kvar i landet och tjäna kungen i Babel så skall det gå er väl."

²⁵ Men i sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja, son till Elisama av kunglig börd, och hade med sig tio män. De slog ihjäl Gedalja, likaså de judar och kaldeer som var hos honom i Mispa. ²⁶ Då bröt allt folket upp, från den minste till den störste, tillsammans med härförarna och begav sig till Egypten. De fruktade nämligen för kaldeerna.

Jojakin befrias ur fängelset

²⁷ Men i det trettiosjunde året sedan Jojakin, Juda kung, hade blivit bortförd i fångenskap, i tolfte månaden, på tjugosjunde dagen i månaden, (22 mars 561 f. Kr.) tog Evil-Merodak, kungen i Babel – samma år han blev kung – Jojakin, Juda kung, till nåder och förde honom ut ur fängelset. ²⁸ Han talade vänligt med honom och gav honom främsta

platsen bland de kungar som var hos honom i Babel. ²⁹ Han fick lägga av sin fångdräkt och ständigt äta vid kungens bord så länge han levde. ³⁰ Ett fast underhåll fick han från kungen, visst för varje dag, så länge han levde.

Matteus 11: 2–24

Yeshua svarar Johannes Döparen

² Johannes fick i fängelset höra talas om Kristi gärningar. Han sände då bud med sina lärjungar ³ och frågade honom: "Är du den som skulle komma, ^[a] eller skall vi vänta på någon annan?" ⁴ Yeshua svarade dem: "Gå och berätta för Johannes vad ni hör och ser: ⁵ Blinda får sin syn, lama går, spetälska blir rena, döva hör, döda uppstår och för fattiga predikas glädjens budskap. ⁶ Och salig är den som inte tar anstöt av mig."

Yeshua vittnar om Johannes

⁷ När de hade gått, började Yeshua tala till folket om Johannes: "Vad gick ni ut i öknen för att se? Ett strå som vajar för vinden? ⁸ Om inte, vad gick ni ut för att se? En man klädd i fina kläder? Se, de som bär fina kläder finns i kungapalatsen. ⁹ Men vad gick ni då ut för att se? En profet? Ja, det säger jag er: Han är ännu mer än en profet. ¹⁰ Det är om honom det står skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför dig, och han skall bereda vägen för dig. ^[b] ¹¹ Amen säger jag er: Bland dem som är födda av kvinnor har ingen trätt fram som är större än Johannes Döparen. Men den mindre ^[c] i himmelriket är större än han. ¹² Och från Johannes Döparens dagar ända till nu är himmelriket utsatt för våld, och våldsmän förtrycker det. ¹³ Ty alla profeterna och lagen har profeterat fram till Johannes, ¹⁴ och om ni vill ta emot det – han är den Elia som skulle komma. ¹⁵ Lyssna, du som har öron!

¹⁶ Vad skall jag likna detta släkte vid? De liknar barn, som sitter på torgen och ropar till andra barn: ¹⁷ Vi har spelat flöjt för er, men ni dansade inte. Vi har sjungit sorgesånger, men ni grät inte. ¹⁸ Johannes kom, och han varken äter eller dricker, ^[d] och man säger: Han är besatt ^[e]. ¹⁹ Människosonen kom, och han äter och dricker, och då säger man: Se, vilken frossare och drinkare, en vän till publikaner och syndare! Men Visheten har fått rätt av sina barn." ^[f]

Yeshuas verop

²⁰ Sedan började Yeshua gå till rätta med de städer där han hade utfört sina många kraftgärningar och förebrå dem att de inte hade omvänt sig.

²¹ "Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar som har utförts hos er hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, skulle de för länge sedan ha omvänt sig i säck och aska.^[g] ²² Jag säger er: För Tyrus och Sidon skall det på domens dag bli lindrigare än för er. ²³ Och du, Kapernaum, skall du kanske upphöjas till himlen? Nej, ner i helvetet^[h] skall du fara. Ty om de kraftgärningar som har utförts i dig hade gjorts i Sodom, skulle det ha stått ännu i dag. ²⁴ Men jag säger er: För Sodoms land skall det på domens dag vara lindrigare än för dig."